

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

УІ-4

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

NIKAI AMOIBAI AI,

A. A.

M V T V AE,

Oratorum, Philosophorum, Medicorum, Theologorum, Regum,
ac Imperatorum aliorumque praestantissimorum virorum à I A
COBO CVIACIO Clarissimo J. C. magnam partem
Latinitate donata.

Sumptibus Caldorianæ Societatis.

11 M. DCVI. 1

STVDIOSO LECTORI

Typographus S.

STVDIOSE Lector, Gracas diuersorum virorum, quot-
quot inuenire potuimus, Epistolas, Rhetorum, Oratorum,
Philosophorum, Medicorum, Theologorum, Regum de-
nique ac Imperatorum in unum quasi corpus nuper collegimus, quas
nunc in tuam gratiam typis & sumptibus nostris excusas publicamus.
Auctores vero, quorum Epistolas damus, numero sunt, circiter Centum
& quinquaginta, quorum nomina serè omnia quarta pagina indicabit.
His itaque utere, non tantum frui. Vale.

ILLV-

ILLVSVTRISSIMO VIRO
BARTHOLOMAEO CAMELINO
FOROIVLIENSIVM CLEMENTIS-
SIMO AC SAPIENTISSIMO

Domino
PYR. CALDORÆVS S.D.

IV est cū expecto præclaram aliquam testificandæ af-
fectus mei occasionem mihi dari, VIR ILLVSTRIS-
SIME, quā benevolentiz, amoris, humanitatis, tuorumque erga
me meritorum memorem me, studiosissimamque refe-
rendæ gratiz esse cognosceres. Quā enim me benignè
superioribus annis in tua Metropoli, dulcissimo natiuita-
tis meæ solo, exceperis, quā amantem, quāque studiose
omnibus humanitatis officiis prosequutus fueris, memo-
ria teneo; meq; eo nomine tibi non parū debere profi-
teor, profiteborq; dum vita erit. Itaque, ne vel tu, vel al-
ius quispiam teteritum ingrati animi vitium mihi me-
rito obiiciat, sed potius tua in me beneficia voluptati tibi ac lætitiæ sint. Ecce, tibi novos

multorum præstantissimorum ingeniorum fructus offero, do, dicōque, quæ nostra Typo-
graphia edidit in communem vltimū vtilitatemq; omnium bonorum, & præcipuè eorum,
qui antiquioris sapientiz *ἡ πολυμυθίας* amantes ac studiosi sunt. Vis scire quos dico
fructus? Volumen Epistolarum Græcarum est, quas vir clarissimæ memoriæ IACOBVS
CVIACIVS I. C. Romana ciuitate donauit, vt persanctè affirmarunt mihi ij, qui manum
scripturamq; eius probè norunt. Scin tu porro vnde illas acceperim? Ex arce ipsius Mi-
neruz, vel si mauis, è Bibliotheca Doctissimi atque clarissimi PITHÆI, qui benignè no-
bis illarum copiam fecit, vt quos d fieri posset emendatissimè eas typis excudendas cu-
rarem. Quod quidem bonæ fide, sumptuq; nostro, pro viribus præstitimus. Hic autem,
VIR ILLVSTRIS-
SIME, de tua singulari eruditione, pietate, castitate, prudentia, benigni-
tate, liberalitate, cæterisque eximiis generosi animi tui dotibus, dicendi locus sese offert
amplissimus. Sed probè nota atque perspecta mihi est verecundia illa tua, humanissime
CAMELINE, quæ non modò aspernatur, sed acerbè etiā detestatur ac respuit laudum
omne genus. Quid igitur faciam? Morem certè ingenuo illi pudori tuo geram. Tacebo,
inquam, & de illis summis virtutibus tuis, quæ te eximium conspicuūque reddunt, ea
dicere, quæ institueram, abstinere. Satiū enim esse duxi abstinere me à tuarum virtu-
tum præconio, quā intempestiua earum commemoratione aures tuas obtundere, vel
tantillū verecundiam oris tui vulnerare. Quare his prætermisiss, iam mentis oculos in
te conuerto, teq; supplex oro atque obsecro, VIR ILLVSTRIS-
SIME, vt hoc nouum

Epistolarum opus, eo, quo à me tibi offertur, animo accipias, & sub nominis tui
auspiciis in publicum lucemq; exire æqui bonique consulas. Vale
æternū, & me tui amantem obseruantemq; redama.

In Vincentiano nostro, Kalend. Ianuar.

CIC. IOCVI.

NOMINA AVCTORVM QVORVM EPISTOLAE in hoc Operæ continentur.

Ægialeus	362	Demylius	421	Melpomene	490
Ænest Sophista	422	Dercillus	418 & 421	Menander	376
Æschines	36	Diogenes	338, 401, 408, 409, 415	Meneclides	372
Agærus	398	Dionysius Sophista	448	Mentha	410
Aleiphroa	319	Dorcon	397	Menandres	168
Alexander	316			Mermias	458
Ammon	366	Elaphon	416	Mysa	358
Anacharsis	348	Encymon	464	Myronides	400
Anchenius	363	Erafinus	406	Myrtina	391
Anicetus	367	Eratosthenes	413	Musonius	456
Antheia	411	Erotylus	422		
Anthemion	417	Eubulus	366	Naufibius	363
Anthinus	416	Eucolymbus	361		
Antisthenes	401	Eupithides	417	Parmenides	410
Apollonius	150	Eupolus	365	Perdicæ	408
Ariston	400	Euthides	407	Pericles	415 & 418
Aristoteles	344	Euripides	339	Perala	378
Aristoxenus	414	Euripides	310	Phalaris tyranni	59
Astachyon	403	Eutigenus	364	Phileriphus	419
Atalanta	401	Eutholus	367	Philippus Rex	316
		Euthycomides	417	Philotriarus	331 & 366
Bacchis	372			Phorbiana	367
Beton	417	Galatea	405	Philumena	374
S. Bassillus Magnus	1	Galenus	360	Picho	413
Brutus	109	Glaucus	ibid.	Plato	376, 414, 416
Bubalion	413	Glyceræ	368	Platylimus	366
Bucolion	415	Gorgias	401	Poas	407
				Pæmion	409
Calamion	409	Haliptus	364	Pramides	408
Callistrus	418	Hephestion	405	Proclus	414
Calliope	413	Heraclides	404	Procopius Sophista	419
Calliphæus	419 & 410	Heraclitus	331	Pyrrhus	411
Callistachus	406	Hermagoras	399		
Cephalus	381	Hippocrates	317	Rhodina	404
Cepias	411	Isocrates	46 & 415	Rhodon	414
Cleion	34	Julianus Imperator	135	Rhodopelia	408
Chremes	418				
Chryippe	416	Lachæon	404	Scutlion	415
Chriseis	411	Lamprias	419	Simalion	370
Chrysiogone	409	Lamia	374	Socrates	407, 410, 411
Cloaxon	401	Leander	416		
Coemion	410	Leonides	409	Teleilla	403
Comarchides	417	Leonius	371	Tettigon	411
Crates	345	Libanius Sophista	1	Thalaffus	361
Cromilion	415	Lophon	404	Tatanson	355
Cyniothus	360	Lycurgus	467	Themistocles	406
		Lysides Pythagoricus	454	Theophilactus	397
Damascus	411			Theristron	404
Daphon	ibid.	Marathon	408	Thermolepyrus	385
Darius Rex	332	Medea	410	Tettigon	407
Democritus	330	Megara	373	Thineus	363
Demosthenes	281	Melissa	318		

DIVERSORVM GRÆCORVM

[illegible]

Βασίλειος Λεβάνης.

[illegible]

Λιβανίου βασιλεία.

[illegible]

G R A T I A

ludo verumetiam Cappadocia beatos indicat; te
quidem, qui talis esse velles iudicis qui euen-
tusmodi populi exhibere. Sed de Firmio illo, quod
qui dem vique palam semper obtinuit, nō me
clamat. Et tamen à nobis et dicendi facultas & vis
verum plurimis laudibus honoratur, hand seio.
viximus amplioribus, quam quas in tuis literis per-
cipit illi fieri affectus. Neminem enim gloriaris eius
superare, quod id qui dicit, est magnanimi momen-
tum ad illius laudem habere debet. Sed mihi vide-
ris hos milidi, proutquam Plurimum videres. Alio-
quin enim non eius mentionem in literis facies-
set. Et nunc quid ait Plurimus, aut quid de illo
futurus esse censes? Quid àn eadem cum tu su-
peralibus indulget? An his depositis gratias sentiens,
acq; extrema necessitas impedit, ut ne des spes o-
ratorum aliqua, fore, vt ad dicendum com-
merciumque fit rediturus? Respondetur nobis ali-
quid, & sit id bonum, si non. Si minus, hoc sa-
ne labore ac cura, ut vt ad portum respicere nos
necesse non sit. Quod si iam Athenis Plurimus
esset, quis propter uenerit inde capere vos, quam vt
Salaminem ad eum mitterent. Vides, quem modo
doli soluti, & esuriantia mihi inferant. Ego tamē
Cappadocia beneuolentia & laude protegi non
desinam. Sed precor ipsi meliores esse me animos.
Quod si quid libenter, fors Plurinus qua-
tuor menses nobiscum egit, neque diem vllum o-
propterniui. Quantum vero profecerit, ipse sciet,
neque fortasse penitebit. Verum vt luc iterum ad
nos venienti dari illi possemus, eius auxilium qua-
rendum est? Nam si sapient indices facient profe-
do, quod hominum pectorum & sapientum officium
postulat, & cum ante dolorem et iniussit
nunc eius honore & laude prosequuntur.

Haplina Libania.

EN tibi alius venit Cappadox, qui ipse quoque filius meus est. Nam is status in quo nunc collocati sumus, omnes nobis adoptione coniungit. Itaque hoc modo superioris frater facit, & par studio dignus tibi pater quam tibi paterceptoris existimandus: si possimus impetrare, vt qui a nobis venient aliqua transeat prerogativa. Hoc autem non eo dico, quod credam tuam facinendam non alio modo plus veteribus amicis gratificari solet, sed quod sciam omnibus is ex quo ineffabile tuum auxilium & opem esse propositum: satis in hunc adolefcentem conuersus, si cum ante temporis experientiam, in familiarium tuorum numerum receperis. Quam hic insinuatum remittas nobis vt & expectationi nostrae & nos glorias, quam in dicendis facultate adeptus est respondeat. Adulce secundum aequalem alium, diligenter quidem & studio ad dicendum par claris etiam parentibus & studio ad secundum familiare. Quam non peius laborem speramus, etiam si copis & opibus a reliquis longe superaretur.

Libaniu Basilis.

Sciote sapere scripturum hoc esse. En tibi alius
Sicut Cappadoxa. Multos enim, ut opinor mit-
tes, semper & ubique nos laudibus vebes, atque fi-
parentes simul & liberos impellens. Sed, quod de
pulcherrima tua epistola accidit, silentio pretere-
minime pulchrum esse confesso. Affidebant mihi
prick

ὡς αὖ δ' αὖτις βασιλεὺς ἀποκρίσται ὃς ἔκλειπεν
ἀπ' αὐτοῦ καὶ ὅτι ἀπαπατήσιν ὅτι πρὸς αὐτὸν
ἐπικρίσας δόξα.

Λιβανίου βασιλεῖα.

Εἰ μὲν πρὸς τοὺς λόγους τοὺς νῦν οὗς ἐπὶ τῶν
πρὸς τὸν μὲν καὶ τὸν ἄλλου ληΐσθαι δόξαν, δὲ τὸν
πρὸς ἡμᾶς φίλως. δὲ δὲ πρὸς τὸν λόγον ἐπαίρει
τὸν σὺν προσηλῶν, καὶ τὸν μὲν ὡς δόξαν τῶν
πρὸς τὰς ἐκκλησίας ἡδοναίς, πᾶσι τῶν πεπολιτωμένων
πρὸς τοὺς καὶ τὸν ἄλλου οὗς ἐκρίσας τὸν πᾶσι τῶν
μικροῦν. δὲ τὸν δὲ τὸν σὺν αὐτῷ, καὶ ἐπαίρει τὸν
σὺν καὶ μὲν τὸν ἄλλου κακοσυνήθους ὡς καὶ τὸν
δὲ σὺν πρὸς τὸν δόξαν, δὲ τὸν πᾶσι τῶν
παισὶν ὡς καὶ τὸν δόξαν.

Λιβανίου βασιλεῖα.

Πρὸς τὸν πρὸς τοὺς λόγους τὸν δόξαν, δὲ τὸν
πρὸς τὸν ἄλλου κακοσυνήθους ὡς καὶ τὸν
πρὸς τὸν δόξαν, δὲ τὸν πᾶσι τῶν
παισὶν ὡς καὶ τὸν δόξαν.

Βασιλίου βασιλῆα.

Εἰ τὸ κεφάλαιον τὸν δόξαν, δὲ τὸν
πρὸς τὸν ἄλλου κακοσυνήθους ὡς καὶ τὸν
πρὸς τὸν δόξαν, δὲ τὸν πᾶσι τῶν
παισὶν ὡς καὶ τὸν δόξαν.

Λιβανίου βασιλῆα.

Ὅτι τὸν βασιλῆα πρὸς τὸν δόξαν, δὲ τὸν
πρὸς τὸν ἄλλου κακοσυνήθους ὡς καὶ τὸν
πρὸς τὸν δόξαν, δὲ τὸν πᾶσι τῶν
παισὶν ὡς καὶ τὸν δόξαν.

Βασιλίου βασιλῆα.

Ἐλπίσας τὸν δόξαν, δὲ τὸν
πρὸς τὸν ἄλλου κακοσυνήθους ὡς καὶ τὸν
πρὸς τὸν δόξαν, δὲ τὸν πᾶσι τῶν
παισὶν ὡς καὶ τὸν δόξαν.

modò placeret non ausus, verum gratificari tantu-
lum nolens. An non riget & tibi, & indignacibus,
quod te inique agere dicerem, iniuria videor af-
fectus.

Libanum Basilio.

Siquid eloquentem, in iuvenies eos quos mi-
seras, contulimus, tum iudicium est. At si per
conscipio tameti exiguum fuerit, magnum tamen
apud te propter mutuum in me benevolentiam pò-
das habiturum. Eius verò, quam tu dicendi arte
multum anteponis, modestè & ne fe turpibus de-
derent voluptatibus summan rationem habuerit.
Et sic vitam instituerant, vt credibile esset eius qui
miseras, eos memores esse. Recipe tam tua, atque
illos, qui suis moribus & tibi & mihi fuit, una orna-
mento laudibus affice. Quod si mihi te vt ipis o-
mnibus rebus adesses, oratione, per inde facerem ac
si patientem ad ferendam opem liberis suis hor-
taretur.

Libanum Basilio.

Ὅτι τὸν βασιλῆα πρὸς τὸν δόξαν, δὲ τὸν
πρὸς τὸν ἄλλου κακοσυνήθους ὡς καὶ τὸν
πρὸς τὸν δόξαν, δὲ τὸν πᾶσι τῶν
παισὶν ὡς καὶ τὸν δόξαν.

Basilius Libanio.

Si lucrati dicitur hoc γρηΐζω, & eam habet si-
gnificationem vocabulum quod ex Platonis a-
dus tua nobis Sophistica protulit confidera an-
num tuum qui magis sit & mihi petiti-
onem meam deneges. Nam Strotoribus, indigeo, &
mihi forsitan aut & tibi & mihi fuit, una orna-
mento laudibus affice. Quod si mihi te vt ipis o-
mnibus rebus adesses, oratione, per inde facerem ac
si patientem ad ferendam opem liberis suis hor-
taretur.

Libanum Basilio.

Non desines sacrum hoc Musarum templum,
Cappadocii implere: praeterea Grytam, &
nives, & alia isthinc bona redolentibus. Propom-
dum etiam me Cappadocem fecerunt, gentia mihi
flectentes semper vt & mihi accinentes.
At tamen iubente Basilio ferendi sunt. Scias igitur
me domesticos mores exanimantem contra inge-
nuitate & concinnitate meae Calliopes vnos ami-
cturum esse, vt pro palumbis, columbar nobis ce-
deant.

Basilius Libanio.

Eposuisti tandem illam morositatem. Hoc
enim sit epistolae principium. At tu eide,
vel

At subactis clementiam & benignitatem impet-
tre, id eundem virum magnificenter, atque man-
ifeste preestabilem arguit. Proinde si placita fue-
rit, poteris in eodem tum eam quæ in vic. sciendo,
tum eam quæ est in saluando polica, pro volucrius
arbitrio, magnitudinem anni declarare. Hæc po-
nendi in oisus satis esse Domitiano debet, vt in-
pendentia cum expectatione metuat. Atque quæ
conmeruit pati, ad hæc vt nihil acerbitas adda-
tur, iterum atque iterum rogamus. Etenim illud
perpendito, multos ex his qui ante vixerunt, & etiam
compotes dominosq; factos eorū esse qui dam-
num per inuariam dederant. Sed nulla de his fama
demanauit ad posteritatem. Contrā qui remiserunt
iram, philopholia multis prestantes, eorum in
omne tempus immortalis & temp. tera memoria
relicta est. Accedat sane hoc etiam tu præconium.
Da nobis, qui tu facta scripes illustre constitui-
mus, vt omni un superis oris feculi celebratum ele-
mentum obferuare possimus. Sic etiam Cæsar est
qui filium cruciabat, cum seipsum vltro supplicio
offerret, delectum condonasse dicitur: Et eodem
hæc Cæsar, Cynus magnus post victoria propitius
extitisse fertur. In horum te numero ponemus, &
hæc pro nostra facultate prædicabimus, siquidem
non viles omnino tanti viri præcones fortē cen-
sebitur. Hoc autem inter alia dicere necesse est,
quod nullo quacunque tandem maleficio unum ad-
miserint, ob præterita supplicio affligimus. Nam
fieri non potest vt facta infecta reddantur: sed aut
in posterum ipsi sunt emendatores vel meliores,
aut vt alius honestatem iustitiamque sequendi sunt
exemplum. At horum neutro nunc in presenti est
opus. Siquidem etiam post mortem, hæc ex illius as-
pectu nunquam excident. Cæteros vero emori me-
tus defixus in hunc oculis animique arbitrorita vt
si penam auxerimus periculum sit, ne libidinem
itaque nostram expulsiue videamus, quod vti-
le verē conferri possit, plurimum abest contra-
rio. Neque verō nunc vllum verbum de rebus his
fecissim, nisi viderem beneficium, dantes his quam
acceptissimas maias & gloriosas esse. Nec enim
paucorum oculis & sermionibus quæ celsitudo fere-
tur. Nam omnes Capredores, quid futurum sit,
lumine expectant, quibus operam vt ad reliquas
has virtutes, harum etiam ad numerate liceret. Ve-
ret scribendi inueni facere. Nam si quid præter-
missum sit, id nunc frangi fore existimo. Hoc ta-
men adde, vt quod cum multorum habeant lites-
as deprecatur, omnibus his meam longè ante-
posui, nescio qua ratione persuasus, nostrā oratio-
nem pōdas papi. suā integritatem aliquid habitu-
am. Quare ne illum opinio quod de nobis conce-
dit fallat, & vt oratio nostra dignitatem aliquam
post nostros mereatur, oro atque obsecro te, excel-
lentissime domine, vt hæc petitioni assentiaris, si-
quidem non minus omnibus qui vnquam in phi-
lopholia sunt versati, res humanas didicisti & con-
siderasti, nouistisque quam sit incomparabilis o-
mnibus qui ad necessitatem rediguntur, bene fa-
torum repositus antea Theisaurus.

[illegible]

καλὸς ζησιταυρὸς πάντα τοῖς διολιμίνοις ὑπὸνυρζ εἶν' ἀφραποκαίμην.

& tua mente conflictique dignum est. Etenim quibus ad leuitatem flexibilibus & prona mens est, liarum autem quoque instabilem atque inconstantem esse, nemo miratur. Quorum vero sententia fixa, libi perpetuo constans atque eadem est, eos vitam etiam consilis agere contentantem, est verum simile. Nam in gubernatrix manu posicum quidem non est, tranquillum atque, cum velle imponere. Nos vero vitam extra fluctus & tempestates consistit nullo negotio possumus, si perturbationes, quæ ex inimus oriuntur affectibus reprimamus, & animum omnibus extrinsecus aduentibus excelsiorem geramus. Nam neque infortunia neque morbi, neque vlla vite incommoda, bonum forteque virum. Opprimit donec animum deo morigerantem & obsequientem præbet, ut, & perinde te futura, & tardius in terra concitatos facile superare possit. Nam qui vite curis & anxietatibus impliciti sunt, si perinde, ut aues propinque quæ frustra gerunt alas, deorsum cum pecoribus feruntur. Te vero tantum permittentibus: negotiis cognominis, quantum, qui in pelago sese innuicem transeunt; atque, quoniam ex virgula totum leonem radicare licet, breui experientia facite nobis cognitum putamus. Quare valde laboramus, ut apud nostrum nomen sit te alicuius momenti, neque ex animo tuo ynquam elabatur, sed in perpetua sit in fluxum memoria. Signum autem memoriæ fuerint licere, quas quo frequentiores ad nos miseris, cō nobis facies eratis.

Enfathio Medico.

Si sunt in aliquo numero nostrae litterae, nullum
semper praetermittit, quin ad nos, & ad scriben-
dum excitet. Nos enim perspicuum letitiam
ex sapientum virorum, & amicum dominum
scriptis capimus. Ad verum in nobis fit aliquid ope-
re precium muneris, vestrum est ex ea quae hinc ad
nos erunt cognoscere. Si igitur negotium multitu-
dine non impeditur, non tam secl ad ea illa
scribendi faciemus, non contulerimus, ac nos, qui
leuioribus curis esse occupati, quantum fieri po-
telle, sepius nos litteras velletis facere. Et enim
puteo ferunt educturum in moliores reddi. Viden-
tur autem tuae ex Medicina desumptae admonitio-
nes in vanae aere non quod non fecerim, non ac-
cubemus, sed quod illi emanans subspis abhor-
reant & deinde exeat. Itaque Stoicus inquit, *Quoniam*
namque non in eorumque ut voluerim, quemadmo-
duum eueniunt, si velimus. Quo vero sententiam
rebus accommodandam esse non probo: Sed tamen
vix nonnuquam praeter voluntatem aliquis, quod
necessitas imperat, faciat, id vero non improbo.
Neque enim vos medici agrotantium adulationes
& alios dolores ex voluntate admonetis, sed per-
saepe tamen, cum difficultas rei postulat, facitis.
Neque nugantes libenter animis, quae nati ve-
huntur oritur, enunciat: Sed vi naufragium eua-
dant, patientur erectionem fieri, vitam cum ino-
portanti inerti praesentem. Sic itaque nos quoque se-
parationem defectum tolerare quidem agere

τοὺς ἐπὶ πόροι. οὐτε οἱ πλείοντες ἰκουσὺν καὶ βαλλήσονται ἀζώοντα. ἀλλ' ὥστε ὁρᾶν καὶ ταύτα, φέονται τιλὶ ἐκβολῇ. τὸν ἐκ πύθαιον, τὸ ὑποδαρὶν ἀσχημιότης, ὡς τε καὶ ὑμᾶς αἰου ἀλγόνων

[illegible]

Eugenie LaFol.

[illegible]

Sine titulo.

QUOD amem te, ex eo quod ad te scribo, discere. Quod oderis me, ex illeto tuo cognoui. Scribe latse in posterum, tuique amantes calamo, attamento, & exigua charta redama.

Alia sine descriptione.

VNum vitæ esse iudicium, oratio. Sed quomodo supra tetram te existimem esse, cum nunquam loquaris. Verùm depone silentium, scribe nobis, & te in viuis adhuc manere declara.

No 14/15-

Sermones aliam quandam habent naturam. Quare signis opus habent vt volantibus ipſiſ; ſcriptor celeritatem p̄tendat. Tu verò ò fili perficte characteres pinges, loca que ritè interſtingue. Nam in exiguò errore, ſermo plurimùm delinquit. Cura verò, diligentiâque ſcribentis, corrigitur & emendatur.

Heurmon.

SCIO maximam primamque tuæ dignitatis curâ,
ad iustitiam omnibus rebus colendam species,
& ad supplices in fidem tutelamque tuæ celsitudinis recipiendos. In præsentis verò argumento conuenientissimè vniuersa. Nam & ista res est quam petimus, nobisque in ea grati facies, quos in totorum amicorum numero vis esse, & debetur usi, qui in suis periculis atque damnis tua firmitudine opem auxiliūque possent. Frumentum enim quod solum ad vitam tuendam necessariū. Charissimus frater Dorotheus habebat, quidam Verisensius Rempub. teneat, summeque potestatis, diriperent. Siue facinus illud tua voluntate, siue aliorū insinūto designatur, nihil ad excusandā crīmē id pertinet. Quid enim leuius delinquit, qui don't sua scelus allatum patrat, quā qui aliorū peccatū voluntati in insinūto præstat. Nam his cui patitur iniuriā, idē damni insequitur. Qui rapuit, petitus, inuadit, idē restituit, neque liceat in alios culpā audacē transferre. Hoc vero tuum beneficium, si nobis preestiteris, tunc apud nos erit, quam restitimus, cælestem animam, nec silitate quē defugere.

Gregorio Amico.

Etiam si tunc mihi Gregorius scripsisset, prius
 hoc conquirent non copuisset, etiam addideret, te il-
 lud in animum tuum induxille, tamē partem quod
 sæpe deceptus essem, non omnino fidem habens,
 partem negotii diffractis appareri nō potui. Quo-
 niam in Pontū me proficisci iā oportet, vi volēte
 Deo, liberabimur ab hac oberratione. Nā vix tādē
 abieci vana spe, quam in te posuim habebam, im-
 mō infirmio (Laudo enim eū qui spē dicit infirmo-
 nū esse vigilantū) comparandi victus gratia profec-
 tus sum in Pontum. Sibi mihi Deus obtulit locum,
 profus ingenio meo convenientem, ut quod otio-
 si ludentesque sapienter, mero cogitatione soliti su-
 mus imaginari, coram, nunc ab oculis certius
 videamus. Mous enim ex excelis, profundus

Antigen 80c.

ΟΤΙ ΣΕ ΦΙΛΩ, ΑΙΣ ΘΑΥΡΑΙΣ ΜΑΤΕ, ΘΗ ΜΕ ΜΕ-
ΣΑΙ, ΟΙΣ ΣΩΠΑΣ ΉΥΝΕ. ΖΗΤΕ ΔΕ ΧΕΙ ΤΗ ΖΩ-
ΠΩ, ΚΑΛΩ ΜΟΥ ΚΑΙ ΜΕΛΑΝ, ΚΑΙ ΒΕΡΡΑΙ ΖΑΡΤΗ ΦΙΛΕΤΤΑΣ
ΦΙΛΩ. ΑΛΛΗ ΑΙΤΙΝΑ ΕΙΣΕ.

0-2-1-1-1-1

ΕΝ ΤΩ ΣΗΜΑΤΙ ΤΟΥ ΟΛΟΘΕΣ ΤΗΣ ΔΙΑΣΤΑΣΕΩΣ
ΤΗΣ ΨΥΧΟΜΟΡΦΩΣ, ΜΕΤ' ΑΥΤΗ ΕΒΕΛΕΞΑΜΕΝ.
ΑΛΛ' ΑΠΟ ΤΗΣ Ϊ ΣΤΑΣΕΩΣ ΣΤΗ ΖΩΗ ΤΑΣ ΗΜΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣ-
ΚΙΝΗΣΑΣ ΣΥΝΤΕΛΕΙΤΕΡ ΘΗΣ.

Notzele.

ΟΙ λόγοι τῶν φυσικῶν ἀποδείξεων ἔχουσι δὴ καὶ τὸ
σημείον τοῦ ἰσχυροῦ, ἵνα ἰσχυρῶνται αὐτοὶ, καὶ
τὸ τῶν ὁρῶναι. καὶ οὕτως τὰ φυσικὰ μοῖρα τῶν
ἀποδείξεων, καὶ τῶν ποιοῦν ἀποδείξεις κατὰ τὴν
ἐκ μικρῶν πάλιν πολλὰ μέρη τῶν λόγων. τῶν ἐπι-
μελειῶν τῶν χαρακτῶν κατὰ τὴν τῶν ἀποδείξεων.

H240574

[illegible]

Γρηγορίου ἱταίου.

[illegible]

B n

EPISTOLÆ.

Stiones temperantia dicit: reprensus ipsum non tantum continentem in illa libidine, sed et an habita virtutis praeditum. Fortitudinē verō docet loquax, cuius vita quā in contrarium mutata fuisse factūque ex diuites pauper, ex pulchra prole, liberis oribus, ex diebus temporis momento, idem permittit tamen, excessum vbiq; animae cogitationem retinens. Amicis quoque ad consolandum venientibus, ac postea ipsi insulantibus dolorem omnium augens, haec nequaquam acerbē succensuit. Rursus quis rationem inerat, quā mitem ac simul magnanimum se preloret, ita vt aduersus peccatum animosē infurget, sed erga homines lenitate vtatur: inueniet Dauidem generosum in bellicis facinorosis, sed clementem et placidum in vlciscendis iniuriis ab inimicis acceptis. Talis etiam erat Moyses magna quidem ira in illos insurgens, qui in Deum delinquerant: sed miri animo criminationes et calumnias contra seipsum tolerans. Quemadmodum autem pictores, vbiq; quando imaginem ex imaginē pingunt, identidem ad exemplar respiciētis characterem ad suum opificium inae transferre conantur: ita oportet eū qui se idet seipsum omnibus virtutis partibus perfectum reddere, sanctorum vitas, veluti simulachra quaedam viti et efficacia respicere, illorumque bona opera perimitationem sua facere. Precessus rursus lectionibus succedentes animam vegetiorem ac rectiorem desiderio Dei flammant, suscipiunt. Precatio verō bona est quā manifestam Dei notionem animo ingenerat. Hoc verō est Dei inhabitationē in memoria habere Deū innoxium. Efficiamur ergo templum Dei, quādo terrenis curis assiduitas memoria non interrumpitur, neque improvisis perturbacionibus mens tumultuatur: sed cultor Dei haec omnia effugiet, ad Deum se recipit, affectus expellens proliocantes ad interperantiam, tunc in studiis ad virtutem ducibiles occupatur. Ante omnia igitur conuenit de operam ne sumus rudes et imperiti eorum quae pertinent ad fecerimus vsum, sed interrogemus, quā contentione inter respondeamus non sumus, neque interpellemus eum qui nobiscum discit, vilius loquentem nimia ostentatione quādam se modum desinitum habemus et loquax et audiendi. Neque nos pudeat discere, docere, quā utem et sine inuidia quid si quid ab alio discitis, ne illud oculatitudo faciant improbe mulieres, spiritus parvis subijcitur: sed uictorem doctrinae grato animo celebres: vixis verō contentio temperata et medicis melior, et neque exilitate sua auditum effugiat, neque impetui nimis fit onerosa. Apud templum prius reputes quid si dicturus, ita vt demum sermonem proferas. In congressibus sis affabilis atque in colloquiis laetus, et consuetudine gratus: non tam suauitatem illam per scurriles facetias, captans: sed per eam beneuolam ac leuem adhortationem comparans asperitatem etiam si oburgatione opus foret, remouens. Prius ita te compare

[illegible]

τα διὰ τὴν ἰαυτὴν τὸν ἐκπονησάμενον, ἵνα τὸν δημοσίῳ πὺν λόγῳ διὰ σπασίῃ ῥοσὶ ἐν ταῖς ἐπιθέσει. γλυκίην ἐν ταῖς ἐπιθέσει. ἢ ἀπὸ τῆς ἀνταποκρίσεως τὸν ἰδὺ σπασίῃ ῥοσὶ, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς ἐμῆς ἀνταποκρίσεως τὸν σπασίῃ ῥοσὶ ἔχοντα. πινυαχὺ τὸν σπασίῃ καὶ ἀνταποκρίσεως, αἰπὸ σπασίῃ ῥοσὶ. σπασίῃ ῥοσὶ καὶ ἀνταποκρίσεως τὸν σπασίῃ ῥοσὶ.

qui maior lege, confirmat oreque animo iuvant) con-
querfaris & colloqueris,ne, deferes, numerum non
folium caritate, ne philofophia d.d.c. ille vultum et a
facile, ter muenire, quae nunquam novetur. Quon-
do vero fine me quicquam aut quare, et aut mueni-
re potuiffet? Hec a diceret, quod ego iultum et re-
fponfum darem. Ego fare non video. Atqui hic tibi
perfuade, me femper huc mecum loqui. (Quicquid
enim animo quisque verfat, & fenfit, id fecum lo-
quitur. Neque vniquam ea repudiabo. Quare mil-
lus tibi poterit a nobis elfe metus rationalis. Ne-
que enim attinget res tuas meum otium.

Placoi.

Batidus ante Bacchinalia, fidelissimos mihi famu-
los Pyladen & Philocalum ad te misi. Nam in-
nupto Bacchinalia festo, Tyranno adorati, cum mul-
to ante suspiciones omnes auerimus. Hoc die P5-
pa celebratur in honorem Bacchi, atque faellites
in ea videntur negligentius dominum observari
esse. Si nunc scetamur per ignes incedendum esse
non timebimus. Neque aut nos ipsos aut tuam pi-
losofiam pudore afficiemus. Coniurato enim nobis
firma manus est, hinc magis quam multitudine. Si co-
quidem mihi subeunda mortem. Sed hoc pati mo-
do v: Tyrannu occidero, mihi in votis est. Etenim
cum Pyane, Niceteriaque vitam relinquo, si sub-
blata Tyrannide, è viuis excedam. Mihi enim & fa-
cificia, & auspicia, & omnino omnia vta circa
mortem praestant, si rem bonis ausibus ad fine per-
didero. Ipse vero spectaculum quoddam multo e-
videntius, quam vt infomium esse possit, conspe-
xi. Videbatur mulier diuina quadam venustate ac
magnitudine: me oleastro, atque diadematis orna-
tes, pauloque post non munusculum quoddam pulcherrimum ostendere, ac dicere. Quoniam defessus es
o Chio, introito in hoc sepulchrum & quiescito. Es
hoc infomio bona spein habeo, me praedara morte
potiturum. Non enim arbitror vllum filiam ad-
iuvante vaticinio ab anima proficisci, quando quid
etiam tu in ea es sententia. Quid si vera praed-
vaticinio, beatiorum me fore existim, quam si
vita post occisum Tyrannu, vsque ad senium pro-
feratur. Mihi enim honestius est, magis antea re-
quisid perpetuare, è vita discedere, quam temporis ali-
quid ad fruendum gloriam protrahere. Et quare desi-
gnauerimus, multo maiora periculum, quam quod
passi fuertimus. Et nos maiori honore apud eos di-
quibus bene meriti sumus, habebimus, si pro-
pria morte liberati, ipsi redemerimus. Maior
enim vtilitas, eos venefici, iis in quos collocatur
videtur, consuspice autor non fit participi. Sic ad va-
ticinium mortis instruiti sumus. Tu verò mi Plato
vale, & vsque ad extremam senectutem felicitate
age, Postremo nunc vt existimo, te compello.

Ficus epistellarum Chaenais.

Συ δὲ χαίρει τῷ Πλάτῳ καὶ διδασκομένοις εἰς τέλος γῆρας. περὶ σπουδαίου δὲ σὺν ἑστί
ὡς περὶ Σοῦμα.

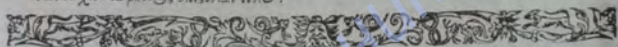
Τέλος τῆς Χίαντος ὑποσηλαίν.

[illegible]

Τῶν Αἰχίνε τῆς ῥήτορος ἐπιστολῶν τέλῃ.

GRACORVM
& quibus non dantur, damnationis tamen omnes miseres perterunt. Quamobrem fabeat aliqua tandem nobis mercedio, nunc meis precibus animo fecundior quae fuit, voluntate veltare & eorum declarate patrum vi ad æqua consuetudine faciendâ adduci. Nec enim à consuetudine recedens aut ciuitatis gloriam quapropter acquirat, et clementiam semper omnibus reliquis rebus publicis præstitit, violatis neque Melanopius plus proficit deterrendo vasa ad vitare lenitatis & nullius imitatione, quàm ad eam adhortando non AEschines dicam per Deos immortales: (Non enim ego sum tanti virum, tantæ dicendi facultate præditus, vt meam patriam quam persequere, maxime quædã me negat causa.) Sed mos Reipublicæ, nomen veluti antiquum, & maiorum institutum, quæ facit magis quàm Melanopium aduersus nos quæstionem ferentem sequi conuenit.

Eschynis oratoris Epistolarum Finis.

ΙΣΟΚΡΑΤΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

 $\Phi \quad 1 \quad \Lambda \quad 1 \quad \Pi \quad \Pi \quad \Omega$

ISOCRATIS EPISTOLAE

PHILIPPO.

[illegible]

Itam effem ætate iuuenis quā fenex
non ad te literas daret; Sed hinc
naui confestim veheret; & coram
te rebus præsentibus tecum disce-
rerem verum quoniam non in idem
tempus a me iuuentutis opportunitas & harum
occafio rerum inciderunt: Sed mea nunc ætas
conſenſit, & prope decurſa negotiorum videri admini-
ſtratio quā in flore meo, veſaſtur quā præſentia
preſentia tempora patitur, de his tecum agere co-
nabor. Nec verò me latet plurimum eorum, qui
loſuere quippam aggreſſuntur, intereſſe, non per
literas, ſed coram ſua præſentia rem tranſigunt
ſolum quod de rebus iſdem facilius eſt præſentes
cum præſentibus colloquia miſcere, quā per lites
ſuam offendiſſe, & quod dictis quā ſcriptis
maior ab omnibus ſides adhibetur, & illa pro veris
his pro falſis plerumque habentur: Verumtamen
quod in congreſſibus, cum dictorum quiddam aut
minus intelligitur: aut non creditur: vtrique ſi
amor orationis præſens mediet & ſuccurrere po-
teſt. In ſcribendo verò ſi quid euſmodi contingat,
nemo eſt qui emendet. Cum enim abſit ſi ſcri-
ptis, aſſuſo reſcribis. Veritatem enim tu ſi mea-
rum literarum futurus vides, in ipſem venio, qui
ſcribam præſentibus alicuius apud te viſum iri. Credo
enim te remotis omnibus hiſce impedi-
mentis, mentem rebus ipſis intenturam. Nonnulli verò
qui tecum fuerint, deterere me ab inſtituto co-
nati ſunt affuſantes attentionem apud te plu-
rimum valere, conſilia verò contemni. Quo-
rum ego ſi orationi acquieſcerem verbum ſane
nullum facerem. At nemo mihi perſuade-
bit, poſſe aliquem tantum & rebus gerendis
atque iſta ſcripta ſuſcipere & ſcribere & animo

gerere velitis, quam vite conditionem sequi, cuiusmodi gloriam affectare, & quibus honoribus delectari, etrum iis qui ab inuita exprimitur, an qui sponte a cubibus habentur. Cum hæc discretæ fuerint, tum separari in quotidianis actionibus considerandum est, vt ad rationem ab initio constitutam congruant. Et ad hunc modum querendo meditandoque quasi scopum propositum ita sententiam attingitis & vultus maxime rationem habebitis. Sin certam cuiusmodi nullam sententiam constitueritis, sed ad quodvis obuium rapiemini, necesse est vt & cogitationibus erretis, & multis in rebus operam perdati.

Fortassis autem ex his, qui temerariam viuendi viam inliuerunt eiusmodi rationes aliquis capiendo labefactare conabitur & me de praedictis ita vt moueri consilium daret iubebit. Quare danda est opera, vt liberè meam de hisce sententiam pronunciem. Mihi enim Idiotarum vita securior & melior quam Tyrannorum esse videtur. Etiam de honoribus dicere aggrediar. Non autem me clam est, multos forte mihi aduersarios & maxime eos, qui vestra consuetudine vtuntur. Hi enim, vt arbitror, non leuiter ad capessendam Tyrannidem nos inflammant. In caussa est, quod rei naturam non penitus introspiciendo sibi ipsis imponunt. Nam in potestates, sacrum & voluptiones oculos intendunt, & ex his irrationem expectant. Ceterum seditiones, timores & calamitates, quibus principes & comitum ipsorum implicantur non cernunt. Sed idem plane faciunt, quod hi qui ad turpissima ac nefanda scelera accedunt. Nam illi malum, quod in rebus inest non ignorantia sperant se tantummodo quod bonum est, excerpunt: pericula vero, malaque quae permixta sunt declinaturus: & sic sua gubernaturus, vt procul à periculis absint: & vitilitas maxime appropinquet. Eos igitur, qui se facinorosi affectu sunt, propter incuriam quod & ferocitatem felices iudico. At me ipsum hercle pudeat, si consulens aliis, ipsorum causa rei & meam rem & commodum agerem: sed potius posthabeo priuato emolumento, reliqui quae omnibus optima funderem. Proinde mea nunc in eam partem accipite, vt ab eiusmodi animo sententia quae profecta cogitatur.

Isocrates Philippo Salutem.

Non me fugit, maiorem ab omnibus gratiam, eos qui beatam quam qui fudent mire solere: praefertim si quis hoc faciat inuolus. Ego vero, nisi te prius summa cum beneuolentia fuisse adhortatus, ut ea, quae maxime te deere videbantur faceres, iam fortasse de his quae ad te pertineat discederem. Verum cum de his rebus curam suscepim, & mea ciuitatis causa & ceterorum Graecorum, tupe ducem, si quae minus necessaria sunt, in his tibi consilium meum impetiret. Ea vero quae magis videntur, silentio praetermitterem, idque cum in illis gloria disceperet, in his vita, quam nihil illi perdere videbatur omnibus, qui collatas in te scelerum hominum blasphemias audiuisset.

ἐκλήλυσεν, ἀνέκρινεν αὐτὸν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ ἔφη· ἀκούετε, φρονήματα τοῦ συνειδητοῦ καὶ· ὡς δὲ ἔφη
ΜΑΡΚΟΣ· κατεπαύθησαν, μὴδὲν λόγον ποιούμεν· καὶ ταῦτα οὐκ ἔστιν ὁμοίον, αὐτῶν
ἐν ὧς ἡ συνειδήσις ὅς ὁλόγησεν ἅπαντα ἰδοῦσα τοὺς ἀκούοντας τοὺς ἄλλους συνειδητάς βλασφημίας,

neque confictus inglorios & difficiles subire, cum liceat gloriose commodèq; prælium facere, neque sic bellū administrare, ut amicissimos tui in periculis & sollicitudinibus conicias, hostibus vero bonam magnamque spem obicias ut nunc fecisti. Sed barbaros, quibus iam bellum infero, eatenus profligare debetis, quatenus tuæ regioni nullum damnum inferatur: eum vero quem hodie Magnum appellant ad nihilum redigere, ut & tuam ipsius gloriam augeas, & Græcis ostendas. Contra quos bellum suscipere oporteat. Plurimum autem inter esse putavi, hæc ante susceptam expeditionem ad te scribere, ut si quidem morem gereres, non in tantum periculū adduceretur: Sin repudiare, ego non idem his consilium dedisse viderer, quorum clades iam omnibus innotuisset. Sed euentus à me bene & vtiliter in medium consultum fuisse declararet. Multa sunt, quæ rei natura dici postulare: sed finem faciam. Credo enim te usqueque familiares vigilantissimos viros, nullo negotio, quæ placitum fuerit ad ea quæ commemoravi adiuncturos. Ad hæc minima quoque confectari nolo. Etenim progressus iam paulum, ferè imprudens non in epistolæ modum: sed in iustæ orationis longitudinem excidi. At verò quomuis hæc ita habeant, non tamen de Republ. negligentius agendum est, sed annitendum ut te ad eius amicitiam societatemque adhorter. Complures enim inueniri existimo, qui tibi non modò infestissima duntaxat nuntiant & deferant ex his quæ apud nos vulgo iactantur: sed etiam à seipsis aliquid addant, quibus non est æquum te fidem habere. Nam ab absurde faceres, si nostrum populum facile calumniatorū sermonibus aufcultare questus, tu ipse, nugniendis huiusmodi aures animumque præberes. Atqui vides profectò, quando flexibiliorem ad omnes partes ciuitatem nostram hi homines efficiant, tanto tuis rationibus vtiliorem commodioremque reddere. Si enim qui nihil vilitatis adferant, oratione quod nolunt, adipisci queunt, quid tandem tibi qui te & opere beneficium præstare potes, denegari à nobis par est. His vero, qui malè acerbèque ciuitati loquuntur, eos opponendos censeo, qui omnia huius esse contendunt, & qui neque grauem neque leuem iniuriam vquam fecisse dicunt. Ego verò non fanè dixi. Cur enim me non puderet, cum aliqui ne deos quidem à crimine immunes esse posse, asserere audere, nihil vquam nos mali designasse. Sed tamen hoc de ipsa confirmare possum, non aliquam vel Græcorum vel tuis rationibus vtiliorem reperiri. Quod maximè tibi perpendendum animo est. Non enim solum in bello viribus & copiis te inuabit, verum etiam si fauere duntaxat videatur, adiumento tibi poterit esse. Nam sic & subdolis tibi facilius continebis atque compelles, cum per fugij locus non datur, & Barbarorum quos volens citius sub iugum mittes. Verù qui eam beneuolentiā non summe tibi siudeat expectandam, cuius auxilio non modò præsens imperium tuò defendere: sed etiam si ne periculo multum partibus amplificare possis.

τε γὰρ ὑποσὺ συνῶντας ἴδον αἰ κινήσαν, ὡς εἰ μὴ δὲ μίαν ἔχοντι διαστροφῇ, ἥ τὴν βαρβαρίαν οὐς βουληθείης διαφῆναι αἰ κτανεῖς ἴσασιν. καί τοι πῶς οὐ γὰρ προσδοκῶντες ὅτι καὶ αὐτοὶ οὐκ ἀποφύγοντες τὴν αἰσχρονομίαν τὴν ὑπάρχουσαν ἰσχυρὰ ἀσφαλῶς καθίστανται, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἔτι καὶ ἀκιδῶνως προσπίπτουσι.

ro, postquam est alius a matre perfectusque, fructum communem vna percipit, cum nihil nisi est a miserandumque sit expertus. Plus vero reliqua tua mater laborum in te educando propter meam fugam percella est, que sola viri usque nostri curam habuit. Quare tua illam gratitudinem viri que parentibus debetam, in vnam matrem, que sola subiecit omnia prestabis. Nam pietate in matrem, implebis etiam que patri debentur officia. Etenim mihi incepti nihil amplius postulo, si huius debitor cultum presteris: iuvò abunde tua in me coisistisse merita fatebor. Decor enim te, pro multis gratiam matri rependere, & summtorum in matrem beneficiorum initium ab his facere.

Eidem.

QUæ quidem à patre debuerunt in filium pro-
prie scire, tibi supple, data sunt Psaula. *Quæ*
vero à te n' petantur, si eam cum datur facultas, re-
ferre nobis, preceas. Nam audio te literis, cuius te
causa sepe per obsequium parum diligenter operam
nauare. Aliam vero gratiam à te recipere non vo-
lunt, hanc mihi non contingerit. Sic autem persua-
sum habes literarum emolumentum, si gratificari
mihi volueris, magis ad eum qui dat beneficium,
quam qui accipit, perueniturum.

Mesquits.

Polydetum vt audio medicum vestrū, accu-
paci quasi proditorem Agrogenotum factum,
quod cum egrotantem me accepisset polleſſet mor-
te afficere, ex grauissimo morbo eripuerit: & lau-
dem eius iuſtitia, vos in multorum vitio poſitis at-
que hoc palam ſateri non erubescitis. Ego verò
magis adducor ad admirandam eius artis vim &
naturam, quod cum ei moribundum me tradidiſ-
ſet, non quasi Tyrannum interiret: sed vt a-
grotant ſua cura diligenter queſerant. Atque
veſtra quæſitoria & acutatio nullo ei detrime-
nto faſt. Mea verò gratitudo, ſic cum dum iſtanti-
us primobus in ſ. cilia nullo concedas. Nec vero
me laet, propter hac reſurrexerit in animo
grato poteſtati, nullum eſſe veltorū, quod ma-
liſ proditor Agrogenotum, quem Tyrannicida
Phalaris appellari.

Abstract:

Quamquam ego, digne per curiosque ad Stefani-
porum in curia, ne sollicitus esset de cunctatione,
quatinus in vestram apud me Eubulus intendit:
tamen tu mihi hoc dices, vt et tu, fide spondeas,
me n hil de ipso mihi credidisse. Facilius enim per-
suadeatque iustitias ab illo mihi principio positus
non esse, quod affirmant, quam eius carminibus,
non priuata malicia inductum, ad insidiamdum ac-
cessisse.

Pythia cf. *a.*

Regnum Phalaridis & Pythagoræ philosophia
remotissimilocorum intervallo a se inuicem
distant: Actantem nihil est impedimento quantum
hæc ira se habeant, quò minus conueniamus, & ve-
ram notitiã uterque alterius capiamus. Num etiam
longissime distanda in idem congregat & conducit ratio.
augurari virum optimum probabilissimèque te iudico.
Tu vero cense de me iudicium facis.

πεπεισμένοι τὰς ἡμῶν βουλαῖς ἢ ἀπερρίστων ἡττι
 διαλυστοῖς, ἡμῶν δὲ σπάρας οὐδὲ τι μὲν ἀναγ-
 γλὴν ἀμύναται, οὐδὲ δὲ σπάρας μὲν, τὴν δὲ δι-
 ατομοτῆτιν ἐκείνην τοῦ τῆς τυχῆς καταρροῦ μὲν.
 οὐδὲ γὰρ ὅτι ἀφίσταται τῇ ἐκ ἀφῶ τοῖς, οὐτὲ μὴ-
 ζον ἡττι λυτοῖς, οὐ μὴ τὰς ἐκείνης δοτικῆς (ββαῖν)

Κτησίπαιον.

[illegible]

Стеблєв.

Neque prius, cum in isto bello Taurome-
nitate me praesentem liberatos capto-
sum, sed continenter Graecum legem non
violare nola, neque posca cum redderem, tu
tum ceperam, benehunc in eos, ad quos fructus
peruenibat, quemadmodum tu exprobas con-
tuli. Sed Stesichoro per filia re, roganti, more gessi.
Tauromenite igitur eae deum Stesichoro gra-
tiam pro hisce sunt optes, habeant. Stesichorus
vero tu ipsius oratoris ingenio. Ego vero quo
de sapientia, o blandi deus, que meriti fuerat,
haec et per tuum denegare non debui. Vides aut
enim, si deus deprecatione quam in petisset:
Tauromenite quidem quod ad pecunias attinet,
vixisset, Mihi vero ad praebendum specimen
conuentionationis a qua me alienissimum homines
conuincit esse, materiam daret.

Polydentate.

Πολυδύναμι.
 Θ' Αὐμαζ' ἐν δ' ἐξ ἐπὶ ἑσπέρῳ ἔκκευε τὰ πα-
 ρὰ πολυμῶν μεταδόντα τῷ βίῳ, ὅτι τῷ α-
 γῶν ἔχοντι θεοσώτηρ ἐκείν' ἔτι πλεονεξία ἐνδραμὸν ἔσθι,
 ἵνα μὴ οὐδὲ πῶς ἀναγκάσῃται τοῖς ἀνθρώποις, ἵνα δὲ ἐκ
 ἁπλοῦς ἡμῶν, ὡς παῖδες ἀδελφεοῦ, πεινρῶ-
 τι παρ' ἄλλοις ποῖν, οὐτ' ἐν εἰρήνῃ ἐβόησας ὡρεθί,
 διὰ τὰς πολυτάλαις ἐκείνων, πλὴν δόλου τοῖς ἐμ-
 οῖς ἐν λήθῃ, ὅτι καὶ ἀνέστησαν ἐπὶ μὲν αἰρετοὶ τῶ-
 ἐσθ' ὑπολαβὴν ἔλθῃ, ἔπειτα θρησκείαν τοῖς ἀνθρώποις
 ἀποκρίσθαι, καὶ ἵνα ἐκείνη ἀνὰ τὴν ἀντιθέσιν λήσῃ ἀπὸ
 δόλου καὶ ἀνυπολόγητον αὐτὸν καὶ συνδεδεμένον ἡ-
 κιστοῖς τῶν πῶς, ἡ τοῖς τοῦ δόλου ἀνθρώπων ποιοῦσιν
 ἵνα καὶ ἀπὸ τῶν καὶ ποιοῦν καὶ καὶ σὺ ἐκείνους τῶν καὶ ἐν-
 υφιστάται καὶ τοῖς ἡμεῶν μετὰ δόλου.

Πολυμερές.

Καὶ τὸ δυνάμεθα τί σοι φέρω, τὸ μέλλω εἶναι
 ἡρώδης τέταρτος, πολλὰ γὰρ. τέταρτος
 ἐγὼ, συ γὰρ ἑσθ' ἰμὸν φέρω πολλοὺς ἰσχυροὺς.
 τὸ πρὸς με κατηρώδης, δι' αὐτοῦ φέρω δὴ τὴν
 πεντομήνην ὡς ἴμω, τὸ λόγιον μαθηματικόν,
 αὐτὸ τέταρτος σημαίνει, ὅτι λόγιον ἔργον ἐστὶν αὐτῷ
 συνδεδεμένον πεντομήνῃ.

Κλεομένης η.

[illegible]

Γερζι.

Ἡ μὲν ἁρὰ δ' αἷς ὀφθαλμοῖς σου πάντα καλῶς

M^atrix videris in tuis literis subito in ea vitæ
commutatum omnem factis elle, qui cum ante lo-
suerat audientis etiam quam Tyranno con-
duceret, in publicum prodire, nunc ne à familiari-
bus quidem conficiatur. Ego verò contra istè omniū
hominum consensum fugio vitæque. Fidem enim
nec in ceteris, nec in amicis firmam ac solidam vi-
deam. Quare cum omnia miserum tuum plena esse vi-
deam quamvis deferta i. b. x. fol. tuum, & feris
patentes Numidii habitaciones, confectum vi-
te que inter homines, antependens confecto, Min-
te enim periculo inter leones, omni que serpente
genas, quicquid cum huius seculi montibus habitare,
sominisque carere possim. Tantam ex crebris
varisque & continuis fortune telis, experientiam
maltitiamque accepi.

Polymers.

E Go te & donis in posterum afficere & scriptis
alloquo Polygote desinam. Tu verò laudibus
etiam nos apud vulgus extollere desine. Quid enim
hoc est aliud, quam reipsa criminari, cum que tibi
mitto non accipis, & tamē vobis mihi laudem tri-
buis, neque hoc intelligis orationem & verba, rei-
plius vmbra à sapientioribus existimari.

Clearance rate,
times and load.

Maxima quantum ad ludos faciendos, equi-
renti, minimum ad te cados olei dñctos, & fru-
menti Medimnos quadringentos. Quæ verò sunt
iunctos, ad filium tuum, vinum & scribas pueros,
& Stelichon poemata, nisi quis hæc etiã dona Sy-
racusiorum novandarum rerum causa abs Tyran-
no missa esse, suspicabitur.

Garyie.

Quod ad reliquâ tuarû literarû partē attinet, omnia rectē scripsisse mihi vis⁹ es, adhortatio-

ne futuri temporis vñā maximē superuacua ē.
se arbitror. Ego enim neque mortem, neque genus
villam mortis formido, & id me sapienter facere
statuo. Fatum enim non sub hominū leges statu-
tūque cadit. Et omnino, quicunque vel iniqui
hæc diligenter, vel acerbis metat, eum ego sta-
lidissimum iudico. Si quis aut præcognosci futura
credit, aut si præcognita sint, cauere possit. Si co-
gnitionem non tollit, sed cautionem euitationēque
remouet, quid in cognoscendo futura operam
ponit, quod & ignorantem, & scientem eodem
modo tangit? At verò, neminem tam impudentem
esse puto, qui confirmate audeat, non modò fe-
verim etiam cauere impendencia ne contingant,
& ordinari atque disponari loco præcogniti mal,
fortunatorem alium extitit & euentum possit.
Hoc enim Dei non hominū est opus. Quod si quis
ab loue descendentes Æacum, Mino & Rhad-
manthum aliōsque semineas, neque immortales
exitisse, neque aliter, quā cuiusque fatum tulit,
mortem obisse consideret, atque idem patcas, aut
mortem agro animo ferat, aut follicite timeat, ec-
quid ille tibi rationis compos esse videtur. Quare
in primis operam dabis, vt in his rebus eiusdem sis
sententiar, nullāque de his curam suscipias. Nos
enim omni follicidine vacare scias.

De moteli.

T Vis adhortationibus libenter facere veniam tribuo. Cui enim Tyrannus nunquam fueris Tyranno consulis, ut Tyrannidem deponat, neque verò Deorum, quæquam obfidem aut sponsores adhibes, cui forsitan fidem adhiberem? Id teipsum facis grauari in tanta re fideiulorem fore existimas: forte quod ignoras periculosius esse deponere tantum imperium quam parare. Quemadmodum enim vitulus est Idiotæ, nō regnū gerere quam gerere, sic Tyranno nō deponere, quam deponere regnū facius est. Proisus autē con simili modo de Tyrānide, quædāmodū de generatione, vitāq; hominis sentientiū est. Neque homo audiens de sui procreatione, si qua ratione id fieri posset, quibus incommodis malisque per vitam vsurus esset, vitā quam procreari gignive coparet, neque id Idiotæ, regnandi libidine ductus, si prius non audiat de miseris in Tyrannide infusis: Tyranni autē non potius Idiotæ vitam agere cōspicere. Sic Demoteles Homini non nasci quam mīci commodius esse video, et vique ad finem vitæ Idiotam manere, quam cum Tyrannide vivere. Quod igitur facit Tyrannidem hoc mihi, conūlium expositis malis dedisses, planē a regnandi cupiditate me reuocasses. Nunc vero cū Tyrannus sum, et propter imperij necessitatem, plurima malō antē pertulerim, et ne Deorum quidem regi suadenti reliquendam illi esse, morem gererem, ne dum homini. Noli enim, si me imperio abdicarem, multis grauiusq; molestis ab his, in quos Tyrannidem excorcor, afflictio mihi vitā exiguam fore.

Polystrate.

TVin ceteris anticus omnibus scripsi, ut
velociter Agrigentum aduolent, tum à te

[illegible]

Πολύς είναι.

E. J. ...

eventum fortuna rectè moderabitur. Neque te pudor detineat: sed libere ad me sermone sic vitor, vt qui non pauca libenter de me filio, quippe propter quem vniuersa comparauerim. Tantum enim a- bel, & aculeus me tuum in amicos animi propin- quitudinem, vt etiam incredibile gaudium ex eo per- cipiam, & moneam vt te tanta beneuolentia & hu- manitate dignum getas, ne solum in præsentis sis magnificus: sed eadem manente fortuna, semper hanc voluntatem conferes Et quod tibi damus ge- nerosè parolam, id verò libenter facimus & in be- neficii loco ponimus sumptum tam exoptatum & li- beralem.

Erythra

Epl. S. a.

Si Tyrannice vitæ metu, paulatim Agrigentum
in terræ non audes, ignosce tibi & tanquam vxor
& tanquã matrem quæ charissimò filio timet. Sin au-
tem quia sola & non mecum vna generis, sola
quoque vis eum retinere pessime de parentum in-
re iudicas. Nam si breuissimè est dicendum, patris
magis est filius quàm matris: si beneuolentius, vi-
triusque pariter & ex æquo. Quod si aliquando ge-
nitricem etiam filium, tradere tuam orbitatem exi-
stimas: quid dantis de eo, qui ne fœmel quidem e-
ius fuit particeps. Quamobrem æquabilis & ius-
tus agas, si cum ad me miseris nō longo rēporis in-
teruallo reuerſum ad teſſe breui & eiſmodi in-
paratus, cuiusmodi phalaridis & Erythræ filium de-
reſt, ut quamuis non mecum, tamen abundans di-
uitiis & opibus, simul viuatis. In quos enim fa-
miliarioreſ, quos diuitias conferre optet, si filium &
uxorem negligat. Ego verò hec igitur vos affectus vt
æquum est patrem & matrem: mearum pecuniarum
non minimam portationem, in vos amicissimos
effundere paratus ſum: Idque statim expedire cupio:
cum propter aetalia & vel maxime propter æterni-
tatem ſenectutem: tum propter morbum, qui cu-
per mihi contingat, grauiſſimum. Admoneo enim me
vt præſentem diem, extremum viuendi tempus, cui ho-
mini conſtitutum patet. Tunc vero excreta Agri-
gētum, & hinc rariſſus proſectus, viderem ad ſecuri-
tatem patris ei beneuolentia magis quàm matris
ſollicitudo præſtabit.

Polycletio.

Incertum habet in Polidecte, utrum magis vim in
de facultatemque medendi, an animi confidentia
fidemque admittat debeam. Arsenium superavit in-
terfectorem Tyranni mortuum. Fides autem hono-
res Tyannicide propositos per hanc vtrique decur-
renstus iustitia, hominem duobus maximis peri-
culis ad perniciem mortemque proiecitum incurabi-
lissimæ morbi detrimendo & mimorum honoribus
seuultu & ad incoliuitatem vitamque reduxit. So-
lus enim tu poteras, aut his morbo extinctus fuisses,
etiam si nihil ad id ab arte constulles, Tyanno mor-
tem obculis videri, aut scietiam morbus me non
fuitulisset, cum quidvis, quod datur, vide tan-
quam ad salutem pertines fumerem, morte affi-
cere. Et cædis gloria, cum parum præiorum

[illegible][illegible]

Πολυκέλειω.

ΟΤα οὐδ' αὖ τοι σπουδαίους θαυμάσασμαι ὡ πο-
λύληλ' ἔστι, ἔχου δ' ἰατρικῆς, ἥ τ' ἐξ ὅπου
πίπτει τ' ἐμὲ δ' ἔχουσιν ἐκ τοῦ ποιοῦ νενικηκε παρ' ἐξ.
ὃ δ' ὅπου, πικρὰ περὶ ἀνὰ ποταμὸν δι' ἀμφοτέρων δὲ
τῶνται, ἡ σὺ δὲ κοινὴν θραύσας, δὲ συκινδύων
ἀναμειβόμενος, ὅθεν ποτὶ τὸ αὐτὸν σπασθὲν βολῆ, χι-
μαῖας πολυμίμης, διστοῦσ' ἔ. μόνῃ γὰρ σοι παρ' αὐ-
τὴν κατέστι με τ' παύσας, μενδὲν δ' αὖτ' ὅπως τῆς αὐ-
τῆς ἔστι, τὴν τυχαίαν κενεμένην, δοκῶν δ' ἔ. μὴ κτεί-
νωσας, τὸ ἐπὶ μακρὸν δόξας, ὡς δὲ σὺν κτήρῃ με γαμ-
βαί, τῆς, ἀναφθάρῃ, ἡ δὲ αὖτ' ἐπὶ τὸ δόξας ἀναφθάρῃ.

repetiti verò, probroſiſſima diſſiciliſſimae rei & ad ultitiam & gratitudine abhorrentiſſimam argentes. Eum enim qui cepit, meminiffe creditorum par eſt & ſiquē ad perſolutionē ſuis de ſemper eodem modo ſentire, atque ſi bonus ſit, ut bone perſoluere: ſin malus ut malo. Nam & equo & iniquo creditum reddere conuenit. Ego itaque Melitenſes, & cūm do & cūm repeto ſum idē & mihi ſimilis. Debitores verò & ad tempora & ad ingenia, perinde ac Chamaleontes ad locum colorem, ſe commutant & fingunt atque ſumentes quidem vt beneficium & Deum laudibus extollant, cūm verò debitum exigitur vt Tyrannum & ſceleratum calumniantur. Adhuc neque illud me praeterit, melius eſſe multo ab homine praeſtatū quam ab vrbe, mutuata pecunia ſpolari. Si enim ab vno homine quis fraudatus ſit, vnum ſolummodo poſſit laudare cūmque imbecilem. Sin à repub. damnū quidem ſimile facit, hoſtes verò complures non vnum tantū habet. Verū nihil ei ſi modo, de vobis ſentio ſed etiam ſuſpicionem omnes pecuniae concedo. Nam cūm in aliis rebus veſtra mihi gratitudo, tum etiam in contrahiſſis iuſtitia huiusque cognita eſt. Praefertim verò cūm hoc vos non latere ſciam, manus crimē in ſis eſſe, qui multi vni iniuriā inferunt, quā qui vni à multis iniuriā patitur. Non enim credibile eſt ab vno iniuſus, ſed vnum à multis contemptū neglectūque haberi, verū ſimilis eſt.

Messias.

ἀπαρτιμένοι δὲ τοῖς χαλεποῦσι ταῖς ἐξουσίαις δι-
κασιν, οὗτοι δι' ἄλλους ποιοῦντες. δι' ὅρα λαβόν-
τες, μεμνησθῆναι τῆς διδασκαλίας, καὶ μετὰ τῆς διδο-
δόντος οἰοῖσιν ἢ εἶδαι τοὺς διδασκόντας, καὶ εἶ-
πε γρηγορῶν, ὡς γρηγορῶ λαλεῖσθαι. καὶ καὶ πάλ-
ιν, ὡς παύσῃ, καὶ γὰρ ἐπιτελεῖ καὶ μετὰ τούτου,
δι' ἧν ἐκδοσάμεθα τὸ πνεῦμα ἡμῶν. ἐν τῷ μόνῳ
ὃ μάλιστα, καὶ οὗτοι φανερῶν, καὶ οὗτοι ἀπαρτι-
νὲς εἰμὶ, καὶ ἡ μανθάνουσα ἀποδοῖται. οἱ δὲ πρὸς ἑμὲ
οἱ δὲ παρὰ τοὺς καὶ εἰς καὶ τὸν τῶν πνεύματος ἀπο-
τοὺς γὰρ μεμνησθῆναι τὰ ὡς ὡς παρὰ τοὺς πνεύμα,
ἀλλὰ πνεύμα. καὶ λαμβανόντες μὲν, οἱ δὲ γρηγο-
ρῶν καὶ οὐκ ἐπιτελεῖσθαι, ἀπαρτιμένοι δὲ οὗτοι
ἐσθιν, καὶ οὐ γὰρ ἐπὶ δόξα λαλοῦσιν. οἷα δὲ καὶ
ταῦτα ἐπὶ πολλὰ κερήνηται ὅτι ἰδὼν τὴν διδασκαλίαν
γρηγορῶν ἐπὶ τῇ ληξάνῃ ἰδὼν μὴ γὰρ τῆς διδο-
στέου μορφοῦ ἡβρῶν ἐκείνη, ἐπὶ τῇ ἀποδοῖται. καὶ
οἱ πολλοὶ, ζητούντες μὴ εἶναι τῶν τῶν ἐξουσίαις ὅτι
πάλιν οὐκ ἔχουσιν ἐξουσίαν, οὐ μὴν καὶ ἐξουσίαν ὅτι
τοῖς οἱ δὲ. ἀλλ' αὐτοὺς πνεύμα διδοῦναι τὰ πνεύματα
τα, πὶ γὰρ ἀλλὰ μὴ μόνον ὡς ἐπὶ τῇ ἐξουσίᾳ, ἐπὶ τῇ
τὰ συμβόλαια διδοῦσιν τοῖς, καὶ οὐκ ἐπὶ τῇ ἀλλοῖς
οὐδὲ πῶς ἀπονοῦντας, ὅτι καὶ πῶς ὡς μάλιστα ὅτι
πῶς, ἀδικεῖται, καὶ οὐκ ἐπὶ τῇ ἀποδοῖται ἀδικεῖται
καὶ οὐκ ἐπὶ τῇ ἀποδοῖται, τοῖς οἱ δὲ ἐπὶ τῇ κατὰ
ἐξουσίαν, ὡς ἐπὶ τῇ ἐξουσίᾳ.

Maslowicz.

Non ignorabam, cum vestris diis anathemata tripodas delphicos & coronas aureas aliarque multa, gratificatorique magni precij munera pro salute mitteret ex duobus alterum vos facturos esse vel aut pietatis religionisque colentes hanc diis consecraretis, aut illis spoliatis inter vos ipsos distribueretis, quod & euenit Nam me contumeliose lacerantes propter donatorum anathemata non pura esse simulastis deosque sacrilegio sceleratissimo depradati elitis. Quid enim refert consecrata me diis suspensaque detrahais ad addita non macim rapias. Veraque enim non mitteretum amplius sed illorum sunt. Vei enim mea gratitudo erga deos sic vestra improbitas impietate maxima elis. Nam & meam largitione n. & vestras rapinas atque fortuni nouerunt. Mili vero satis est, vos scelerosis & excedendis Deo omni immortalis quos spoliastis ira & indignatione factos videre. Nam cum reliquis, quamobrem ea in lacro deputastis, simul etiam confessi elitis nihil ex milis donariis impurum pollutumque esse, nisi iidem Theauri, sub ambiguum forem coniciantur: si quidem vos eos partiremini meliorem sin diis donos ferrentor, deteriozem. Partierca manifeste vos ipsos impietatis scelerisque damnatis. Principes enim causam in plebem transferunt, quamobrem peccant in hostilibus comuni decreto sunt habit

ὡς ἀρχόντες, τὸ ψευδοποιῶν πλῆμα εἶναι παρρησία, τὼς αἰεὶ ἐπὶ τὸν δῆμον ἀνατίθενται.

[illegible]

Εὐαγγέλιον.

Εὐαγγέλιον.

ΟΤΙΝΗΨΙΔΟΥΣΙΝ ΠΙΣΑΙΝΙ ΔΙΒΟΛΟΝ. ΚΑΙ
ΓΑΡ ΑΥΤΕΣ ΠΙΣΑΙΝΙ ΔΙΒΟΛΟΝ. ΚΑΙ
ΟΙΣ, ΟΜΟΛΟΓΩ. ΑΛΛΑ ΕΙ ΤΟΙΣ ΑΥΤΟΙΣ ΤΕΣΤΕΙΝ ΕΝ ΤΗ ΤΗ
ΗΜΕΡΙΣΤΩΝ ΤΟΙΣ ΕΙΣ ΕΜΑΥΤΗΝ ΑΝΤΙΠΟΙΝΤΑΣ, ΟΥΚ
ΕΙΣ ΕΙΣ ΤΟΙΣ ΤΑ ΠΙΣΑΙΝΑ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΕΠΙΘΕΜΕΝ,
ΚΑΙ ΟΥ ΜΕΙΣ ΤΩ ΑΝΤΙΠΟΙΝΤΕΣ ΟΥΤΩΣ, ΕΡΜΟΙ ΚΑΙ ΙΑΥΤΟΙΣ
ΕΙΣ ΑΝΤΙΚΕΤΑ ΕΠΙΘΕΜΕΝ, ΟΥΔΕΙΣ ΑΕ ΤΑ ΕΝ ΤΗ ΤΗ
ΕΡΜΟΙΣ, ΑΕΣ ΤΗ ΤΗ ΕΡΜΟΙΣ, ΟΥΔΕΙΣ ΑΕ ΤΑ ΕΝ ΤΗ ΤΗ
ΕΡΜΟΙΣ, ΑΕΣ ΤΗ ΤΗ ΕΡΜΟΙΣ, ΟΥΔΕΙΣ ΑΕ ΤΑ ΕΝ ΤΗ ΤΗ

ΚΛΩΒΟΥΛΟΝ.

ΟΤΙΝΗΨΙΔΟΥΣΙΝ ΠΙΣΑΙΝΙ ΔΙΒΟΛΟΝ. ΚΑΙ
ΓΑΡ ΑΥΤΕΣ ΠΙΣΑΙΝΙ ΔΙΒΟΛΟΝ. ΚΑΙ
ΟΙΣ, ΟΜΟΛΟΓΩ. ΑΛΛΑ ΕΙ ΤΟΙΣ ΑΥΤΟΙΣ ΤΕΣΤΕΙΝ ΕΝ ΤΗ ΤΗ
ΗΜΕΡΙΣΤΩΝ ΤΟΙΣ ΕΙΣ ΕΜΑΥΤΗΝ ΑΝΤΙΠΟΙΝΤΑΣ, ΟΥΚ
ΕΙΣ ΕΙΣ ΤΟΙΣ ΤΑ ΠΙΣΑΙΝΑ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΕΠΙΘΕΜΕΝ,
ΚΑΙ ΟΥ ΜΕΙΣ ΤΩ ΑΝΤΙΠΟΙΝΤΕΣ ΟΥΤΩΣ, ΕΡΜΟΙ ΚΑΙ ΙΑΥΤΟΙΣ
ΕΙΣ ΑΝΤΙΚΕΤΑ ΕΠΙΘΕΜΕΝ, ΟΥΔΕΙΣ ΑΕ ΤΑ ΕΝ ΤΗ ΤΗ
ΕΡΜΟΙΣ, ΑΕΣ ΤΗ ΤΗ ΕΡΜΟΙΣ, ΟΥΔΕΙΣ ΑΕ ΤΑ ΕΝ ΤΗ ΤΗ
ΕΡΜΟΙΣ, ΑΕΣ ΤΗ ΤΗ ΕΡΜΟΙΣ, ΟΥΔΕΙΣ ΑΕ ΤΑ ΕΝ ΤΗ ΤΗ

ΚΛΩΒΟΥΛΟΝ.

ΠΟΛΥ ΔΕΝΑ ΘΕΩΡΟΥΣΙΝ ΚΑΤ' ΕΜΟΥ ΚΛΩΒΟΥΛΟΝ.
ΚΑΙ ΟΥ ΜΕΙΣ ΤΩ ΑΝΤΙΠΟΙΝΤΕΣ ΟΥΤΩΣ, ΕΡΜΟΙ ΚΑΙ ΙΑΥΤΟΙΣ
ΕΙΣ ΑΝΤΙΚΕΤΑ ΕΠΙΘΕΜΕΝ, ΟΥΔΕΙΣ ΑΕ ΤΑ ΕΝ ΤΗ ΤΗ
ΕΡΜΟΙΣ, ΑΕΣ ΤΗ ΤΗ ΕΡΜΟΙΣ, ΟΥΔΕΙΣ ΑΕ ΤΑ ΕΝ ΤΗ ΤΗ
ΕΡΜΟΙΣ, ΑΕΣ ΤΗ ΤΗ ΕΡΜΟΙΣ, ΟΥΔΕΙΣ ΑΕ ΤΑ ΕΝ ΤΗ ΤΗ

ΤΟΙΣ ΕΡΜΟΙΣ, ΟΥΔΕΙΣ ΑΕ ΤΑ ΕΝ ΤΗ ΤΗ

ΤΟΥ ΜΗΡ ΠΙΣΑΙΝΙ ΔΙΒΟΛΟΝ. ΚΑΙ
ΓΑΡ ΑΥΤΕΣ ΠΙΣΑΙΝΙ ΔΙΒΟΛΟΝ. ΚΑΙ
ΟΙΣ, ΟΜΟΛΟΓΩ. ΑΛΛΑ ΕΙ ΤΟΙΣ ΑΥΤΟΙΣ ΤΕΣΤΕΙΝ ΕΝ ΤΗ ΤΗ
ΗΜΕΡΙΣΤΩΝ ΤΟΙΣ ΕΙΣ ΕΜΑΥΤΗΝ ΑΝΤΙΠΟΙΝΤΑΣ, ΟΥΚ
ΕΙΣ ΕΙΣ ΤΟΙΣ ΤΑ ΠΙΣΑΙΝΑ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΕΠΙΘΕΜΕΝ,
ΚΑΙ ΟΥ ΜΕΙΣ ΤΩ ΑΝΤΙΠΟΙΝΤΕΣ ΟΥΤΩΣ, ΕΡΜΟΙ ΚΑΙ ΙΑΥΤΟΙΣ
ΕΙΣ ΑΝΤΙΚΕΤΑ ΕΠΙΘΕΜΕΝ, ΟΥΔΕΙΣ ΑΕ ΤΑ ΕΝ ΤΗ ΤΗ
ΕΡΜΟΙΣ, ΑΕΣ ΤΗ ΤΗ ΕΡΜΟΙΣ, ΟΥΔΕΙΣ ΑΕ ΤΑ ΕΝ ΤΗ ΤΗ

Sufichori liberis.

Nihil proflus calumniando me mentitus es. E-
tenim ipse omnia, sicut tu accusandi causa
apud Syraculos in me contulisti, ita habere confi-
teor. Atqui si eodem modo tum ego punire eos
qui in me deliquerant, ita ut venia non sunt digni,
desinerem, tum vos adeo prompte tam mihi quam
vobismetipsis exitiosa nefandaeque moliri cellare-
tis, neque me ut legum violatorem accusa-
ret, neque vos, ut crudelis persequens quiquam
miseretur.

Cleobulo.

Quaquam sit gula et concionibus vehementer
urgens non tamen Camarinenses à te persua-
dentur, ut bellum contra me moueant. Hoc enim
prohè non erunt opere, non orationibus conciona-
rium bellum administrari. Quamobrem si vis, ut
bellum suscipiant, offende consilio responsum
elle eventum: quòd si ne sic quidem te audierint,
mutata sententia contrarium suadet: atque hoc
modo fortasse quæ voluisti consequers. Duorum
enim iam alterum aut consilium inutile, aut con-
sultorem nullius precè putant. Ego quidem utrum-
que credo. Verum nec illud te clam sit, non vanis
orationibus: quibus prior nobis videris iniuriam
inferre sed te ipsa nos à te penas repetituros, cuius
nemo periculum fecit, qui postea sit iterum in-
sidias molitus. Hæc cum in memoria teneant Ca-
marinenses, nolunt iratum Phalaridem experiri.
Largitor enim sum eis iucundior vifus.

Cleodice.

Multa nefaria magnaque contra me instituiti
Cleodice, idque præter tuas vires et poten-
tiam. Unde enim tibi sperare in mentem venit pos-
se te Phalaris vexationem ac damnum inferre, gra-
tificaturo, Thracis cuiusdam coriarj nepoti, vxorè
verò Autandri, qui domino suo mortem obtulit,
& ex patricio repente locuples euasit, atque natu-
re leges transgressio. Non autem sic incendiar iu-
cundia, tua ut facta complecti oratione velim. Si
enim relatione te dignum putamus, non verbis
tantummodo volumus, verum etiam ipsa te pote-
rimus, ea quæ tu in nos peccare animum induxisti,
in caput tuum talique generis conueneret.

qui tot

Brutus Cui.

Rhodus quidem iam à Cassio subacta est, ciuitas petulantius robur suum expecta, quam fortius. Lycia vero nobis vniuersa subdita est: partim bellis defatigata, partim necessitate compulsa, vni-
que nullam passa. Volentes enim fecerunt, quæ hō multò post nolentibus etiam agenda fuissent. Quare vos quoque constituite, vtrum bello coacti leuitatem recipiatis aut vltro nos recipientes, amicitiam pactumque nobiscum situat.

Cui Brutus.

Neque Rhodiorum captiuitas terrorem nobis fecisset, si non tuis patibus faueremus, neque Lyciorum prosperitas cum assentatione nos persuasisset. Spes enim & metus, in amicitia licet non momenti in hostibus verò contemnenda. At nos qui longis retro temporibus tibi adhaesimus, vnum dolemus, si videamur aut minus aut pollicitationibus digni habiti. Nos igitur potius exemplum amicitiae aliis proponere, quam ad nos conciliandos, alios assumere.

Brutus Cui.

Neque mare sine nauigiis, neque inculta terra inquam vtilitatis habet. Quare in conficiendis nauibus operam ponite, quoniam si his fueritis destituti, non plus euolumentum cepertis ex mari quam ex mediterraneis.

Cui Brutus.

Et agricolationi nonnunquam & navigationi tempus est impedimento. Sed neque terra, neque mari delituitur, qui hæc natura tenent. Nō enim eisdem non omnino possidere & etiam si nonnunquam deficiat, ad commodos & opportunos vsus.

Brutus Patarensibus.

Damasippum apud Rhodios magistrum nauium post expugnationem Rhodiorum, cum duobus cataphractis, ab Hermodoro mercatore Saron audiu, in maximo velio portum vltum esse. Quod autem eo delatus esset, in eo nullum veltum peccatum existere opinor. Sin autem ad vos delatum, & vestris oris fugere longius peruenisset, & iniurie & timiditas criminosos condemnabo.

Brutus Cui.

Si nobis ciuitas quam tibi de nauium rectore nuntiasset Hermodomus non sanè clam furitque Damasippus acquiescit. Sic autem obseruante nemine, quoque porto soluit, & euasit. Atqui pater certe Rhodiorum captiui fuisse. Nunc autē ignominie extenuis tibi da veniam, cuius occasionem & principium dedisti. Nec enim iniuria habendam est, quod latentem recepinus, nec in imbecillitate, quod suffragentem ignorauimus.

Brutus Cui.

Per legatos quidem futuram vestram erga nos beneuolentiam & amorem ostenditis. Res verò ipsa, nihil vos quæ conuenit, diligenter procurasse, argumento est. Quare videte ne etiam nos rerum ipsarum offensa & inuidia commotum, magis, quam orationum voluptate & dulcedine ducti, hostiliter nos erga vos geramus.

Brutus Cui.

Rhodus, si hanc deinde uiam persequatur, aduersus nos non solum non erit, sed etiam in nos erit. Quare si hanc uiam persequatur, aduersus nos non solum non erit, sed etiam in nos erit. Quare si hanc uiam persequatur, aduersus nos non solum non erit, sed etiam in nos erit.

Cui Brutus.

Quod si Rhodii aduersus nos non erit, sed etiam in nos erit. Quare si hanc uiam persequatur, aduersus nos non solum non erit, sed etiam in nos erit. Quare si hanc uiam persequatur, aduersus nos non solum non erit, sed etiam in nos erit.

Brutus Cui.

Quod si Rhodii aduersus nos non erit, sed etiam in nos erit. Quare si hanc uiam persequatur, aduersus nos non solum non erit, sed etiam in nos erit. Quare si hanc uiam persequatur, aduersus nos non solum non erit, sed etiam in nos erit.

Cui Brutus.

Quod si Rhodii aduersus nos non erit, sed etiam in nos erit. Quare si hanc uiam persequatur, aduersus nos non solum non erit, sed etiam in nos erit. Quare si hanc uiam persequatur, aduersus nos non solum non erit, sed etiam in nos erit.

Brutus Cui.

Quod si Rhodii aduersus nos non erit, sed etiam in nos erit. Quare si hanc uiam persequatur, aduersus nos non solum non erit, sed etiam in nos erit. Quare si hanc uiam persequatur, aduersus nos non solum non erit, sed etiam in nos erit.

Cui Brutus.

Quod si Rhodii aduersus nos non erit, sed etiam in nos erit. Quare si hanc uiam persequatur, aduersus nos non solum non erit, sed etiam in nos erit. Quare si hanc uiam persequatur, aduersus nos non solum non erit, sed etiam in nos erit.

Brutus Cui.

Quod si Rhodii aduersus nos non erit, sed etiam in nos erit. Quare si hanc uiam persequatur, aduersus nos non solum non erit, sed etiam in nos erit. Quare si hanc uiam persequatur, aduersus nos non solum non erit, sed etiam in nos erit.

K ij

Smyrnenſibus Britis.

Subditorum in obsequendo alacritas: si continuata sit & diuturna stabili firmamque benevolentiam erga principes declarat, omnia verò negligatque tam et am cum strenuè & libentibus animis est inferendum, id magis ob imbecillitatem propriam quam ex sententia factum esse coarguit. Quare curâ adhibete, ut quæcunque vobis ad bellum impetari, perficiatis: quoniam si iam rebelles & inobedientes videbimini, testimonium etiam illud, quod antè consecuti estis, amittetis. Non enim iisdem rebus ornatos videri decet, qui non omni tempore sibi constantes inveniuntur.

Smyrnenſibus reſponſio.

Vota quidem facere licet, ut possis continenter. Verùm tempus aliquando fiet, ut par esse nequeas. Ministeria verò non solum eorum qui iubentur, infirmitas, verum etiam mädatorum crebritas & multitudo perſepe impedit & retardat. Nos autem si olim metu & timore commoti ad obeunda munera fuissimus ne iam quidem recufare & tenuere auderemus. Sed longè quàm videtur alia res est. Tunc enim propensius erat & procius sanimus iam verò impotentia in crimine ponitur. Tunc est igitur si potius intermissione in reprehensionem incurrent officia, quàm intermissio propter officia boni consuleretur.

Britis Smyrnenſibus.

Xantijs capti subactique misericordiam nostrâ supplices implorauerunt. Verùm erat indignum, ut qui spe bellicque confortes fuissent, si detrimentum & calamitatem effugerent, & qui victorie fructum affectassent: simili ad dolorem infortunio atque frustratione viterentur. Qua de causa, dignam his perniciem suppliciumque utrogauimus, aliisque denunciamus, nisi confestim nos admiserint & receperint, nulli clementiorem nostram sententiam fore, quàm in illorum calamitate & clade fuerit.

Myrnenſium ad hæc reſponſio.

Xantijs quidem indigne erant, qui salutem non impetrarent, quam forsitan, si penes illos victoria stetitset, aduersariis & hostibus tribuissent. Quemadmodum enim vincendi spes æqualiter vtrâque partem ad meundum bellum: instigat: sic etiam victoriam miseræ & ærumpæ, communiter misericordiam ex ipsa humanitate, prouocant & eliciunt. Et apud reliquos fauoris & benevolentie cõſideratio est ipsam benignitatem esse scito. Nâ trauulentie minæque etiam in domesticis & priuatis rebus odium pariunt. In causa est desperatio, que nascitur ex metu. Spes verò dissidentes etiam amicitias & concordiam firmamque amicitiam lenitate quadam reuocat & adducit.

Britis Smyrnenſibus.

Auxiliare vestre copie, parta iam victoria, superauerunt. Et quidem fatius est tardè ferò que quàm omnino non venisse: verum quod ad auxilium belli pertinet, eodem modo estis inuitiles. Nam cunctatio in bellis, perinde inanis reputatur, ètque ac si proterus nihil fieret.

Myrnenſium ad hæc reſponſio.

Gratulamur equidem tibi, quod citius quam nos ter exercitus licet summa

Συμμετοῖς Βριτοῖς.

Τὸ πρῶτον ἵπρ ὑπὸ τοῦ διπλοῦς ἡμῶν, ἐκ τῆς ἀπορίας διηγεῖται τοῖς νόμοις, ἵνα μὴ ποτὶ διὰ καὶ πρὸς ὑμῶν, ὑποπρὸς ἡμῶν, διὰ ἀπορίας ἐκ τῆς κατὰ τὴν αὐτὴν μέθοδον, ἡ γὰρ μὴ ὑποπρὸς ἡμῶν, ἀποπρὸς ὑμῶν οὐκ ἐστὶν ὑποπρὸς ὑμῶν, ἀλλὰ πρὸς τὴν πόλιν. ὡς ἐν τῇ ἐκδοῦ φαίνεται, μὴ δὲ ὑποπρὸς ὑμῶν ὑποπρὸς ὑμῶν, ἵνα μὴ ποτὶ διὰ καὶ πρὸς ὑμῶν, ὑποπρὸς ὑμῶν οὐκ ἐστὶν ὑποπρὸς ὑμῶν, ἀλλὰ πρὸς τὴν πόλιν.

Συμμετοῖς πρὸς τοὺς νόμους.

Εκ τῆς ἐκδοῦ, τὸ δὲ πρῶτον διπλοῦς, καὶ τὸ δὲ πρῶτον καὶ ἀπορίας, τὰς δὲ ὑποπρὸς ὑμῶν, ἡ μὴ ποτὶ διὰ καὶ πρὸς ὑμῶν, ὑποπρὸς ὑμῶν οὐκ ἐστὶν ὑποπρὸς ὑμῶν, ἀλλὰ πρὸς τὴν πόλιν. ὡς ἐν τῇ ἐκδοῦ φαίνεται, μὴ δὲ ὑποπρὸς ὑμῶν ὑποπρὸς ὑμῶν, ἵνα μὴ ποτὶ διὰ καὶ πρὸς ὑμῶν, ὑποπρὸς ὑμῶν οὐκ ἐστὶν ὑποπρὸς ὑμῶν, ἀλλὰ πρὸς τὴν πόλιν.

Βριτοῖς μὴ ποτὶ διὰ καὶ πρὸς ὑμῶν.

Ξανθοῖς ἀπορίας, καὶ τὸ δὲ πρῶτον διπλοῦς, καὶ τὸ δὲ πρῶτον καὶ ἀπορίας, τὰς δὲ ὑποπρὸς ὑμῶν, ἡ μὴ ποτὶ διὰ καὶ πρὸς ὑμῶν, ὑποπρὸς ὑμῶν οὐκ ἐστὶν ὑποπρὸς ὑμῶν, ἀλλὰ πρὸς τὴν πόλιν. ὡς ἐν τῇ ἐκδοῦ φαίνεται, μὴ δὲ ὑποπρὸς ὑμῶν ὑποπρὸς ὑμῶν, ἵνα μὴ ποτὶ διὰ καὶ πρὸς ὑμῶν, ὑποπρὸς ὑμῶν οὐκ ἐστὶν ὑποπρὸς ὑμῶν, ἀλλὰ πρὸς τὴν πόλιν.

Μυρῶν πρὸς τοὺς νόμους.

Οτὶ διὰ τῆς ἀπορίας, καὶ τὸ δὲ πρῶτον διπλοῦς, καὶ τὸ δὲ πρῶτον καὶ ἀπορίας, τὰς δὲ ὑποπρὸς ὑμῶν, ἡ μὴ ποτὶ διὰ καὶ πρὸς ὑμῶν, ὑποπρὸς ὑμῶν οὐκ ἐστὶν ὑποπρὸς ὑμῶν, ἀλλὰ πρὸς τὴν πόλιν. ὡς ἐν τῇ ἐκδοῦ φαίνεται, μὴ δὲ ὑποπρὸς ὑμῶν ὑποπρὸς ὑμῶν, ἵνα μὴ ποτὶ διὰ καὶ πρὸς ὑμῶν, ὑποπρὸς ὑμῶν οὐκ ἐστὶν ὑποπρὸς ὑμῶν, ἀλλὰ πρὸς τὴν πόλιν.

Βριτοῖς μὴ ποτὶ διὰ καὶ πρὸς ὑμῶν.

Η Συμμετοῖς ὑμῶν, καὶ τὸ δὲ πρῶτον διπλοῦς, καὶ τὸ δὲ πρῶτον καὶ ἀπορίας, τὰς δὲ ὑποπρὸς ὑμῶν, ἡ μὴ ποτὶ διὰ καὶ πρὸς ὑμῶν, ὑποπρὸς ὑμῶν οὐκ ἐστὶν ὑποπρὸς ὑμῶν, ἀλλὰ πρὸς τὴν πόλιν. ὡς ἐν τῇ ἐκδοῦ φαίνεται, μὴ δὲ ὑποπρὸς ὑμῶν ὑποπρὸς ὑμῶν, ἵνα μὴ ποτὶ διὰ καὶ πρὸς ὑμῶν, ὑποπρὸς ὑμῶν οὐκ ἐστὶν ὑποπρὸς ὑμῶν, ἀλλὰ πρὸς τὴν πόλιν.

Μυρῶν πρὸς τοὺς νόμους.

Στὴν ἀπορίας, καὶ τὸ δὲ πρῶτον διπλοῦς, καὶ τὸ δὲ πρῶτον καὶ ἀπορίας, τὰς δὲ ὑποπρὸς ὑμῶν, ἡ μὴ ποτὶ διὰ καὶ πρὸς ὑμῶν, ὑποπρὸς ὑμῶν οὐκ ἐστὶν ὑποπρὸς ὑμῶν, ἀλλὰ πρὸς τὴν πόλιν.

20
 ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ θεοῦ ἐστὶν ἡ μὴ διὰ φιλα-
 θεσμίαν ἡ τοῦ διὰ συμπαιγνίαν· ἡμεῖς μὲν οὖν τα-
 χύοντες ἐν ἐπιπορείᾳ μὲν, ὑποὶ ἰσχύϊ ἡ ἀντιστασά-
 μενοι ἐν ἐπιπορείᾳ, συζῆτες πάντες οἱ περὶ τοῦ ἡ-
 μῶν διὰ χάριν, ἵνα μὴ ἐν αὐτῇ ἀλλήλων, ἀλλ' ἐν αὐ-
 τῇ χάριτι διωκόμενοι ᾤκηται ἡμᾶς πάντες.

Βεβύτος τοῖς αὐτοῖς.

Τἡ πόλις τὴν πᾶσαν, ὅταν μοι εἰς τὴν βασιλείαν
ἴξῃ, ἀναστέλλεται μοι μετὰ δόξαν, καὶ λυ-
βίαν, καὶ φοινίκαν. ὁμοίως μὲν οὐδ' ἵππαι ὡς πᾶ-
σι χεῖμασι ἀφ' ἡνίκας ἐπιπτόμενοι υπερβαίει, πε-
τεχνοῦσιν μοι πέλματα εἰς τὸ ἐπιβαίνειν αὐτῶν
συνχορροῦσι. νομίζω γὰρ εἰς μέγα ὕμνον ἔλ-
πειν τὸ χεῖμα τὰς γενεάς, ἐπ' ἡλκισμένων δὲ μὲν,
εὐχομένους.

Βιβλιοὶ εἰς ταῦτα.

Ο Μηνυμὸς ἀνακλινετὶ τὴν πικρὰν ψυχήν σου
καρμένην ἐν τῇ πικρῇ ἀφροδίτῃ, ὅρα κα-
τεστὰ τὰ ῥήματα τοῦ στόματός σου ἐκείνην ἀν-
ταρξάμενην, ἀπαπαρξάμενην ἀνακλινετὶ τὴν πικρὰν
ἐκ τῶν ἀλλῶν πεπληρωμένην, ἀπὸ ἐμῶν τὸν ψυχὴν
βραδύνοντες, μὴ δὲ τὴν ψυχὴν σου οὐκ ἐκ
ποταλῶν σου. καὶ γὰρ ἀποκαταστήσει τὴν πικρὰν
ῥήματα τοῦ στόματός σου ἀπὸ τῶν ποταλῶν σου.

τοῖς αὐτοῖς.

ΑΙ βέλαι ὑμῶν ὀλίγωροι αἱ ὑπουργίαι βα-
δύνει τὸ πῦλος τετυγ, ἐν τοῖς ἔσχατοις.

Βιθυσσὶ καὶς ταῦτα.

Βουλεύεσθαι μὴ ὀκνησῆς, ἀσφάλεια. ὅπου
ἐν διβασίῳ, ἀδύνα. Τὸ πᾶν ἀμφοτέρω
ἐν πᾶσι, συζητήση.

Τέλος τῆς βριτίκ ὀπισθίων.

enim necessitati, quam inopia [scum trahit: etiam-
tint. Nos humanitate ducti paupertati veniam dede-
rimus. Nos igitur citius amittimus, etiam vi supra
vires efficaciam, quam vi cum possumus obsequi
recusamus. Tu vero si placet nobis vi putas. ex-
torteri quosque persulfum habere, te non pro ne-
glectis ac deservitis: sed pro his, quorum est aliquis
vitus et utilitas, gratiam nobis prestiturum.

Brutus iisdem.

EGo hanc omnes, quotquot indigebam, benefici-
cio, Macedonum & Lesbiorum & Phœnicum
in mari promptas & paratas habeo. Vos igitur
quoniam a tempore statibus repentinis impediti ac re-
tardati estis, trecenta mihi caenta ad harum sup-
plementum conferre. Nam arbitror nihil harum
procellarum ac turbium seuitia nisi quid vobis vo-
lentibus perturbatum fuerit.

Barbrynorum ad hęc reſponſio.

TEmpestas quidem navale auxilium nostrum impedit. Navium autem apparatus, omnes pecunias absumptæ & deuoratur: sic vt quantum non tibi, at certe nobis magnis impensis ille labor confiterit. Quare cum ab aliis subuentum sit & impletum officium, veniam postcumsuam: quoniam dem afferente fortuna, egelaret verò sumptibus. Non enim in nostra manu positum est, vt ex nauibus pecuniam faciamus: quemadmodum ex pecunia naues.

Erntes ii (dem.

Consilia vestra negligentia, ministeria tarditas plena sunt. Quem igitur hæc finem sint habitura, cum animis vestris considerate.

Eithymorum ad hęc respoſio.

TArdisquidem & timidis consultationibus securitas: obsequiis verò senis imbecillitas inest. Horum utrorumque finis est vnus, venia & indulgentia.

Finis epistolarum Erythri.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΤΟΥ ΤΤΑΝΕΩΣ.

EPISTOLÆ APOLLONIITYA NENSIS
APOLLONIVSEVPHRATÆ.

Απολλώνιος Ευφράτης.

Εμοὶ πατρὸς φίλοςσφαι δὲ φίλια.
πατρὸς μάρτυρ σφίσις, ἢ δρακόντι-
ταις, ἢ τοιοῦτο γένος ἔστιν, αἰ-
σθητοὶν κακοῦ ἀμυνταί, οὐκ ἔτι
δὲ φίλια, μὴ ἔστιν οὐκ ἔστιν.

Apollonius Euphrate.

EGo quidem philosophis amicus sum cum sophistis vero Grammatistis, si quod est aliud genus eiusmodi miferorum & infelicitum hominum neque nunc intercedis amicitia, neque in posterum unquam futura est.

Algeria

Σκοπεύωντες σοφίαν.

Scopeliano Saphila.

Πέντε εἰσὶν ὑμῶν οἱ τὸ λόγον ἡγεμονεύοντες, ὁ φιλόσοφος, ὁ ἱστορικός, ὁ δικαστικός, ὁ ὁμηγερέτης, ὁ ὑπομνηστικός, ἡ κοινὴ δὲ τῶν ἡλικιωμένων ἡγεμονία τῆς ταξέως, παλιν γὰρ ἡμεῖς αὐτοὶ οὐκ ἐσμὲν ἡγεμονίᾳ διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' οὐδ' αὖτε διὰ τὸν θεόν, ὅς ἐστιν ἡμεῖς τῆς ἀρετῆς, ὅς ἐστιν ὁ θεὸς τῆς φύσεως, εἴη δὲ ἡμεῖς εἰς τὸ εὖ εἶναι, οὗτος δὲ εἰς τὸ εὖ εἶναι, καὶ διὰ τὴν φύσιν, ὥστε οὐκ ἐστὶν ὁ θεὸς ἡγεμονία, ἀλλ' οὐδ' αὖτε ὁ ἄνθρωπος.

Τὸ αὐτὸ.

Εἰς τὴν δὲ φύσιν, ὅτι ἡ φύσις αὐτῆς, καὶ φέρει τὴν ἀρετὴν εἰς τὴν κοινότητα, καὶ γὰρ εἰς τὴν φύσιν τῆς φύσεως, διὰ τὴν φύσιν, ὅτι ἡ φύσις αὐτῆς, καὶ γὰρ αὐτὴ τὴν φύσιν, ὥστε οὐκ ἐστὶν ὁ θεὸς ἡγεμονία, ἀλλ' οὐδ' αὖτε ὁ ἄνθρωπος.

Τὸ αὐτὸ.

Βαρβαρίαν ἀφέντες, καὶ ἡ ἀρετὴ αὐτῆς, ἡ γὰρ ἡ φύσις αὐτῆς, ὥστε οὐκ ἐστὶν ὁ θεὸς ἡγεμονία, ἀλλ' οὐδ' αὖτε ὁ ἄνθρωπος.

Λισβωνία.

Δεῖν τὴν φύσιν, ὥστε οὐκ ἐστὶν ὁ θεὸς ἡγεμονία, ἀλλ' οὐδ' αὖτε ὁ ἄνθρωπος.

Κεῖται.

Τὸ δὲ τοῦτον, ὥστε οὐκ ἐστὶν ὁ θεὸς ἡγεμονία, ἀλλ' οὐδ' αὖτε ὁ ἄνθρωπος, ὥστε οὐκ ἐστὶν ὁ θεὸς ἡγεμονία, ἀλλ' οὐδ' αὖτε ὁ ἄνθρωπος.

Ελλαντοδίκης καὶ ἡλένης.

Αλλὰ τὴν φύσιν, ὥστε οὐκ ἐστὶν ὁ θεὸς ἡγεμονία, ἀλλ' οὐδ' αὖτε ὁ ἄνθρωπος, ὥστε οὐκ ἐστὶν ὁ θεὸς ἡγεμονία, ἀλλ' οὐδ' αὖτε ὁ ἄνθρωπος.

Πολιποιοῦσι.

Οὐκ ἐστὶν ὁ θεὸς ἡγεμονία, ἀλλ' οὐδ' αὖτε ὁ ἄνθρωπος, ὥστε οὐκ ἐστὶν ὁ θεὸς ἡγεμονία, ἀλλ' οὐδ' αὖτε ὁ ἄνθρωπος.

Τοῖς ἐν ὀλυμπίᾳ θεοῖς.

Οὐκ ἐστὶν ὁ θεὸς ἡγεμονία, ἀλλ' οὐδ' αὖτε ὁ ἄνθρωπος, ὥστε οὐκ ἐστὶν ὁ θεὸς ἡγεμονία, ἀλλ' οὐδ' αὖτε ὁ ἄνθρωπος.

Τοῖς ἐν ὀλυμπίᾳ θεοῖς.

Αλλὰ τὴν φύσιν, ὥστε οὐκ ἐστὶν ὁ θεὸς ἡγεμονία, ἀλλ' οὐδ' αὖτε ὁ ἄνθρωπος, ὥστε οὐκ ἐστὶν ὁ θεὸς ἡγεμονία, ἀλλ' οὐδ' αὖτε ὁ ἄνθρωπος.

Βασίλειον.

Ζηλοῦσι, ἀλλὰ τὴν φύσιν, ὥστε οὐκ ἐστὶν ὁ θεὸς ἡγεμονία, ἀλλ' οὐδ' αὖτε ὁ ἄνθρωπος, ὥστε οὐκ ἐστὶν ὁ θεὸς ἡγεμονία, ἀλλ' οὐδ' αὖτε ὁ ἄνθρωπος.

Νομοῖσι.

Αλλὰ τὴν φύσιν, ὥστε οὐκ ἐστὶν ὁ θεὸς ἡγεμονία, ἀλλ' οὐδ' αὖτε ὁ ἄνθρωπος, ὥστε οὐκ ἐστὶν ὁ θεὸς ἡγεμονία, ἀλλ' οὐδ' αὖτε ὁ ἄνθρωπος.

Quinque sunt in vniuersum orationis characteres. Philosophicus Historicus, Forensis, Epitularis, Commentatorius. Cum igitur generales characteres in ordinem sunt redacti, rursus fit primus qui vniuersi cuiusque facultate aut natura, proprius est. Secundus verò qui consistit in imitatione optimi eorum, qui in natura in sunt, si quis deficiat. Optimum autem inuenta iudicatioque difficilimum est. Itaque familiarior vniuersique stilus prior, quemadmodum & firmior.

Eidem.

Si tibi potentia suppetit, ut equidem suppetit, prudentiam quoque est acquirenda. Nam si prudentiam haberes, deessetque potentia, similiter opus tibi foret potentia. Semper enim alterum alterius indiget, perinde ac visus luminis, lumenque visus.

Eidem.

A Barbaricū abstinendum, nec eis est imperandum. Nou enim faselli, vt Barbari cum sunt, beneficio iuuantur.

Leibnaffi.

In sapientia quidem vt virum: in diuitiis verò vt hominem versari oportet.

Criteri.

Maximè celestem ex omnibus Pythagoras medicinam dicebat. Quod si medendi facultas maximè celestis est, animæ cum corpore simul habenda ratio est: aut animal laborans præstantissima parte, non satis valet.

Hellenadæ & Eleis.

Pecitis à me, vt ad certamen Olympiorum præito sim, & eam ob causam legatos misisti. Ego verò veniunt equidem ad corporum spectaculum & luctum, nisi inglorius certamen i virtutis mihi relinquendum esset.

Peloponētis.

Olympia secundo. Atque primo quidem hostes tantis: secundo autem amici.

Olympian Theracis.

Di sacrificiis non opus habent. Quid igitur est, iuo placati propitiique fieri possint? Mea quidem ea est opinio, si quis ad consequendam sapientiam incubat, & de hominibus dignis quantum potest, bene mereatur. Hæc diis grata sunt: illa verò sunt impiorum.

Sacerdotibus Delphicis.

Sanguine sacerdotes altaria polluant. Deinde smirantur aliqui, vt infortunatè ciuitates agant, cum in calamitates & discrimina maxima coniciuntur. O imperitiam. Hæc illis sapiens erat: sed ne ille quidem Ephelii persuasit, ne luto lutum mandarent.

Rei Scythorum.

Zamolxis vir bonus erat & philosophus, si quidem discipulum Pythagoræ fuisse constat: & si in tempore talis Romanus fuisset, procul dubio, sua sponte, fecisset amicitiam. Quod si pro libertate certamen & laborem sustinendum putas, Philosophus audi, hoc est liber.

Numbete.

Festa morbos pariant. Labores enim remittunt, & ingurgitationem augent.

Quæstori.

δὴν ἦν αὐτοῖσι φίλος, ὥς ἀνείδειν ἢ ἔρ' αὐτοῖσιν
δὲ δόξας.

Τοῖς αὐτοῖς.

Αἱρεῖται καὶ τὸ θεῖον μῦθος τῶν μαγείων ὡς
καὶ δαεσι, ξυρεῖσιν αὐτοῖς. ταῦτα τοῖς πάντοτε
πᾶσι καὶ παρ' αὐτοῖς, ὅτι τὸν χεῖρα γινώσκουσιν αἰετῶν.

Τοῖς αὐτοῖς.

Κοδδάρι καὶ ξυρεῖσιν αὐτοῖς. τὰς δὲ θυγατέ-
ρας αὐτῶν, καὶ τὰς γυναῖκας, τὰς αἰ παρ' αὐτοῖς
πορεύονται, τῶν γὰρ αὐτῶν ὅσων μαγείων εἰσὶ καὶ αὐταί,
καὶ θ' ἐκαστὴν αὐτῶν.

Τοῖς αὐτοῖς.

Οὗτοι δὲ οὐκ ἔστιν ὡς αὐτοῖς εἰσὶ. παρ' αὐτοῖς
μὲν οὐκ ἔστιν, ἐπὶ δὲ τῶν αὐτῶν ὁμοῦ αὐτοῖς
οἱ πάντες, καὶ αὐτοῖς ὅς ὁμοῦ αὐτοῖς ὅσων γινώσκουσιν.

Πλατωνικοῖς.

Εὰν τις ἀπολλωνίῳ χρημῶσι δίδω, καὶ δὲ διδοῖ
ἀξίους νομίσματα, καὶ δὲ δόξας, φιλοσοφίας
ἢ μὲν αὐτοῖς, καὶ δὲ αὐτοῖς.

Εὐφροῖς.

Ανδρῶν μὲν, τὸ μὴ ἀμύχανον. ἡρώων δὲ,
τὸ ἀμύχανον παρ' αὐτοῖς. καὶ δὲ αὐτοῖς
ἢ, καὶ δὲ αὐτοῖς αὐτοῖς.

Απολλωνίῳ μυστικοῖς.

Βούλομαι ὅσα σὺ ἀμύχανον, καὶ δὲ αὐτοῖς
σοι δὲ αὐτοῖς, ὅς ὁ αὐτοῖς, ὅς ὁ αὐτοῖς, ὅς ὁ αὐτοῖς
αὐτοῖς, ὅς ὁ αὐτοῖς, ὅς ὁ αὐτοῖς, ὅς ὁ αὐτοῖς.

Μυστικοῖς ἀπολλωνίῳ.

Ως δὲ αὐτοῖς, ἀπολλωνίῳ αὐτοῖς, καὶ δὲ αὐτοῖς
αὐτοῖς, ὅς ὁ αὐτοῖς, ὅς ὁ αὐτοῖς, ὅς ὁ αὐτοῖς.

Απολλωνίῳ μυστικοῖς.

Σωκράτης αὐτοῖς, ἀπολλωνίῳ αὐτοῖς, καὶ δὲ αὐτοῖς
αὐτοῖς, ὅς ὁ αὐτοῖς, ὅς ὁ αὐτοῖς, ὅς ὁ αὐτοῖς.

Μουσικοῖς ἀπολλωνίῳ.

Σωκράτης αὐτοῖς, ἀπολλωνίῳ αὐτοῖς, καὶ δὲ αὐτοῖς
αὐτοῖς, ὅς ὁ αὐτοῖς, ὅς ὁ αὐτοῖς, ὅς ὁ αὐτοῖς.

Απολλωνίῳ μυστικοῖς.

Εκ δὲ αὐτοῖς, ἀπολλωνίῳ αὐτοῖς, καὶ δὲ αὐτοῖς
αὐτοῖς, ὅς ὁ αὐτοῖς, ὅς ὁ αὐτοῖς, ὅς ὁ αὐτοῖς.

Τοῖς αὐτοῖς.

Διαβόλη μὲν οὐκ ἔστιν ὡς αὐτοῖς, καὶ δὲ αὐτοῖς
αὐτοῖς, ὅς ὁ αὐτοῖς, ὅς ὁ αὐτοῖς, ὅς ὁ αὐτοῖς.

Τοῖς αὐτοῖς.

Νεφέα τῶν ἰλλυαίων, καὶ δὲ αὐτοῖς, καὶ δὲ αὐτοῖς
αὐτοῖς, ὅς ὁ αὐτοῖς, ὅς ὁ αὐτοῖς, ὅς ὁ αὐτοῖς.

Τοῖς αὐτοῖς.

Εκ δὲ αὐτοῖς, ἀπολλωνίῳ αὐτοῖς, καὶ δὲ αὐτοῖς
αὐτοῖς, ὅς ὁ αὐτοῖς, ὅς ὁ αὐτοῖς, ὅς ὁ αὐτοῖς.

tam est amicus ibi cuiquam, ut ob benevolentiam
& amorem neget turpitudinem aut ignominiam
occulcet.

Eisdem.

Ignominiosa sunt etiā nomina legionū vestrarum
Coddari, Xyriftauri. Hæc liberis primū im-
ponite, & effice bonis amibus, ut his digni evadant.

Eisdem.

Coddari & Xyriftauri. Filias autem vestras &
uxores, quo nomine tandem vocatis. Nam ad
easdem legiones etiam illæ pertinent, & superant
audacia.

Eisdem.

Ne scitos quidem vobis bene velle verisimile
est. Primū quis scit. Deinde quia plurimi sunt
ex contrariis legio ibat. Nam illi quoque ab eo-
dem vobiscum genere sunt.

Platonici.

Si quis Apollonio pecunias dederit, & is qui dat
habebatur dignus accipiet, cum opus fuerit. At
philosophæ mercedem non accipiet, ne quidem
si necessitas vñsque postulat.

Ephori.

Vestrorum quidem est, non delinquere. Genero-
rum verò delictum intelligere. At Lacedæ-
moniorum etiam corrigere & castigare.

Apollonio μυστικοῖς.

Cvpio ad te venire, dissertationēque & tecum
retecum communicare, ut tibi auxilium adferā
si non diffidis quem admodum Hercules aliquando
Theſeum ex orco eripuit. Scribe quod lubitum e-
rit. Vale.

Μυστικοῖς Ἀπολλωνίῳ.

Conatus tui laudem certissimam habebis. At
homo, qui defensionem suscipit, & ab omni
iniuria sefe rationibus ac argumentis purgatis libe-
rat scipsum.

Ἀπολλωνίῳ μυστικοῖς.

Socrates Atheniensis, cum ab amicis liberari
non vellet, in iudicium quidem est adductus: at
vita multatus est.

Μυστικοῖς Ἀπολλωνίῳ.

Socrates mortem obiit, quia se non ad defen-
sionem, ac depellenda crimina paravit. Ego
verò me defendam.

Ἀπολλωνίῳ Ἐφφορίῳ.

Greciam (ut aiunt) sub potestatem tuam redegi-
sti, & quæ plura putas habere Xerxæ. At nescis
te minus habere Nerone. Etenim Nero cum habe-
ret, recusatit ac reiecit.

Eidem.

Qui iam ea fama apud Græcos, quod eis li-
bertatem eripias & servitutis iugum imponas,
quid mea consuetudine aut familiaritate opus ha-
bes?

Eidem.

Nero ludens in libertatem Græcos vindicavit.
Tu feris magnocum studio sub iugum misisti.

Ἐφφορίῳ.

Si quis meum discipulum se proficitur, dicat etiā
se domi semperpugnum continere, ab omni bal-
neo prius abstinere, necni animalibus non
adferre

afferre, neque carnes comesse, intactum & vacuum
esse ab iudicia malevolentia, odio, calumni iniani-
citiâ, ex liberorum genere se nominari: aut plas-
mata fictâque speciem fert morum & ingenij do-
ctrinâque falsâ, ad confirmandam alienæ vitæ fi-
dem.

Effix. Fratrum.

Quid mirum, si cum ceteri mortales diis me-
similimum nonnulli deum etiam putent, hoc
sola patria nescit, propter quam inprimis labora-
ui, vt celebris eaderem. Hoc enim me vobis quid-
em fratribus vt video cognitam perfectiorem
est, me sermonibus & vita, multis praefantior
& excellentior esse. Etenim quomodo me tam
amantem putassetis, vt etiam admonitionis ab in-
iurio me crederetis indigere, de quibus solis, ne di-
stissimi quidem & imperitissimi doceri se patiun-
tur, nempe patria ac fratribus. Verum non me
clam est, quam praclarum sit omnem terram pro
patria ducere, & omnes homines pro fratribus & a-
micis putare, quippe cum genus a Deo simul do-
camus & eadem natura sumus praediti, & ceteri ead-
em sit tum sermonum tum affectuum omnibus
communio, quocunque quis veniat terra-
rum, aut vbiunque exsistat, siue sit Barbarus, si-
ue sit Graecus, saltem homo. Sed enim infallibi-
lis est quodammodo cognatio, & omne quocun-
que ad se respiciat id proprium est. Sic Homeri-
cus Ulysses ne immortalitatem quidem ad se ha-
bitum illuc praefert. Et hanc legem in animan-
tibus, bruta quoque video vim suam exercere. Ne-
enim aus vlla extra suum nidium quietem & agor-
am carpit, item piscis omnis, si transierit iugum
aut ab aliquo, neque tamen succumbat, reuertitur.
Nam feram nulla fatigata persuevit vt maneat
extra latibulum. Natura tollit hominem, talis con-
dita vt sapiens appelletur, cui quamquam omnia
reliqua quaevis terra suppeditat, ad monumenta pa-
rentum ostendere non quavis potest.

Apollonius Fratri.

Si rerum omnium præstantissima ac pretiosissima est Philosophia, & omnino non bonique cū fide in Philosophia versamus, nonne fratrum cū forem idque ob causam illiberalem & turpem iure me quis appellaret? Pecuniarum enim causa nata suspicio est. Eas vero prius, etiam quàm ad studium Philosophiæ nos referre, semper cōtemnere cepimus: sic ut fatius & cōspicietius fuisset, aliam causam intermissionis licet citius proferre. Cavendum enim ne si vera scripsi, in arrogantia opinionem incurerem, sin fallā, in odium & contemptum abirem, quorū quæque utrumque: celestium est tū in fratrum etiā in quolibet amico. Num vero id etiā ostēdo. Fortassis etiam, hoc mihi fortuna concessit, ut cū ad amicos in Rhodum me contulero, paulo pōst illuc ad eos exiret verē reuertar.

Cardie.

Est autem iniuria abste affectum esse petibent, id est, cum in amicitia cum eo esses: si tibi potest interficere cum aliquo amicitia, vide Gordi, ne periculum facias in homine, qui non putatur quidem aut esse reuera. Saluta filium Aristocidem pro quo vota facio, te tui similis nobis eruat. Nam tu quoque inuenis omni vitio reprehensioneque carebas.

πέντε, μη δὲ εἶναι σπέρμα. ἀπὸ τῆς ἐλπίας, οὐδὲν
κακοήθιας, μισοῦς, ἐξουθενῶν, ἡρώδης, τὸ ἦν
ἐλπίσας· ἐν αὐτῇ ἐξουθενήσας, ἐν αὐτῇ περὶ τοῦ
μοῦ ἀφῆκεν, ἔφούτοι καὶ ἐξ ἑστέως ἐξ ἑλπίας
ἀλλοτρίου εἶναι περ.

Εστάναι πάλι ἀδελφοί

[illegible]

Απολαύσεις ἀδελφῶν.

[illegible]

Горько

Η ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ ΕΣΤΙΝ ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ

144

[illegible]

Βασιλεὺς βαβυλωνίων τὰ ῥέμας, Νισοζωὶ δὴ
ἐν δυνάμει βασιλεῦς.

Nisi vanus esses, in alienis negotiis iustitiam non offenderes: neque enim Indorum imperatorem, apud Babylonios iudicium exerceres. Nunc vnde tibi noster carmelix notus est. Iam vero meum imperium tentas & sollicitas, blandiens epulis & euiusmodi iacturamenta, itaque dissimulata cupiditate, benignitatem quandam & humanitatem praefere. At nihil proficies, neque enim latere poteris.

[illegible]

Ἀπολλόνιος εὐφράτη.

ΗΝ σεαυτὸς πάλιν χαλκιδόνος ἀγνὸς μέγας ἀ-
θροπος, ὅτος ἀφ' οὗ αὖθις αἱ τῆς θύρας τῆς ἐ-
μαῖς, ἔξωθεν ἔχοντες ἐκ τῆς πόλεως, μὴ σὺ γινώσκῃς τίς ἐν
ἡ τ' ἐστὶν αἱ εἰς αὐτήν, ἢ δὲ πᾶσι ποτε σὺς ἐξ ἡλίας πα-
ρὰ πᾶσι μάλιστ' ἀπολλόνιος, μεταξὺ οὐδ' αὖτε σκυλίου, ἀν-
δραστάτην ἡγήσασθαι, καὶ τὴν εὐφροσύνην, καὶ τὴν σφί-
δα.

Λαοβόνατος.

ΑΝδραγαθὸς οὐκ ὀνόματι, ἀλλ' ὅτι σκυλίου, ὅτι
καὶ σκυλίου.

Λακεδαιμόνιοι Ἀπολλόνιοι.

ΤΑΝ δὲ σε μέγαν τιμὴν οὐκ ἀπολλόνιος μὲν τὸ δὲ
ἀπὸ τῆς ἀρετῆς, ἀπὸ τῆς ἀρετῆς, ἀπὸ τῆς ἀρετῆς, ἀπὸ τῆς ἀρετῆς,
ἀπὸ τῆς ἀρετῆς, ἀπὸ τῆς ἀρετῆς, ἀπὸ τῆς ἀρετῆς, ἀπὸ τῆς ἀρετῆς,

Ἀπολλόνιος ἐφόρος καὶ Λακεδαιμόνιοι.

ΑΝδραγαθὸς οὐκ ὀνόματι, ἀλλ' ὅτι σκυλίου, ὅτι
καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου,
ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου,
ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου,
ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου,

Τοῖς αὐτοῖς.

ΚΑΛΕῖ τί με πολλοὶ καὶ βοῶντες, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι
καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου,
ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου,

Εὐφράτην τοῖς ἀνδράσι.

ΕΘΕΣ ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι
καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου,
ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου,
ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου,

Τοῖς αὐτοῖς.

ΗΛΘΕΝ δὲ τὸ ἔλθαι, ἀπὸ τῆς πόλεως, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι
καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου,
ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου,

Τοῖς αὐτοῖς.

ΑΝΔΡΑΓΑΘΟΝ τίς ἐστίν, ἀπὸ τῆς πόλεως, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι
καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου,
ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου,

Μιλιτιάδης.

ΣΕΙΣ ΜΕΝ ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι
καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου,
ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου,
ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου,
ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου,
ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου, ὅτι καὶ σκυλίου,

Ἀπολλόνιος Εὐφράτης.

ΕΡΑΤ ΠΡΑΞΙΤΕΛΕΣ Καλκιδόνιος homo furiosus. Is vi-
sus est ad meam ianuam cum telo Corinthi-
um, mulque eius discipulus. Quae enim invidiam cari-
saeque ratio? Non enim viquam tuos bonos abegi.
Quoniam complures interuenient montes operari, ma-
reque multi strepunt, inter meam scilicet philoso-
phiam & tuam.

Λαοβόνατος.

ΑΝΑΧΑΡΙΣ Scythia sapiens erat. Sin Scythia, fe-
cit etiam Scythia.

Λακεδαιμόνιοι Ἀπολλόνιοι.

ΑD honorem tibi tribuatur confirmandum has
litteras mimumus obfirmatas publico sigillo, ve-
cerum videre posses.

Ἀπολλόνιος Εὐφράτης & Λακεδαιμόνιοι.

ΥΙΟΙ ΕΓΩ ἴδοντες vestros vidi, barba nulla
praeclitor tenet candidique brachia & cruri-
bus, mollibus, subcubituque vestimentis indutus
aureis compluribus & pulcherrimis ornatus, cal-
ceatibus Ionicis. Quare legatorum nomen co-
gnoscere non potui. Litterae verò Lacedaemonios
dicebant esse.

Εἰσὶ δὲ.

ΥOs me per sepe vocatis ad legum, iuvenumque
moderationem, & defensionem. At Solonis ci-
uitas, non me vocat. Reueremini Lycurgum.

Εὐφράτην τὸν ἱερέα ἐν τῷ ἱερῷ Διὸς.

ΝUNC vobis litationum genus in usu est, omni-
fque regalis honoris fed vos conculcatores, epula-
toresque non estis reprehendendi. Reprehendendi
verò sunt qui in eodem cum Dea contubernio vi-
uunt. Alioquin enim non fur, non latro, non furci-
fer, aut omnis etiam iniustus homo, vel sacrile-
gus illinc proficiscetur. Quod enim rapinis con-
sequantur id est fortuna.

Εἰσὶ δὲ.

ΥENIT & Gracia, vir nativa Gracicus, non Athe-
nienis neque Megarenis ridiculo nomine,
contubernium apud veltram Deam habiturus. Da-
te mihi locum, ubi non opus fit Cathaïsis, & ni-
hilominus tamē intus me continere semper possum.

Εἰσὶ δὲ.

ΡATEM tuam diuinam facientibus templum, pre-
cancibus, laudes canentibus, supplicibus, Gracicus,
Barbaris, liberis, seruis. Pulcherrima diuināque haec
lex est. Agnosco symbola Iouis & Latoniae, cum
ad haec solum refugio.

Μιλιτιάδης.

ΤERRA motus solum velstrum concussit. Etenim
aliorum quoque permultorum sepeuenero:
verum hi subierunt suum infortunium quodam
necessitate, miseri quodiam se mutuo prosequi,
non odiis, diffidere videbantur. Vos autem soli diis
arma facereque intulistis, & diis eiusmodi, quorum
utrinque est opus auxilio tam postquam ante peri-
cula. Sed & hominem philosophia.
sepius autem praeuocantem ipsum, tetractemotus,
qui Deo concutiente, eueniunt, quotidie face-
re dicebatur. O publicam imperitiam. Ectamen pa-
rens velle dicitur Thales.

Thales.

Nam animum geris coronatione & laurea dignum.

Demetrio Samiens.

DO te Tito regi præceptorem, moderatoremque regni bene recteque gerendi. Tu verò si, ut ego vera sum illi locutus permittasque ei preter ita omnia.

Imperator Vespassianus Apollonio Philosopho salutem.

SI cunctis Apolloni Philosophiam eodem modo secum exercere animus esset, summam ad felicitatem peruenirent philosophia & paupertas, id quod a decimis & mercede liberaretur hæc quod sponte ab omnibus expeterec.

FINIS.

Tides.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

IULIANI IMPERATORIS EPISTOLÆ.

EGO te iamdudum Nilum tenere putabam, sed quæ mihi veniebat in mentem visitat illud, ut felices Egyptiorum pueros prædicare qui iam olim Nilum omnium rerum procuratores largitoremque habuissent, qualcumque ferre vel vehere possent. Nunc verò tuam insuper Musam efficitur habituri, nihil equidem Nilo mutiliorem indigiorumve, meo verò iudicio preciosiorum etiam forsitan. Nam ille regionem perfuens opum diuitiarumque vim adfert. Tu verò linguam locutionemque, quam in animos iuuenū immittes, ad scientiam dimitas deducis, non minus quam olim Pythagoras, cum inter ipsos versaretur, postquam hunc Plato: Hæc quidem anno agnoui. Tu verò parum locorum intervallo diiunctus latuisti. Cum autem venisset, qui literas mihi reddidit primo in miratus, deum in te inesse suspicabar, nec oculis fidem fatishabebam. Postquam vero relictis literis non ab alio profecta munera cognovimus, scilicet quid velles. Etenim quod essent, et in iunioribus locis missa putabam id mihi spem tui rursus videnti confirmare debere, et quod tunc simul maximo sum elatus, quod tunc brevis tempore famam nomenque pariter sempiternum perennaret. Actum mihi videris eam ludens reprehendere. Nam acrem supra caput effusi modi, qualem tu distixisti, ferri, & aquæ potionem in maris memoriam recordationemque bibentes inducere, itemque panem ex hordeo missum ad vos adferri non inficias iurari. Et professum minis multa sunt à te, forte ut patriæ parceres, enumerata. Sed tamen id bene vi gratias habere te patriæ oportebat, quæ mentem tuam philosophiæ præceptis non iniecit, ut aliquando luxum Egypti pro nihilo diceres habere. Vlyssæm verò sapientiam summam prædium, exiguumque & asperam insulam habitantem (quid enim aliud præter Ithacam), neque Calypso allicere aut persuadere poterat, neque nature in melius commutatio quo minus his Ithacam anteponendam censeret.

οὐκ ἔστιν ἄλλος, ἢ περὶ τὴν οἰκίαν τὴν αὐτοῦ, καὶ τὴν οἰκίαν.

Δημητρίῳ Σαμίων.

Δὶς μὲν βασιλεὺς τῆς ἀφ' ἑσέως τῆς βασιλείας πῶς. σὺ δὲ ἀλλ' ἐν αὐτῇ τῇ καὶ αὐτῇ δίδου καὶ γὰρ αὐτῇ, πᾶσι γὰρ πᾶσι. Αὐτοῦ ἐστὶν οὐκ ἄλλος, ἢ περὶ τὴν οἰκίαν τὴν αὐτοῦ, καὶ τὴν οἰκίαν.

Εἰ ποτε δὲ πολλὰ λυγρὰ ταῦτα σὺ φιλοσοφῇς, σφίονα καὶ εὐδαίμονα τὸν ἀσπασίαν, φιλοσοφία τὴν καὶ τὴν. φιλοσοφία μὲν ἀσπασίαν, ἡ δὲ αὐτοῦ, καὶ τὴν αὐτοῦ, καὶ τὴν αὐτοῦ.

EGO tibi mihi meum te tenere, et quæ mihi veniebat in mentem visitat illud, ut felices Egyptiorum pueros prædicare qui iam olim Nilum omnium rerum procuratores largitoremque habuissent, qualcumque ferre vel vehere possent. Nunc verò tuam insuper Musam efficitur habituri, nihil equidem Nilo mutiliorem indigiorumve, meo verò iudicio preciosiorum etiam forsitan. Nam ille regionem perfuens opum diuitiarumque vim adfert. Tu verò linguam locutionemque, quam in animos iuuenū immittes, ad scientiam dimitas deducis, non minus quam olim Pythagoras, cum inter ipsos versaretur, postquam hunc Plato: Hæc quidem anno agnoui. Tu verò parum locorum intervallo diiunctus latuisti. Cum autem venisset, qui literas mihi reddidit primo in miratus, deum in te inesse suspicabar, nec oculis fidem fatishabebam. Postquam vero relictis literis non ab alio profecta munera cognovimus, scilicet quid velles. Etenim quod essent, et in iunioribus locis missa putabam id mihi spem tui rursus videnti confirmare debere, et quod tunc simul maximo sum elatus, quod tunc brevis tempore famam nomenque pariter sempiternum perennaret. Actum mihi videris eam ludens reprehendere. Nam acrem supra caput effusi modi, qualem tu distixisti, ferri, & aquæ potionem in maris memoriam recordationemque bibentes inducere, itemque panem ex hordeo missum ad vos adferri non inficias iurari. Et professum minis multa sunt à te, forte ut patriæ parceres, enumerata. Sed tamen id bene vi gratias habere te patriæ oportebat, quæ mentem tuam philosophiæ præceptis non iniecit, ut aliquando luxum Egypti pro nihilo diceres habere. Vlyssæm verò sapientiam summam prædium, exiguumque & asperam insulam habitantem (quid enim aliud præter Ithacam), neque Calypso allicere aut persuadere poterat, neque nature in melius commutatio quo minus his Ithacam anteponendam censeret.

& cum animi remissione feris tractare, & feris tra-
ctando non defatigari: nitemque sine metu consum-
mare, liquidum qui vigilat, non tam suspensus qui
non in iura causa excubias agit, ut videtur. Hæc for-
sit tam apud te stolidius nugatus fu & ineptius. Memet-
ipsum enim laudauis, & uero modo ad Altydamas. Ve-
rum ut tibi persuaderem, magis nobis ut leu tuum
adiutem & præsentem fore, quam hominis la-
pientis, quam temporis aliquid iacturam importa-
rit hæc scribere institui. Proinde festinans ut di-
xi, publico cursu, mora atque apud nos quam diu vo-
les, facta quocunque deinceps visum fuerit, à vobis
dimissus ut par est proficisceris.

Julianus Iuliano patri suo.

Hora tertia sub initio noctis, cum neq; qui de-
scribere haberem, quod omnes erat negotius
distrahit, vix huc ad te scribere potui. Vultus deo-
rum beneficio iam liberi ne quod indigni patiamur
aut perperimus ipsi. Teste sole facio, qui maxime
sunt precatus ut opē mihi ferret, & Ioue regē, nun-
quam in animū me induxisset Cōstantini morte affice-
re: immo deprecatus esse. Quod igitur veni? Quoniam
aperte mihi mādāt hoc Dij dederūt, salutē in pra-
miū mihi pollicētes: iū audis dicto cōfitei manere
quod Dij omnes avertit: maxime verō quod etiam
me declaratum dūtaxat hostem illi terrorem incu-
surum arbitrarer, & rem ad aequē & iusta colloquia
perductū iri. Sin pugna decernere flauerit, omni-
bus rebus in fortunā Deorūque fidem cōmissis,
expectaturum me, quem illorum beneuolentia e-
uehriat dare.

Iulianus Libanio.

O Rationem ante prandium hesterno die pro-
modū totā legi. Finito prandio, priuſquam qui-
te me dārē, reli quā lectionis adieci. Beatus es, qui i-
ſto modo dicere, immo ſapere tantum poſſis. O ſa-
cundiam, o ſapientiam, o prudentiam o ſollicitam, in di-
cendō dē Epichiremata, o ordinē, o aptitudinē, o
dictionem, o coherentiam, o compositionem.

Julianus Maximino philosophus.

Alexandrum Macedonic regem super Hanni-
cibus domare sollicitum tunc et nocte
dique bellicas res ab illo conquisitas verba fecit. Non
verò tunc epistolis, tequam modis quibusdā phar-
macis indormimus neque deieimus, inquam volu-
tare et percurrere, quasi nobis visus et recens in
manus venisset. Quia nobis si vis nobis efficien-
tiae praesentiar, litterarum quoque colloquio concili-
are scribere, nec non cessare frequenter id facere munde-
veniar ipse bonis auspiciis. Sic enim tibi persuasum
habeo, non posse non dum tu abes, quod vitam agi-
mus, affirmare, nisi tunc solum cum tuas litteras le-
gendi datur facultas.

Julianus eidem.

Aquilam ferunt, cum gemitos foetus exami-
nat, & probat, implens adhuc ad Aethera fe-
re, quae ad Solis radios admouere, vt Deo teste re-
ueria pulsi gentes esse comprobent, & adulteri-
na sobole proxijs liberetur. Non vero tanquam
eloquentissimo sapientissimoque Mercurio, tibi
nostras orationes tradimus. Qui si tuas aures susci-
puerit aequae fuerint, tibi iudicium de his fe-
rendi potestas erit, quamquam reliquorum quid-

[illegible]

Ιουλιανὸς Ἰουλιανῇ Σελῇ.

[illegible]

Ιουλιανός Λιβαριώ.

Α Νήσαντες δὲ τὸ πρῶτον ἀείψου πᾶσι, ἀ-
είψαντες δὲ, καὶ ἀναπαύσαντες τοὺς πο-
σὶν ἄλλα, τὰ ἀγαθὰ σοὶ, μακάριος ὁ λόγος ἔστι,
μᾶλλον ὅσον ἐστὶν δύναμις, ἡ λόγος ὁ σφ-
ραγιζόμενος, ὁ διακρινόμενος ἐν τῇ καρδίᾳ, ὁ ταῖς
ἀποστολῇ, ὁ λόγος, ὁ ἀρρητός σου Σπῆν.

Ιουλιανός Μαξίμου φιλοσόφου

Αλὲξάνδρον μὲν τὸν Μακεδόναν τοὺς κληρικοὺς ποιή-
 μιστον ἐποίησεν τῆς πόλεως ἵνα δὲ καὶ τὸ κα-
 τὰ τὴν κτίσιν αὐτῆς τοὺς πολίτας ἐμιμήθη σὺν τῇ
 σὺν κτίσει τῶν τοῦ αὐτοῦ ἀνδρῶν τιμῶν τῆς τοῦ
 φαρμακείου ἐκτετατὴ δὲ καὶ οὐ βέλτερον μὲν ἐ-
 πὶ τῆς πόλεως αὐτῆς κατασκευασμένη καὶ οὐκ ἐπὶ
 χρεῖσιν κτιστοῦς ἵνα τῆς ἐκείνης ἡμῶν κτίσεως τὸ
 παρόντος τιμῶν τοὺς γεωμύστες οὐκ ἔλαττον
 ἐκείνην γράφει καὶ μὴ λόγισμα χρόνος τὸ περὶ αὐτῆς
 μέλλον δὲ πᾶσι συν τοῖς ἀντισημείοις αὐτῆς ἡμῶν
 τῶν ἰσίων ἀπὸ τῆς ἐκείνης γεωμυρίας ὅταν ἡ πόλις
 αὐτῆς τοῦ αὐτοῦ γεωμυρίου αὐτῆς τιμῶν ἔσται.

Ιουλιανὸς πρὸς ἀντιφ.

[illegible]

cum aciem deferuerūt, mortī ad iudicare, cum mors atrox repente faierit adeunda, nulla praefertur iactantia. Ipe proposita: in defendendis verū miserum hominū fortunis cum impūne dimittere, qui ordines reliquit, vbi cum eiusmodi furibus dimittendum fuit, idque cum Deus auxilio suo praefert sit, quemadmodum constituit: in aliis quid accipiat detrimenti, non exigua consolatio futura sit, bona reſtaque conscientia profectum esse. Dīj non Salutiū mihi largiuntur. Et si quid ob hoc contigerit ei in diu, vti me depulso alius in regnum succedat, nullam id mihi dolorem obrudet. Satiū enim est exigo tempore bene, quam longo male agere. Non sunt, vt aliqui dicunt, Peripateticorum, flaccata inferiora quam Stoicorum. Hoc solum a se mutuo, vt ego quidem iudico distant, quod altera semper feruentior fuit & inconfusior, altera vero prudentiae contentanea, in insititio perue-

Instituto Eugenio Philosofo.

Dædalum autem Icario filius & compactis alis
creta, naturam arti subicere ausum fuisse. Ego
vero illum, quantumvis hoc indultum & artem lau-
dandum puto, tamen sententiam eius ac voluntatem
minime probos. Solus enim laudat creta filij fa-
laciæ, atque vitæ credere non veritus est. Verum
si mihi fas esset, iuxta Teium Vatem, auium vim ac
naturam optare, non sanè ad Olympum, neque pro
conquellione amoris: sed ad ipsas ventorum
montium eminentias aduolare, vt te mea cura
complecterer quædammodum inquit Sappho. Quo-
tiam autem natura quæ humani corporis vincu-
lo me constringit, non patitur orationem in subli-
me expandere, quibus possum alia te circumuol-
uere, scriboque & vna sum quo vno modo datur. Pro-
fus non ob aliam causam, quàm hanc Homerus
verba nominat alia *αἰγιονοῦ*, quod possint per omnia
loca penetrare, quemadmodum aues veloci-
tate per quocumque libitum est perueniunt. At ve-
limus amice te quoque scribere. Per enim tibi, non
maior existit verborum alatura, qua potes amicos
mouere, & quas de causâ, tanquam præcens ad legiti-
mitatem traducere.

Isiannu Hecabolo.

Pindaro argenteæ videntur esse Musæ, quippe qui magnificentiam ipsarum & splendorem artibus ad materiem præbendam conferit. Homerus verò argentum lucidum dicit, & aquam argenteam nominat; tanquam partis solis radiis, ita imaginis & effluæ: fulgore splendentem. Sappho præstantissima Lunam argenteam dicit, & ob eam causam, aliarum stellarum lumen obscurat. Atque sic deos ætiam argenti potius, quam aurum decere, coniectura colligi potest. Hominiбус enim argentum ad usum præciosius ac antiquius esse, & frequentius inter mortales versari, non quemadmodum aurum, quod sub terra latet abstrusum conisque aspectum fugit, sed & visu pulchrius & ad monumenta præstabilius non ego me præuatque opinione, sed veterum etiam auctoritate confirmo. Quomobrem libi pro munera aurea, rependimus alia ejusdem quidem precij sed argentea, non minus aut inferius hoc beneficii excitante debes. Neq; putes vir Glaucon minorè viliorq; remuneratione amorù obligis.

[illegible]

Ιουλιανὸς ἀντιγράμῳ ἐνδεσφῶν.

[illegible]

Ιουλιανός Επὶ τῷ

[illegible]

THEOPHRASTUS ETIAM SPECTATUR VIR IN AGRICULTURAE
 PRÆCEPTIS, ARBORUM ETIAM DIVERSE NATURÆ ORTUS &
 ORIGINEM COMPLEXUS, QUOTQUE IMPLICATIS & RONTU-
 SIONIBUS HINC COHERENT PRÆ PLANTIS OMNIBUS FI-
 CULNEAM ARBORIBUS LAUDIBUS VEHIET, QUAM VARIIS DI-
 UEDNEQUE GENTURÆ CAPACEM VITÆ QUAE SOLA EX RELIQUIS
 OMNIS GENERIS FRUCTUS PROFERAT: IUS QUIS SINGULUS
 EIUS RAMIS EXCESSUS, POST ALIAM DEFICIAM, IN ALIUM
 FLUPITEM, QUOTIEN IN NATIUM SUB IUNGAT. ITAQVE SAPÊ
 IAM CUS ALPELPHUS PRO TOTO PERFECTUS; HORO EIL, QUI
 NON ALITER QUAM PRÆVIUM ALIQUOD INCUNDISSIMUM
 VBEREM AC DIVERSAM FRUCTUUM VOLUPATÊ DEBIT. ATEQ;
 CÆTERA QUIDEM ACTOEDIA FUM, MENTENTANEA, NEQUE
 FULHMENT DIVERGENTEM, QUAE AU CUL VITÆ ALTRA ANNUM
 DURARE POTEST & FUM, FI CUL GENTURÆ CON-
 FERRE. ITAQVE DIT HONORATIUS ALICUI HORTO, FRU-
 CTUS ORDINE COMITE FERRE. IN ALIUS IGTUR HO FORTE
 POSTERIUM COMITE, TUM FIBICUM CERÊ AD VERITATIS
 CONFIRMATIONÊ, AUT EAM HO CAUSÂ ETIA MAGIS IN
 VILU AC CONFIRMATIONÊ VERITATIS, QUAM RELIQUI FRUCTUS.
 CUM IGTUR, VITÆ ALTRA SIT FICUS, MULTO MELIOR APUD
 NOS, ET PRÆVIUM ALIAS PARTES D GENTURÆ EXCELLAT, IFO
 VERO FI, SIT APUD OS PERITANUM FICUS, FI ALIOS FI-
 CUS, LONGÊ SUPERAT, ET IUTUM A POSTRO SUPERAT, &
 VITÆ QUÆ CERTAMEN CULUS NON SUBCIBIT OMNINO.
 NÂ N ALI ALTERA PARTE VITÆ ORIO, UT NÂ ALI ALTERA
 QUIBUS REBUS SUPERAT VIDIET, HUS ITERO GENERAT IN VIN-
 ETI. NEC VERO EIT INDIGNUM HO APUD NOS POSTILLUM
 CONTINGERE. OPTORBAT ENIM MIA QUIDEM LENTITIA
 LOUIS VBEREM REUTER, & TOTIUS PRESENTIS LUMEN (SACRO-
 SANCTAM & MAXIMUM DAMASCÛ NOMINO) CUM CÆTERIS
 REBUS OMNIBUS TEMPORUM MAGNIFICENTIA, MAGNITUDE
 NAVIUM, TEMPORUM OPPORTUNITATE, & SCATURIGINE
 FONTI, FLUVII CUL & VBERATE TERRE EXCELLETER:
 SOLA HO ETIA FICUS GENERE, AD SUMMUM & EXTREMUM
 MIRACULI PRÆDITÊ EST. NULLAM IGTUR TRÂ-
 PLANTATIONÊ ARBOR HÆC CAPUT AUT ADMITTIT, NEQ;
 DOMESTICI TERMINIUS ATQUE FINES PERTRANSIRE TRAN-
 SIT: HÆC QUAE QUADÂ LEGE PLANTANDÆ NATURÆ AC GENU-
 INÆ, CÔNSTITUA, FIETURAM, IN ALIENA TERRA REPOSIT & RE-
 COLAT. LOUIS VIT EXILITIO & ARGENTO ENIMDE GENERIS
 IN AUCI OMNIBUS NATURIS. SOLA VERO NOSTRA TELLUS,
 PRODUCIT ARBOREM, QUAE ALBI NALCI NUNO MODIO
 POSTULQUEN AD MODUM, QUAE ADHUC IUS EIL INDIA: PER-
 FICUS SÊRES: AUT QUAE IN ETHIOPIUM REGIONE PIGNITUR
 AC DICUNTUR, VBERCANDI VERO RATIONE IN OMNIA LOCA
 PERVENIUNT. SIC ETIAM NOSTRI FICI, CUM NULLIBI TERRA-
 M NALCANTUR, IN OMNES TERRÆ PARTES A NOBIS MIT-
 TUNTUR. NEQUE ENIM CUM IUS AUT INSULA, QUAM NÔ
 DULCEDINÊ & SUAVITATÊ MIRACULO CONTINGENT: SED &
 AD REGIAM MENSAM ORNAMENTI CAUSÂ ADIBETUR. OM-
 NIQUE CONIUSIO DEBUS PULCHERRIMUM ADFERUNT.
 NEQUE PLENATIE, VEL FIBICINICÊ PANIS, VEL MELLIS
 FARINA (SUBACTI, VEL CONDIMENTI GENUS VILUM EIT
 QUOD SIMILITATE POSSIT. HUIUS DULCEDINEM ACQUIRE
 AUT ASQUEI, NEQUE FINGI AUT EXCORTIGI TALE QUID
 POTERIT. TANTUM RELIQUA FERULÂ COMENDIMENTA
 TANTUM SUPERAT. ET RELIQUI FICI AUT VERNANI COME-
 FIANGULA, SUI ADDITIONEM DESIDERANT, AUT VT SIMI-
 LEM CONDITIONEM ADIPSICANT, EXICATIONEM RE-
 QUIRUNT. NOSTRATES VERO SOLI IN VITRUMQUE VILUM
 LUMI IDONEI, & ELEGANTES AC BONI QUIDEM DAM-
 NATIUM FORMAM CONSERVANT, MULTO VERO ME-

[illegible][illegible][illegible]

[illegible]

[illegible]

ΕΧΡΗΤΗΡΙΑΣ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΗΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
 ΔΕΛΤΙΟΝ ΓΡΑΨΑΝΤΙ ΑΥΤΗΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΜΕΛΕΤΑΙΣ
 ΔΕΟΙΣ ΑΚΟΥΣΙ ΤΟΥΤΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΡΕΙΝ. Α ΚΑΙ ΟΦΕΙΤΗ
 ΜΕΝΕΙΝ ΑΠΟΒΛΕΨΑΙ ΔΥΣΧΕΡΙΑΣ, ΠΟΥ ΤΩΝ ΠΑΝΘΟΡΩΝ ΑΡ-
 ΜΟΝΙΑΝ ΚΑΤΑΝΟΩΝ ΑΡΕΣ ΤΟ ΙΣΤΟΝ ΕΠΙΔΕΙΝ. ΕΝΤΕΙ ΚΥΒΙ
 ΠΑΝ. ΜΑΛΛ' ΕΝΟΜΕΣΤΗΡΩΝ, ΕΝ ΟΥΣΤΕΙ ΟΥΚΕΤΙ, ΚΑΝ
 ΑΡΙΣΤΕΡΟΣ Ε, ΕΝ ΟΥΤΩΝΟΜΕΝ ΑΡΕΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΕΝ ΑΛΛΟΤΗ.

Εχρησθησας τῷ γραμματεὶ περὶ τῆς ἀπορίας τῆς
δουλοφιλίας ἀποστρεφόμενος εἰς τὸ πλῆθος
ἀκούσας πορεύεται καὶ ἀπαρτίζει. ὁ καὶ οὕτως
μνηστικῶς ἐκείνην ἀρχὴν, ἥπου τὴν παντοφύλον
ἀρμυρίαν κινεῖται πρὸς τὸ ἵσθαι ἐλευθερίαν. ἐπὶ ἐκείνῃ
καὶ μὴ ἐπὶ λογισμῷ ἡρώδου, πρὸς ὅστις οὐκ ἔστι, καὶ
ἀρὶς ἄρα ἡ, ἥ ἐκ τούτου πρὸς εὐδοκίαν ψαλλομένη.

Eidem.

Vitum erat equidem, noscriptoque Delphico
morem gerere, nosque metipfos noscere, neque
rurum solo ad insurgendum contra tantum vi-
rum impelli, cui etiam tantummodo vis obveni-
periculosum esset, nedum omni sapientia referam
Harmoniam concitant, obuiam ire. Siquidem
Pani frigidulum carmen resonanti, nemo nou-
cedit, etiamsi sit peruosissimus, & Apolline
ad Citharam psallente, silent omnes, etiamsi
Orpheum

GRÆCORYM
dum potandum est: & magis ad pessimorum, quam bonorum vitam morēque pertinere: qui animos hominum iis maxime rebus tribunt, quas ipsi omnino pessimas esse iudicant deceptos ac infelices laudibus quas ad sua quoque vita referri volūt. Omnes itaque qui docent, a quicquid ad tandem sit, summa prohibeat iustus aque pietatis oportebat esse, neque pugnantis opinionis cum iis quas mente conceperunt vulgo proponere ac docere: maxime verò omnium tales esse debere censeo, qui pueros & inuentum ad erudiendum susceperunt, & scripta veterum interpretantibus explant, siue sint iij Rhetores, siue Grammatici multoque magistro, hiltz. Volunt enim præter cetera non solum docendi, sed vivendi se magistros haberi, & se cum illa philosophia docere præcipi. Hoc igitur vel verè seu minus, nullum in præccepta faciamus. Laudo verò eos qui promissione honestatis tantum amant, laudantque; nulli vero, si non mendacium dicerent, neque se pios redarguerent alia sententia suos docere. Quid igitur? Homero, quidem & Hesiodo, & Demothem & Herodoto & Thucididi & Isocrati & Lyxæ Dij eruditionis duces, & auctores extiterunt. An non hie Mercurio, illi verò se Musis devotos ac sacros esse putabant? Tupe quidem censeo, qui horum scripta interpretantur, iis Diis qui sunt ab illis honoribus affecti, contumeliam & ignominiam inferre. Non tamen quoniam turpe iudico, propterea statim dico, mutationem eiusmodi faciendam (sed optionem (tatummodò) do) vt non doceant adolescentes ea, que non cum virtute & veritate putant esse coniuncta, volentes primum docere, & perducere discipulis qui nec Homerus, nec Hesiodus, nec horum quisquam, quos interpretantur susceperunt, quosque cum acculent impietatis, ignorantia & erroris in cognitione namque, tamen ex his que scripserunt, viciū sibi quærant, fide mercedem accipientes, turpissimè lucro deditos esse, paucorum etiam dachamorum causa fatentur. Hactenus igitur multæ causæ fuerunt, quomobrem ad sacra non accederetur, & metus impendens vndeque periculi, veniam dedit quomobrem opinione de diis verissimas oculaverunt. Postquam verò Dij nobis libertatem concesserunt, celestium mihi videtur, iis doctrinis hominum mentes inhectere, quas non rectas neque iustas arbitrentur esse. Sed si in iis sapientiam inesse putant, quorum sunt interpretes, & quorum quasi prophetæ sedent: amulorum primum illorum in Deo pietatem: in eos in præstantissimos peccasse arbitrantur, abeant ad Galilæorum conciones & Mattheum Lucamque interpretentur, quibus vos assentientes à Sacrificiis abstinendum esse promittunt. Volo ego auditis vestros, vt vos dicere solent, & linguam regenerari eorum quorum mihi semper liceat esse participi, & quicunque a nino falsique nobis benevolus est. Doctores quidem & ludimagistri hæc communionis lex ponitur. Qui volet ex adolescentibus, eos discendi causa adire, non excluditur.

[illegible]

Βασιλῆϊ μὴ πρὸς κέρους ἔσονται, χαλιπτοὶ αὐτῶν ἰφαισι. τὸ αἴτημα. καὶ ἡ αὐτῶν δυνά

PRaditulum exiguum quatuor agrorum, quod a Teria mihi datum in Byrhyma est, tunc sapienter beneuolentique dono, quod, si lus, mercedem mihi nusquam quod opibus celebem et beatum exultationem & seminibus hominum efficere possit: uerum non uique adeo, utendum nec infulae, si tibi singulari partibus & circumstantiis illud defecatum ob oculis ponam. Nihil uero obstat quo minus tecum iocentur, homine abundante gratis a quo eruditio. D. sicutum est a mari istud non plus rignit, neque mercator neque nauta negatur tui miris huius loco molestus est. Neque tamen prius Nereus gressus delituitur. Sed pitem semper habet rectem & palpitantem. Progressus autem ab adibus in collum quendam in eo propitium infulae oculis perliuitur, potens, atque uibem a generoso ac strenuo lege cognominatum, non alius muscoque infusus, neque ubi periculum sit ab eiecitis in litus & arenam immitibus omnino ferere non nominatis, sed in hedera, cepifque & herba fragrantem. Vbi amensillum est recubantem cum librum infusus deinde uisum recreare atque in naues & mare suum cum uoluptate transfmittere. A mihi adolescenti prorsus tenero habitatio videbatur iucundissima. Nam & fontibus non malis preda est & balneis non inamens, hortisque & arboribus, pollesquam uero eam ad uirilem constantemque etatem peruenit esset, veteris illius uiuendi consuetudinis me desiderium cepit, uenique praesens neque inanis aut inutilis ille nobis conuentus fuit. Et ibidem agriculturae paruum quoddam monumentum, uinea breuis, quae uini fuisse fragrans atque dulce pinguis, non expectans, donec a tempore Bacchum accipias. Videtis grates. Botus tum in uite tum flos torcularis pessus, rosas olae. Multum iam in cadis contentum ita est quasi & neclare haustum sit, si Hornero credimus. Qui factum est igitur, ut non tragica copia sit eademque uittio neque la complura uigera fuit transfusa? Forte quoniam ego negligentius institutionem curauis, sed cum lobris Bacchi crater mihi sit, & frequenter. Nympharum tantum parati quantum ad meum meorum que necessariarum, qui pauci funt, uisum perueniret. Nunc uero tibi charum caput, dono, te quidem ipsi parum, gratum tamen amico ab amico perfectum, domo domum iuxta sapientissimum uatem pendimus. Litteras ad lucernam huius tractum fecimus. Quomobrem si quid peccatum est, uelim id non accuratus examines. Vt Rhetor Rhetorem.

REgi questum lucrumque spectanti difficilis
vestra petitio visa fuisset. Neque putassem

opes publicas minuendas ob eam causam esse, vt
priuatum in aliquos beneficium collocarem. Quo-
niam verò nobis, si finis propostus est, non vt qua-
plurimas pecunias à subditis cogamus, sed vt bene-
quantum possumus de ipsis mereamur, id etiam dis-
solut vellet debita. Dissoluit autem non simplici-
ter omnia, sed diuidet res partem in vos partem
in militum vltum ex quo non minime vobis etiam
pace & securitate frui licet. Proinde vique ad ter-
tiam distributionem omnia vobis remittimus, que-
cunque desiderauerit etiam ex preterito tempore.
Postea vnde vt mortis est contributis vobis enim
ex quæ remissa sunt, satis magnum beneficium es-
se debent, nobisque publicum commodum non est
negligendum. De hoc ipso literas etiam ad præfec-
tos dedi, vt beneficium vobis ipsa res præstetur.

Omnibus rebus bene mihi affectum corpus est, sed & anim⁹ beneficit. Hoc ego nō exultino me h⁹ exordiu inveniri posse Literis quæ amico ab amico mittantur. Cuius igitur rei exordiu est? petitio. Onis opinio. Quæ verò petitio? mutuorum scriptorum, quæ vivam in sensu meis convenienti, & hanc eandē felicitatem à te nobis nuntient.

Finis epistolarum Iuliani.

Epistolæ diuerſorum philoſophorum. oratorum.
Rhetorum ſex & viginti. Quorum nomina in ſe-
quenti inuenies Pagina.

Epistolares styli & nomina eorum qui composuerunt quas hoc volumen continet epistolas.

Synefius.	Diogenes.	Theophylactus.
Deinosthenes.	Crates.	Albanus.
Plato.	Anacharsis.	Æneas.
Aristoteles.	Eurpides.	Procopius.
Philippus.	Theano.	Dionysius.
Alexander.	Melilla.	Lyfius.
Hippocrates.	Mya.	Amasis.
Democritus.	Alciphron.	Maconius.
Heraclitus.	Philostratus.	

Epistolarum congregatio totorum doctorum.
Quos primum produxit cerasas tempus.
Quarum & si defuit flos, aut vnguenti elegantia.
Permanet facis ad flatum boni odoris.
Sic & doctorum & si viridis ætas vitæ.
Veloceiter transacta est, at lucubrationum elegatis,
Permanet abunde ad sempiternam gloriam.

[illegible]

Ἰσταντο μὲν ἐκείνῳ καὶ τοῦ μαθητῆος μα-
 ρτίας· καὶ οὐκ ἄλλα καὶ τὰ ἄλλα· καὶ ἐκ
 τῆς οἰκίας· ἵνα τὴν σφοδρὰν καὶ μυστήριον
 διδασκαλίαν φιλοῦσι· ὡς ἐκεῖνοι περὶ τὸν πόρον· ὅτι
 τὸ σφοδρὸν αἰσθάνονται· οἱ μὲν δὲ καὶ ἀπο-
 σταλὰν αἰροῦντο· ἀλλ' ἐν τῇ καὶ ὁμοθυμαδὸν
 τῶν σπουδαίων· ὡς αὐτοὶ καὶ οὐκ ἔχοντες
 ἀποσταλῆναι.

Τέλος τῆς ἑλληνικῆς οὐτοπίας.

Επιστολὰὶ δ' αὖθις αἰεὶ ποιεῖται, ἡ πόρνη, σφι-
ζὼν ἑξ ἑσέως τοῖς ἔργοις. ὡς παρόντως αὖ τῇ ἐξ ἑ-
δουμένης σελίδι.

Επιστολικοί τύποι καὶ ἐνόμιστα ἴσως ταξιδιὰ
πρὸς τὴν τῇ διελευσέντι χρονίᾳ ἐπιστολῇ.

Σκωτος.	Διοργάν.	Θεοφύλακτος.
Σαμ. θύτης.	Κερετις.	Αλλιας.
Νάχατος.	Αναζωσις.	Απειας.
Αεισποτλής.	Ευεσποθής.	Περικλεους.
Φίλιππος.	Σταυρος.	Διονυσιος.
Αλιζανδρος.	Μελισσα.	Λυσος.
Ιπποκρετις.	Μυια.	Αγκιστις.
Δημητρετις.	Αλκιφρον.	Μουσαν, &c.
Ηρακλειδης.	Φιδωρως.	τις &c.

Ἐπιστολὴν ἀθεμιστοῦ ἀνδρὸς πιστοῦσαν.
 ὃς ὁ κορινθίους ἐβλάστησεν ὡς ῥόδα χαρίτος,
 ὡς εἶ μὲν ἀνδρός, ἡ δὲ τῆς μέσης χάρις,
 Μίμει δὲ γὰρ εἰς πολλοὺς διωκίας.
 Καὶ ἡ ἐν σοφίᾳ γὰρ μὴ ἀκμὴ τῆς θείας
 Πιστῆς παρήλθον, ἡ δὲ ἡ λόγος χάρις
 Μίμει δὲ γὰρ εἰς ἀέμνηστον κλέος.

Νουθετικός δὲ ἔστιν ὁ καὶ δὲ τῆς ὁμομορίας ὁ
πῶς ἔστι δὲ βίος. τὸ γὰρ κηδεύειν ἔστιν οὗτον ἐκτρέφειν
τῷ νόθῳ μὲν ὡς καὶ τῷ νόθῳ πᾶσι τὸ ἀγαθόν καὶ κακόν.

Κακὸν ἐπιποθεῖν ἔστιν καὶ τὸν νόθον ἀνδρὶ καλῶς
ἀνδρὶ μὲν καὶ καὶ τῷ νόθῳ ἐκτρέφειν καὶ τῷ νόθῳ μὲν
δὲν ἀποποιεῖν οὗς τὸν νόθον. ὡς γὰρ πῶς οὗτος ἂν ἀξί-
ωστον τὸ ἀγαθόν καὶ κακόν οὗτον πάλιν ὡς ἄλλου πατρὸς,
βαδύνει αὐτὸν ὡς καὶ τὸν νόθον. τὸ δὲ ἔστιν οὗτον δικάζειν. καὶ
δοκεῖ αὐτὸν ὡς τὸν νόθον καὶ τὸν νόθον τὸν νόθον καὶ τὸν νόθον
μὴν τὸ πᾶν ἔχειν οὗτον οὗτον πᾶν ὡς φιλῶν ἔχειν τὸν νόθον
μὴν οὗτον τὸν νόθον καὶ τὸν νόθον.

Απειλητικός δὲ ἔστιν ὁ καὶ τῷ νόθῳ πᾶσι τὸ ἀγαθόν
καὶ τὸν νόθον μὲν ὡς τὸν νόθον πᾶσι τὸ ἀγαθόν καὶ τὸν νόθον
μὲν ὡς τὸν νόθον πᾶσι τὸ ἀγαθόν καὶ τὸν νόθον.

Εἰ μὲν ἡ ἀπειλητικὴ ἐστὶν ὡς τὸν νόθον πᾶσι τὸ ἀγαθόν
καὶ τὸν νόθον μὲν ὡς τὸν νόθον πᾶσι τὸ ἀγαθόν καὶ τὸν νόθον
μὲν ὡς τὸν νόθον πᾶσι τὸ ἀγαθόν καὶ τὸν νόθον.

Ἐπειτα καὶ τὸν νόθον πᾶσι τὸ ἀγαθόν καὶ τὸν νόθον
μὲν ὡς τὸν νόθον πᾶσι τὸ ἀγαθόν καὶ τὸν νόθον.

Ὁ δὲ νόθος καὶ τὸν νόθον πᾶσι τὸ ἀγαθόν καὶ τὸν νόθον
μὲν ὡς τὸν νόθον πᾶσι τὸ ἀγαθόν καὶ τὸν νόθον.

Ἐπειτα καὶ τὸν νόθον πᾶσι τὸ ἀγαθόν καὶ τὸν νόθον
μὲν ὡς τὸν νόθον πᾶσι τὸ ἀγαθόν καὶ τὸν νόθον.

Συμβολικός δὲ ἔστιν ὁ καὶ τὸν νόθον πᾶσι τὸ ἀγαθόν
καὶ τὸν νόθον μὲν ὡς τὸν νόθον πᾶσι τὸ ἀγαθόν καὶ τὸν νόθον.

Ἐξ αὐτοῦ δὲ βίος ὡς τὸν νόθον πᾶσι τὸ ἀγαθόν
καὶ τὸν νόθον μὲν ὡς τὸν νόθον πᾶσι τὸ ἀγαθόν καὶ τὸν νόθον.

Ὁ δὲ ἀπειλητικός δὲ ἔστιν ὁ καὶ τὸν νόθον πᾶσι τὸ ἀγαθόν
καὶ τὸν νόθον μὲν ὡς τὸν νόθον πᾶσι τὸ ἀγαθόν καὶ τὸν νόθον.

Ἐπειτα καὶ τὸν νόθον πᾶσι τὸ ἀγαθόν καὶ τὸν νόθον
μὲν ὡς τὸν νόθον πᾶσι τὸ ἀγαθόν καὶ τὸν νόθον.

Adhortationis seu Nutheticus est, qui ipso quo-
que nomine, cuiusmodi sit demonstrat, nutheticus e-
nim nihil est aliud quam *nutheticus*; mentem
imponere τὸν νόθον καὶ τὸν νόθον; ei qui admonetur, & doc-
cere quid faciendum sit, quid non.

Male fecisti, qui sic vilis sis, viro bene honeste-
que versato, qui integre vitam egit, neque omnino
te vlla iniuria laedit. Quamobrem deprecare culpa,
Sic enim tu cum rursus ab alio tibi id euenit, fa-
cilius & moderatius feres, si iam te ipsum iudicaris.
Non igitur putes, neque parentes tibi esse, neque
discipulam; neque denique quod est omnium ex-
tremum, cognatū aliquid a te amicum habere, qui
peccata sit rephensurus.

Minutorius quando cum intentione metum quē
dam instigamus, ob facia vel futura. Sic.
Si te nullas penas tuorum scelorum daturum ex-
istimas, patere solum. Hoc verō mente memorique
teneas, nec hugendo nec occultando tempus te fal-
lere vlla ratione possit. Viato enim non reperies,
qua de doline ea quae tibi patienda sustinendaque
sunt.

Vituperandi cum ingenij seu morum prauita-
tem, aut facti importunitatem in aliquo nuncia-
mus. Hoc pacto.

Quemadmodum ille subactis illiberaliter & in-
digne tractant, vel si ego taceam, a reliquis audies.
Nam in eum vsum literarum ratio adhiberi debet,
ut certiores alios faciamus de his rebus, quas igno-
rant. De his verō quae proposita sunt & perspicue o-
mnibus quaeque perferuntur ab ipso rumore & scri-
bere superuacaneū est & significare, quae ipsa tacuit
nitare redarguntur.

Laudatius est, cum aut ea quae fecit quispiam lau-
dibus efferimus, aut ad ea quae suscipit perticenda
cum laude adhortamur. Hoc fere pacto. Ego &
si antea scriptissiles, elegantiae tuae fructum ex literis
percepissem, & nunc quod facere instituis, probro
hortorūque. Nam id vtrique nostrum emolumento
fore certum est.

Consulendi est, cum nostra proposita sententia,
ad aliquid adhortamur aut deteremus ab alio. Hoc
pacto.

Quibus rebus apud subditos clarus & celebris
euerim summam tibi exposui. Sic igitur lauro
te quoque tuis mortibus beneuolentiam subdiarum
gratiamque populi conciliare posse, si non quae plu-
rimis in amicitiam alscias, omnibus verō te mo-
deratam benignumque impertias. Etenim si hoc
modo te gesseris a multitudine laudem consequere
& inconcussum imperium tenebis.

Deprecandi qui positus est in precibus, criminibus
& supplicationibus. Sumitur interdum cum ex-
causatione sic

Obnatacum illum & me scias, quod talia sit aus-
tas in te patrare grauius, quam par fuit in illū in-
uictus sum & fere plus egi, quam tu ipse tui causae
locutus esses, sed mihi cramen attribue, ut vos in
gratiam reddatis. Noui ego te virum vilem & a-
micis condonare solere. Proinde proflus, illud Ho-
mericum apud te locum habeat. *Δάμνα δὲ θυμὸν
μυῖα δὲ θυμὸν*. *Ναὶ δὲ θυμὸν*, *πρὸς δὲ τὸν νόθον*
δομὸν; *δομὸν* magnam fuorem. Nec enim
posthac te oportet dura praecordia habere. Nam &
ipli dii flexibiles sunt.

Percontandi cum interrogatis quibusdam responsum flagitamus.

Audio Philosophum illum ad te profectum esse. Proinde velim ceterorem me facias, utrum adiu, adhuc ad discesserit.

Respondendi, cum ad interrogatum, qualicumque modo respondemus.

Queruisti per literas à me, num esset nobiscum quem suspiceris. Ille verò etiamnum ut audis praesto est, & se tuum aduentum expectaturum confirmat.

Allegoricus cum eum ad quem scribimus solum scire volumus, & alterius rei imaginem significamus.

Audio pugilem illum, qui contra te certamen iniit, nudum extra portas in obscura domo habitare. Victoriæ obsecris omnino. Non enim aperte significavit, se existimare, eius aduersarium penulle, & quasi alius interminans scripsit. Nolite desilire donec videatis, cecidas in glebis canere. Aliam rem per aliam significavit. Vult enim dicere, donec videatis euerfam, & excisam regionem vestram, non enim aliter locuste canerent in glebi, nisi neque arbores neque muros haberent.

Ætiologicus cum causâs, quamobrem non factum aut factum sit ostendimus quoquo modo velut.

Scribis ut quam celerrimè ad te trafiamus. Mihi quid curat. Et quemadmodum faciendum sit, non reperimus, id quod omnia nobis ad navigationem sint aduersa. Nec enim nauem inuenire possimus, cum omnes ad publica obunda munia sint destinate. Non enim inuenimus, contrariis ventis spirantibus. Interea verò temporis etiam iudicio sumus implicati, & neque qui principium constituit, neque qui exitum ostendat habemus. Ad hæc corpus in morbo fuit. Si hæc omnia fuerint in melius commutata, nos expectatio.

Accusandi qui positus est in eorum accusatione, quæ facta sunt contra officium.

Non sanè iucunda mihi fuerunt quæ contra te dico apud ducem audiebam. Erant enim extreme turpitudinis ac infamiae. Malè verò cum eo, qui diceret, hæc aduersus me illum aggressus est, cum scires eum caluniatorem ac mendacem esse. Non enim ignotus est mihi de quo tibi scribo. Porro verò cum eius utrisque amicis, quem omnibus infestū & inimicum esse nouissem, ne illud quidem cogitas qui conuinit alijs dicat apud te, eundem apud alios tibi dicturum. Illum igitur accuso, quod eiusmodi facere non vereatur, te verò, quod cum habes opinionem sapientiae, discerni inter amicos habere non possis.

Defendendi, cum ad accusatoris orationem, innocentiam certis argumentis ac rationibus probamus.

Scripsisse ad te mecum aliquem & te ad ducem à me missum esse, rectè quidem id fortuna temperauit, multumque ad probationem mihi contulit, & quo tempore fecisse illud dicunt immò ante tres menses Alexandriam nauem venisse. Proinde neque ducem ego vidi, neque me ille. Literis verò ne ipsi quidem aliquid contra te scriptum affirmant. Etenim

Γερματικός δ' ἐστὶν ὅταν πάλιν πρὸς τὸν μαθητὰν ἀποστείλῃται αὐτὸς οὐδὲν.

Αὐτὸς δ' αὖτε ἐστὶν ὅταν πάλιν πρὸς τὸν μαθητὰν ἀποστείλῃται αὐτὸς οὐδὲν.

Αποφατικός δ' ἐστὶν ὅταν πάλιν πρὸς τὸν μαθητὰν ἀποστείλῃται αὐτὸς οὐδὲν.

Εὐραχὶς δ' ἐστὶν ὅταν πάλιν πρὸς τὸν μαθητὰν ἀποστείλῃται αὐτὸς οὐδὲν.

Αὐτὸς δ' αὖτε ἐστὶν ὅταν πάλιν πρὸς τὸν μαθητὰν ἀποστείλῃται αὐτὸς οὐδὲν.

Αὐτὸς δ' αὖτε ἐστὶν ὅταν πάλιν πρὸς τὸν μαθητὰν ἀποστείλῃται αὐτὸς οὐδὲν.

Αὐτὸς δ' αὖτε ἐστὶν ὅταν πάλιν πρὸς τὸν μαθητὰν ἀποστείλῃται αὐτὸς οὐδὲν.

Αὐτὸς δ' αὖτε ἐστὶν ὅταν πάλιν πρὸς τὸν μαθητὰν ἀποστείλῃται αὐτὸς οὐδὲν.

Αὐτὸς δ' αὖτε ἐστὶν ὅταν πάλιν πρὸς τὸν μαθητὰν ἀποστείλῃται αὐτὸς οὐδὲν.

Αὐτὸς δ' αὖτε ἐστὶν ὅταν πάλιν πρὸς τὸν μαθητὰν ἀποστείλῃται αὐτὸς οὐδὲν.

Αὐτὸς δ' αὖτε ἐστὶν ὅταν πάλιν πρὸς τὸν μαθητὰν ἀποστείλῃται αὐτὸς οὐδὲν.

Αὐτὸς δ' αὖτε ἐστὶν ὅταν πάλιν πρὸς τὸν μαθητὰν ἀποστείλῃται αὐτὸς οὐδὲν.

Αὐτὸς δ' αὖτε ἐστὶν ὅταν πάλιν πρὸς τὸν μαθητὰν ἀποστείλῃται αὐτὸς οὐδὲν.

nunc demum contenti) me sentio, nihilque ab ob-
sequiis vestris pendit, nisi mehercule meo crimine,
sedentem aduersarum multitudinem que tanta ex
quantis homini accidere in vita potest. Atque in-
si velis, literis perorandi fieret potestas, & cognos-
cendi, quemadmodum res velint sese habere.
Propterea vero meliore conditione elis, & forma
vniuersi splendidiore dimidiis certe meis aruunt,
& calamitatibus leuare tantum est in vestris mili-
tari & faciem esse liceret. Nunc vero hoc etiam
accedit inulm ad ea, quibus obrutus & oppres-
sus iaceo. Vna cum liberis etiam amicis, & de-
mum beneuolentia atque fauore sum orbatus
& quod est maximum animo tuo plane diuino,
quem ego solidum finitum confidenter fure-
rent fore arbitrabar, quasi ipsius etiam fortitue
iniquitatem & fai procellas superaret.

Presbyteria.

Nunc autem vobis ego superior esse potui, cum omnibus viribus & copiis sacerdotum dedinarem, neque iam vos me viciſſis. Sed diuina voluntate ne erat conſtitutum, vt alterum nunquam a alterum iam & in preſenti tempore. Ego vero multoties mortem potius quam ſemel hominis fuiſſem. Non enim exultabam, hoc negotium eſſe mei inſtitui. Cum autem Deus obſcuret, non quod petieram, ſed quod ipſe voluit, precor obſtorſque vt iſ, qui vix paſſor conſtitutus eſt, iſ quo ſe paſcentis moderatorem prebeat. Etenim qui in otio philoſophiz iuuentutem conſumperim, & in tranquilla rerum contemplatione, tantumque commentationibus deditus fuerim, vt etiam vitam corpore deum tantum abominarer, & vobis me ciuem eſſe, qui par eſt tantis tamque continuis curis perferendis ac ſuſtinendis, aut quo tandem modo turba negotiorum implicitus, vterius ad animi bona decoraque adicere potero, quibus frui, ſolus beati eſt otio, ſine quo mihi neque ſimulior, omnis vita inacta eſt. Ego mediis fidus intelligere non poſſum. In Dei vero manum quod ſic omnia ſunt vt fieri poſſint etiam, cum eiuſmodi naturam habent vt fieri non poſſe videantur. Proinde tum ipſi pro me ſupplices, palmas ad Deum tollite, tum vrbano populo, & quotquot in agris aut villis eccleſiam & domicilia habent ſupplicationes votaſque miſtri cauſa, tam publice vniuerſis quam ſeſſile preſtatim indiſcite. Nam ſi me non deſertum a Deo videro, tum Sacerdotum non deſeſſionem a philoſophia, ſed acceſſionem intelligam eſſe.

Cyrillo.

Veni ad matrem Ecclesiam Cyrille frater, à qua non in perpetuum abisisti, sed ad tempus segregatus es, quod certa etiam peccatorum flagitiorumque xilimatio definitum est. Hoc enim pœne mihi scire, videor, communem quodque nostris sanctæ memoria patrem facturū idem fuisse, nisi fatalis eum hora pervertisset. Nam penam mediocre et leuè irrogare, animi statim promittit velle paterfamilias et ceterisq; data, et ad Deū animo puro a-

πῶς διὰ τὴν παρουσίαν μου ἐφ' ἀπαιτοῦμαι. ὅς
 οἱς ἀκούει μὴ εἶναι σπουδὴν πρὸς τὸ εὐσεβεῖν
 ἀπὸ τῆς παρουσίας μου, ἀλλὰ ἐκ τῆς ἐξουσίας
 τοῦ ἐκείνου ἐπιδόξασαι, καὶ μὴ τοῦτον οὐκ
 εἰδέντες, πᾶσι παρ' ἐξ ἀμελείας ἐκείνου καὶ ἐκ
 τοῦ περὶ τὸν δ' αὐτοῦ ἐκ μυστίας ἀποφασίσαι
 ποιήσαντες, ἐν οἷς δι' ἡμᾶς ἡμεῖς καὶ τὸ γὰρ
 λατρεῖν ὅς ἐστιν, ἀμελῶς πείνομεν. ἀποφασίσαι μὲν
 περὶ τὸ καὶ τὸ εἶδος, καὶ περὶ αὐτοῦ πᾶσι δι'
 τοῦ καὶ τοῦ ἐκείνου, τὸς ἀκούοντας οὐκ ἐκ
 μυστίας ἐκείνου ἐκ μυστίας ἐκείνου, καὶ τὸ καὶ ἐκ
 ἐκείνου ἐκείνου καὶ τὸ ἐκ ἐκείνου ἐκείνου.

Τῶν ἀποστυγίων.

[illegible]

Κυείλω.

Γοι αὐτοὶ τὴν ἰσχύϊν τῆς ἐκκλησίας ἀδελ-
 τοὶ Κύριε, ἐν οὗς ἀποκρίσεις, ἀλλ' εἰς κα-
 τὰ ἐκφρασίαν σου καὶ ἡ ἀντιμετώπιση ἀξίως
 διακρίνει, ὅσα καὶ ὅπως συνέβη, ὅτι πρὶν ἐν πα-
 λαιο καὶ ὁ κοινὸς κύριος παππὸς οἱ βίαις με-
 τὰς ἐπιστολὰς, εἰ μὴ τὸ ἅγιον ἱερόσυλον, τὸ παρὰ
 μέγιστον πᾶσι τὴν ἡμετέραν, γυναικὶ καὶ ἀνδρὶ
 πατριζομένῃς συγγενεῖς, αὐτοὶ οὐκ ἐκείνοι πε-
 ριστοὶ ἴπρια, ὁμοίως καὶ ἀδελφεῖς τῶν ἐκδο-
 δῶν, καὶ ἀρεστέων πρὸ θεοῦ καυχήσαντι πα-
 τέρων, ἡμεῖς καὶ ἀμύμονας ἐχούσης κακὰν.

nisi fatalis eum hora pervertit. Nam pœnam me-
diocrem & leuē irrogare, animi statim promittētis veniā erat. Ab ipso igitur sancto sacerdote, reditum sibi
parefactū & cōcessū putā, & ad Deū animo puro ab omnibus vitis atq; calamitatis immemori accede.

manum conferendam esse & experiendam cum his
omnia vi ac persuasione. Quare ne ignoret lictor-
em ad testamentum vocatum esse. Sed cum ad-
mduertis, saltat.

ὁ ἴσχυς καὶ ἡ ἐξουσία αὐτοῦ, περὶ τοῦ βίου πάντων ὧν
αὐτὸς θέλει, καὶ αὐτὸς αὐτοὺς ἡγάγατο εἰς ἑαυτὸν, ἵνα
ἐκείνην καλῶς ἐκτελέσῃ, ἀλλὰ σπουδὴ ἀλλοτρίη.

Fidem.

16 April.

Decima sexta mensis Athyr beatus Castrius,
hoc ipsum quod dicitur, effectus est, cum spe-
ctum horrendum vidisset atque natallit.

Εκπαίδευται μαθητὰς αὐτοῦ, ὁ μακάριος πα-
τριάρχης, αὐτὸν περὶ ἡμετέρας χάριτος ἰ-
δοῦναι καὶ διηγουμένους.

Au vice.

Arundel.

Ioannes, quem ob hoc ipsum amo, quod te amat, a
um morbo graui limo luctatus est, neque tam
moletis fuit aduersa valetudinis acerbitas, quam
quod finxit tui capitis aspectu et praesentia carere:
li quidem, nunc etiam eadem res eum cruciat, Iohi
autem quid d. caule est quomobrem tui etiam
haec te morbi dolorem aggrauat patiaris? Ma-
gna cupiditate militare facinus aliquod putandi,
nagrat & moleste fert hanc sibi necessitate deli-
dum imponi.

[illegible]

Aureliano.

Αυρηλιας.

Maseltatem animi tui missam ad hoc ipsum esse arbitror, ut in ea commune praesidium consecutus hominibus es, gratiamque haberes si qui iusta petentes commendent: quod i tunc praebuit subiectis & materiam convenientem praebeant. Non enim quid meus cognatus est Heideus, sed quoniam iusta petit, idcirco tibi inuenientem commendo, qui clarissimus maioribus octus, quonia praestantissimam terram senatu tributaria cum imperio tenuit, & quoslibet rationes ad aerarium referre cepit, quemadmodum recentiores senatores, duplicique munere publico fungi, altero quod ad rem pecuniariam, altero quod ad magistratum spectaret, munus esset.

[illegible]

Fysiti.

Τὸ ἐξελκω.

Rapitme ad te desiderium & usus. Quare si
manferis venturum intelligo.

Εὐχαριστοῦμεν σε πάντες ἐν κυρίῳ. πυνθάνομαι
πίνω ἐν τοῦ κυρίου ἔχοντα.

Vydano.

Οὐραίου.

Equum tibi dono misi ad omnem virtutem, que
quidem in equo cernitur habet, semina natura
est expressit, summi quoque veteris curatorem cer-
taminibus. Veris etiam in ve. ando, p. u. l. i. q. u. e.
l. i. b. e. r. i. s. , & c. u. m. de Libyici triumphum egre-
ssum non pollui facit consistere, magis ne sit
venator, an celestium, an vero triumphator,
an bellator. Quod si Nilis in his equi aspectu
deformior est, cernitur ne, toto, lumbis quo obelo,
cotagibus quem, modum neque hominibus, sic
neque equis omnia coniunctum a Deo dari. Ad il-
las autem virtutes hoc est nihil confert, si mollia du-
rius pascitur a natura fortius est. Ad labores vero,
certum est ossa carnis plus habere momenti. Ve-
lit, sunt igitur, carnis plenioribus, nostri vero
osibus.

Ἡ Περὶ αὐτοῦ δὲ οὕτως ἀνεκρύνεται, εἰς
 ἡμᾶς ποταμὸν ἀπὸ τοῦ ἵππου φερούμενον, ὡς ἡσέη
 μὲν ἐν ὁμίλῳ ὁρῶμεν, ἡσέη δὲ ἐπὶ τοῦ διεσπασ-
 μένου, καὶ ἐν ἡσέῃ πολλὰ κινεῖται καὶ ὅταν καὶ κινή-
 σιται τοῦ διεσπασμένου ποταμοῦ ἐπὶ τὸν ποταμὸν.
 οἷον ἐπὶ μὲν ἡσέῃ ὅταν κινήσῃ, ἡ κίνησις ἀνεκρύν-
 ονται, ἡ περὶ αὐτὴν, ἡ περὶ αὐτὴν, ἡ δὲ ἐπὶ τῷ ποταμῷ
 ἵππου ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ ἀνεκρύνεται, ὁρῶμεν τὴν αὐτὴν
 κινήσιν, καὶ λεπτότερες τῆς τοῦ ποταμοῦ, τὰ μὲν ἐπὶ
 τοῦ τοῦ ποταμοῦ, ὡς ποταμὸς ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, ἀμα
 πάντα διὰ τοῦ ποταμοῦ, ὡς ποταμὸς ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ.
 καὶ αὐτοὶ τὰς ἀεὶ τὰς σὺν τῇ, ἐπὶ τῇ κινήσει τῇ
 ἀνεκρύνεται ἐπὶ τῇ κινήσει τῇ σὺν τῇ κινήσει.
 φερεῖ μάλιστα τοῖς πνεύματι, ὅταν σπῇται οἷον διακρί-
 νεται οἱ μὲν ἐπὶ τῇ κινήσει, τὰ σπῇται οἷον ἐπὶ
 τῇ κινήσει τῇ σὺν τῇ κινήσει.

Неліт.

Εταίρω.

Conduxi tibi nauem hominum nobilium & nare maiore cum arte quàm fortuna nauigan-
tium. Nam fama proditum est, Carpathiorum na-
ues onerarias uti lumina prudentia, quemadmo-
dum antiquorum phræacum prius quàm insula in i-
um diuinum incideret.

Ε ΜΙΘΩΣΑΜΕΝ ΣΤΙΣ ΑΙΩΝ, ΑΙ ΔΕ ΘΡΩΠΟΝ ΔΕ ΨΩΝ ΕΙΣ
 ΠΛΕΟΝΤΑΙ ΝΑΙ ΕΙΣ ΔΕ ΨΑ ΜΥ ΠΛΕΙΟΝΟΣ ΠΥΡΟΣ.
 Η ΤΟΥ ΧΡΕΩΣ ΑΙΣΕ ΚΑΡΠΙΔΩΝ ΟΛΚΑΙΔΕ, ΕΜΜΕΛΕΥΣΕΙ
 ΔΕΛΑΙΟΙ ΚΑΡΕΥΘΑΙ ΚΑΘΑΠΕΡ ΑΙ ΦΥΛΑΧΟΝ ΕΙΣ ΠΑΛΑΙ,
 ΑΡΕΙΝ ΕΙΣ ΤΗ ΠΟΝΗ ΕΙΣ ΤΟ ΔΕ ΑΥΜΕΝΟΝ ΜΗΝΕΣ.

Κληρονομία.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ἰμὸς ἀδελφεύ, οὗτος ἔστι φίλος, ἐξ ἡμε-
τέρων ἀδελφῶν, ὃς καὶ μετ' ἡμῶν ἔσται, ὑπο-
βῆται καὶ μετ' ἐμοῦ τὸν νόμον, καὶ οὐκ ἐπὶ τῷ πεί-
νῃ σφαλερός, εἰς τὸ διακονεῖν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἥτις
ἐστὶν ἀγαθὴ καὶ ἀσφαλὲς ἔργον. ὁ δὲ ἔπεισεν τὸν
ἐκκλησίαν, καὶ ἐπέστησαν οἱ ἀποστόλοι καὶ οἱ
ἐπίσκοποι, καὶ ἐπέλεξαν τὸν ΣΤΕΦΑΝΟΝ, καὶ
ἐτίμησαν αὐτὸν, καὶ ἐτίμησαν αὐτὸν, καὶ ἐτίμησαν
αὐτὸν, καὶ ἐτίμησαν αὐτὸν, καὶ ἐτίμησαν αὐτὸν.

Αναστασιώ.

Ιωάννη.

Anastasio.

Iohanni.

Quemadmodum aliis Exponerem tibi per-
qualem tempore me praestiti, atque asperitatem
fortune consolando mitigavi, tum verbis tum fac-
tis prout calamitate facultas suppeditabat: etiam in
praesenti calumitate tua, feminem ac sententiam
quandam visum est inferre, quoniam factum non
possum. Nam Synefion non fas est, dum commu-
nem hunc spiritum ducit & potest, non semper ad
bene de amicis merendum promptum ac paratum
esse. Quamobrem auscultas, quae mihi recte apud
te differi posse visa sunt. Si tantum in diis nume-
rarius ut quidam ex nostris poëtis, tu beatum Ha-
mylum nomine affectis, qui non re, sed consilio ex-
eodem Barbarico constituto diatna te patraisti & cae-
sorem de tuis manipulis crudelissimum immisi-
sisti. Hec enim famae sunt verba: quam non fas est
mentiri si dea sit. Sin Heliodorus nihil dicit, & multa
temere ac fortuito fermone sparguntur: etiam il-
lud de te ex tuis visum est, quod mihi nihil opor-
tissimum posset contingere. Minor enim aestimo argen-
ti pecuniaeque dispendium, quam amici iacturam.
Etiam si male tantum audis de innocens & purus
fortuna quidem veris suis occidit, verum iniuriam
nullam facis: quemadmodum nec aduersa fortuna
oportebat viri. Sed illo modo iustum odium mereretur,
hoc vero misericordiam etiam. Quae quidem mihi
videor capere familiaritate, facinus cum aliis illo
modo delictis ac odisse, tui vero nihilominus mise-
reri. Misericordis autem est omnibus viribus & copiis
opem ferre, & aliquid exoragare quod profuturum
in rem praesentem arbitretur. Proinde utrum utrū
sit me tibi consulere quod optimum videatur, equi-
tate. Idem autem consilium tam infanti quam forti
conducere videtur. Ad leges abique iudicis potesta-
tem, cum vniuersis nam impatoribus permittit, si qua
etiam illorum curam habes: & si scelas designat ut
deprecare supplicia, obtellare, neque voluit ad pe-
des eius desino, antequam perfectus, sententia lictori
tradidit.

Habes hominem. In corpus animaduerte. Hic fi-
quid factum est, hodie si meique sit accusator o-
portet. Quod si te ad hunc modum verba faciente,
morem tibi non gesserit, etiam sic nobis quidem
hominibus, fatistactum erit. Sin humanam se tibi
impertuerit, & hanc tuam causam audierit: tu
verò defenso ingenuè fieri potest & pudor illis ob-
reftatoribus minis atque obstruere. Nam hunc
Spiculum mulier non oportet habere, sed vinculis
constringetur & suspendetur, laterèque perfrange-
tur. Tortores enim perit. Illi sunt in simulationi-
bus & mendaciis coarguendis, cum saltem inueni-
unt vngues, cuiusmodi sunt in quibusvis quædam
inest argumentationis demonstratio. Itaque quic-
quid illis imperium in eum exercentibus enuncia-
rit, id est ipsius veritas. Si sic absolutus crimine
faeris, diffidenda est iudicio cum victoria & gaudi-
o & opinione infons. Sin quæ ego in rem tuam ef-
se censo, & prescripti, te non præheris, neque ad
iudicem accesseris: at veritatem vidit & nouit
pœna. Procul dubio penetrans omnia Deo oculus,
& Lybiam vidit & illam vallem, & tunilum illi,
sive veram sive fictum, & Hemylii cursum, & quæ
cladem accepit: ita quo, quid dixerit, quid etiam qua-
rit, si modo quid dixit & audiuit. Nouit etiam quæ
si innocens sis & purus Deo, neque patrato neque
cognato villo nefatio facinore, quod nobis cum
hominibus non infons videaris, donec indefensus
manes, neque tibi dextram porrigamus, neque
tecum ad eundem mensam cibum sumimus. Nam
Hemylii furas pertumescimus. Etenim si nos argue-
ris, facinoris labem asperges. Sunt nobis demissi-
sticæ ac priuæ sordes. Non est opus, vt alienas ha-
adungamus.

Olympio.

Conturbant Ecclesiam, alieni, malitia perdit.
Descende contra ipsos. Clavi enim clauos
pellunt.

Anastasio.

NE Amasis quidem in bonis viris numerandus
est, qui cautionem adhibuit, ne Polixenus ca-
lamitatem quam futuram praevidisset, excla-
matione prosequi coegeretur. At vero ex eo quod
cum adhuc prospera fortuna flaret, precoriam ad
renunciandam amicitiam misit, plenum est eum
lachrymarum fuisse, si denunciationem calamitatis
praevertisset. Tu vero dum nondum a fortuna agi-
taretur, confans nuntiis permanisti. Post simul
cum ea discessisti. Non adiretur ad nos eorum
hominum sermonibus, his quæ Thracia veniente,
neque antumo neque verbis te nobis æquum esse.
Igitur non plene amicitiam renunciare, sed ini-
citiæ renunciare potest. Satis autem erat non ex-
sidentem dolorem percipere. Dolorem autem addere,
extrema crudelitas est, et neque in Amasidem
neque omnino in humanitatem rectius recte po-
test. Sed et te fortis viris rebus confisum est.
Fac quod faciendum est, solum ut lubens facias.
Dum d. d. enim acerbitatis de meo dolore sublatum
foret, si in quibus calamitibus versor, iucundus
esset amicus.

ἡμῶν γὰρ ἀνέστη καὶ ἡμεῖς, εἰ καὶ οἱ ἄλλοι καὶ ἡμεῖς, ἡμεῖς οὖν οὐκ ἐσμὲν οἱ ἄλλοι.

[illegible]

Ολυμπία.

Λ Τῇσιν τὴν ἐκκλησίαν, ἀλλότριοι ποιεῖ.
ἐβέβηθη κατ' αὐτ. οἱ παῖδες γδ πατράδ' αὐτ.
ἐκκεῖνται.

Αναστάσιος.

Ο τὸ δ' αἶμας μὲν καλὸς εὐσεβέσων· ἐπι-
 δεκνύσκει τὸ πολυκέρως τὰς συμφορὰς,
 αἰὶς ἰσομήκας ποσὶν ἔχει· ἀλλ' οἷς ἐπ' αὐτὴν κί-
 νηται πύμας τὸ λυγρὸν αἵματιον, ὅλοιον ἐπιπνέον
 ὅτι καὶ, ἰδὲ κερσὶν, αἰ φουδανὴν τὴν συμφορὰν
 τῷ λυγρῷ. συνέδ' ἦτο, ἵνα μὲν οὐ ποσὶν ὅ-
 σων τὴν τύχην, σμικρὰς· ἰστένα σωματικὰς
 αὐτῇ, λήξει γὰρ νόσημα, δὲ τῇ δαὲ θανάτου ἐκεί-
 νου, οὐδὲν οὐτ' ἀφέναι τὸ σῆναι κέρδιον οὐδ' ἀ-
 βουτικὸς τί τις μέρου, οὐκ ἐπὶ ὅλως φίλος ἐστὶν
 αὐτῇ, ἀλλ' ἵχθηται αὐτῇ, ἵνα καὶ ὅτι περ ἀπὸ τοῦ
 σωματικῶν, τοῦ δ' καὶ ποσὶν ὅσων, πόρρω εἴηται.
 καὶ οὐδ' αἰμασίδος, οὐπὲρ ὅλος αἰσθητὸς ἀλλὰ
 οὐδ' ὅς τις ἐστὶν τῇ σπουδῇ σφαιρῶν ἰσότητι
 καλλίον, ποίει τὸ πικρὸν, μὲντοι εἰς χαίρειν ποίει.

ἵνα καὶ βίαις. καὶ ὁ μὲν, ἰσχυρὸς. ὁ δὲ, ἡγούμενος

R iii

libi foret emolumento dixisset aliquid ea his qui ad auocandā cōtionē veniūt. Venit et desiderat populus iterū rebellis atque reluctans, qui neque expectant dū quateretur. Nihil erat præter permixtā atque cōfūā omnium vocē, quæ propter nimium sonū ac strepitum exaudiri nō poterat. Cūq; silentiū à sacris præconibus indiceretur, vox eis in lachrymas erupuit, & fuit auditu res miserabilis. Virorū ploratus mulierū ululatus, puerorū lachrymationes. Alius se patrem, alius fratrem cupere dicebat. Ita distinguebatur ciuitibus cognationis nomina. Cū autē quiddam interea dicere paratē, ostenditur ē media multitudo inebellus, & postulat, ut omnibus in commune reciteret. Continebat ut adorationem erga me, per vim sollicitare multitudinē definerem, & querellonem dīferrem, donec ipsi hac de re legationē cum decretis ad beatissimum tuum caput mittēdi fieret potestas, immo me rogabāt ut suam causā susceperem, & per lites quæ cognouissim, docerem. Iactabant in concilio prædixeri & publicē multitudi, & libellus eadem hæc per partes & sigillatim commemorabat, patris & apostolicis legibus etiam has Ecclesias Erythritidas esse. Defecisse verō ipsas ad sanctum Oronium qui longius senectute processisset, & crimen mæfustudinis ac benignitatis sustineret. Hoc enim iam vitio dari cepit ab his qui petunt ab hominibus, ut prefectura sit sacerdotum, & variis multiplicib; negotiis addictum. Et cū in vinendi longius finem non faceret, non eas expectare iusti bonique hominis mortem potuisse: sed beatum Siderium excitasse quod is & iuuenis esse videretur, & strenuitatis atque indultrie in agendo gloriam in exercitiis Valentis adeptus esse, cū veniret procurandi postulat agros cūilla, qui posset & inimicis dampnum inferre & amicis utilitati atque auxilio esse. Tunc verō temporis electionem obinebant. Nam multitudinē atque turba superabaret, & occasionem habuit dicendi faciendique vis ac vehementia, quasi quoddam instrumentum prudentie. Hunc vnum & solum episcopum palæbiter designatum esse. Verū in huic quidem ordine legatio. Præter leges igitur quāquam quidem a natura moribus acceptissim, liquidem neque in Alexandria ciuitate creatus esset, & ut maxime signum approbationis, inde datum esset fuisse, non tamen ab hisce tribus. Solum enim aiunt beatum Philonem, sui collegæ renunciationē in promissione ausum fuisse Philo, Cyrenensis est, tunc erat grauior, quippe iunior patrius, & eūdem ex genere nominis, reliquos quidem rebus quales conuenit Christi institutum præferens: impetanda verō & obediendo confidenti, quā iustior. Sed enim veniam his verbis tribuat, sanctum sensu animi postulo. Solum hunc ad tenui iudicium venisse & in sede beatum Siderium collocasse. Verū enim in his temporibus, cū dicendi libertas damno infusa esset, legem & statutorum exquisitam rationem præteriri. Propter eam causā Athanasium summum virum temporis concessisse, neque ita multo post in Ptolemaide semitallam reliquam adhuc rectæ opinionis fuisse, & in maius incensibile, vicum hunc, tanquam maioribus rebus idoneum, transire iussisse, post dīctam ē in Πτολεμαΐδι τὸν ἐκείνῳ σπυρεῖν ἵνα τὴν ὁρδοδοξίαν ἀποσπῇ. Θάλλει γὰρ καὶ ἐκείνη πάλιν ἐξέρχεται τοὺς ἀδελφούς τοὺς ὡς μάλιστα προσήμουν ἐκπαιδεύειν, οἱ καὶ ἐξέβλεπον καλῶς.

Quid frustra dico. Contrarium mihi cōtingit. Tanta peccata quæ multa graniæque sunt, destitutio-
nem & cladem afferunt.

Prælo.

Annus iam est, cum nullū ad me scriptū à san-
cta tua manu perferret. Etiam hoc in inest-
portis calamitatibus inueniuique mihi accideret.
Maximè enim in multis rebus anno præterito do-
lores cepi. Sed & hyems ab hinc anno qui mihi ad
oblectationem animi reliquus erat, filium abtulit.
Sic enim forte confuticatus fui, ut vobiscum fecun-
da omnia habere, absens autem grauem aduerfam
que fortunam experiret. Sic igitur hoc consolationis
loco, ut à paterno tuo capite literas accipiam, pre-
ciosissima è Thracia meces.

Pyleneni.

D Vplex de te fama fertur. Itaq; simul in Thra-
ciam & Isauros litteras mitto, vt vine falce-
ceder in tuas manus perueniant. Argumētum viri-
tutisq; est, salutare caput amatissimum, Pylæmē
philosophum. Hoc enim est velle noli. Nunquam
enim naturam superauerit, neque scintillam ignis
coelestis extinguit, sed supra vilem & prauam vite
conditionem elatus aliquando incendit.

Ермѣ оурих.

An dronicus iudificatus Ecclesiam, veracem eā
exspectat. Antē, neque multo antē, peccant
in Deū iniquiorius in homines exiti, quā ob causā
sain, cū nostrā Ecclesiā ei praeclusissimū, literas ad
velit, a fraternitate dedimus, in quibus quā de eo sen-
tentia habere, planū fecimus. Eas praenitit Aposto-
lica supplicationē prae se ferens, & peruenit ad pro-
mitēs, quā omnes a me recipi volebant, prater me.
Nam ego manifestū comperisse videbar, hominem
ad quidvis facile dicendum agendumque proclivē
esse. Adnitentem igitur & simul praedicantem eum
quavis de causa ad tuum ingenium reuelandum, quē
credibile esset timidiore fore, multo antea, totam
Ecclesiā, quā mihi nihil ei suspicio in relictā fuis-
set. Propterea potius in instructo persequere, ut si-
mil in Deum magis pie consideret, simil in eius
magis vultit. At erat impudente, & maxime inno-
centium vnum multis ferens, effluisse, & quā vitam
in Sacerdotio cōsumpserit, cum quā superiore an-
no nondum accepisset negotium. Cui rogantibus
ne mitteret amplius, circumciterā literas, & accipe-
rem certis cōditionibus, & ne posthac in suos ciues &
aequales feriret, vti meo pro amicitia vix prae-
fecerit. Quod si iustam, & intra limites quo posu-
isset, & nunc pro tuo peccato deprecabitur, & in
posterum simil praecabimur. Sin concupit praeteri-
tū, aceris poena manet, & omnino publicabitur, tantum
temporis dilata, vt redargat ingenium morēque
tuū emendari non posse. Item est in hanc senten-
tiam, & sequē daturum experientia & non acceptos
atque. Dedit, acceptum. Rediit ad abdicatōis
initia, multoque se gessit immoderatus. Nondum
tunc prosperitio facta, nondum caedes intentera
fuerat. Quot nunc propter haec miseri obstant
Quot eorum qui locupletes antea fuerunt per hac
ad inopiam & penē mendicitatem peruenierunt?

ἢ λέγω μοῦτι, εἰς τι μὲν τὸν μηδ' αἰστανται, περὶ
τοῦ εἶναι αὐτὸ μυστήριον, βραβεῖαι τε καὶ πάλαι.

Γερμανία.

[illegible]

Τυλχεμάχαι.

[illegible][illegible]

Fyfri.

Teddybear

[illegible][illegible]

EPISTOLÆ

Ego vero citius reuertar , quàm rumor de puella victa, quid vici tu dicat. Ipsam illam multis illecebris obnoxiam hinc citè fistamque rogabit & suppliciter petet. Tu verò dissimulabis ac irridesbis. Sed mihi quoque subinde, ita molesta fuit, ne fordes pellam inimicæ essent puellæ delictis, & quotidie sæpius lauant, Rectè igitur habebit in omnibus rite coninnatis, ornatis, laueris, & suffuso mileris domum illam. Adhuc rectius ita etiam ferta naueris ex hedera & smilace, quibus te tuasque delicias redas: sed quid cunctaris & non iam ostium ingrederis. Adhuc igitur Polyphemus quantum maximum potuit cunctum fulsit, & manus cecidit. Atque Vlysses putabat cum immoderato gaudio penè delirere, quod spem haberet se amica fuisset potiturum. Ille vero ad pedes arripens ipsum, Na tu inquit folers es hominico, & in rebus optime versatus? At alud excogita. Hunc enim non effugies. Vlysses igitur, nam apertè afflictebatur in iuria, voluit sibi fua veritatem consulere. Te vero Cyclopem quidem audacia, Syphilum conatus, iudicium supplicio affectis, lex in custodiam dedit, quæ te ne derideris. Sin omnino perfrendenda sunt & vincenda leges. At ego non eas diluolor, neque carceris in quo vincit custoditurum, tanas effugero. Etenim si penes sacerdotes esset Reipublicæ administratio, hos ipsos etiam nequitie puniores oportere esse: quoniam publicas gladius non minus est quàm gutturia in templorum vestibulis exiatorum verbis instrumentum. Sic enim de maiorum gloria accipientis. Sic faciebant, dū pulchrum videbatur, & idem pro publicis commodis vota dabat, & ut hæc promoueretur, operam nauaret. Etenim Ægypti & Hebræorum gens, longo tempore, sacerdotes eosdem & reges habuerunt. Postquam vero discrimen inter vitæ generis interuenit, ita ut aliud facis rebus deuotum esset, aliud in potestate ciuili promeretur, ad illi sunt ad imperium regendum constituti, nos autem ad precandam & orandam, quibus lege interdicitur ell, ne marium supplicis & iudicio portigemus, nè vel peritissimum hominem morte afficiamus, contra aliquid quam concesserit, contra iudicium hominum scelerata porrigere manus? Sed ego quod vultis, in pacisum est facio. Pecor & priuatum domum & in templis publicè ut iudicium vix possit, iam faciem & nequitia, atque à malitia ciuitas expurgetur. Hoc autem idem est, ac si dicerem, ut malum esse pereat & tu & quicunque est tu filioli. Hoc tibi sit argumentum, quæ me fuerim probitioris, si mihi potestas esset, quid non hic posset, exerceat & deteller.

Fy stri.

Multa bona sacerdotibus Auxumitarum eueniunt, qui edm milites in montium antra subissent, & clandestina eruptione eadem facere vellent, populum agrestem & rusticanum à templis suis auocarunt, & rectà contra hostes duxerūt, & votis factis Tropæū in Myrsinide cōstituerūt.

ἐμμοῖς ὅρεον, καὶ ἀξιωματῶν τὸ αἶμα φεγεῖν, οἱ δὲ, τοὶ ἀγροῖαν λὺν, ὡς καλίσταντες, ὅσοι γὰρ ἰεῖον
αὐτοῖς, τὴν δὲ οὐ γὰρ πολέμην ἐγείναντο. καὶ προσεδέδμενοι, τρέποντο ἴσησαν ἐν τῇ μερσίν, πῶς.

[illegible]

Τὰ ἀδελφοί.

Πλὴν ἀγαθὴ γένοιτο ὅτι ἡμεῖς ἀξουμι-
 ᾗ, οἱ τῷ σπαινωτὶ προταδιδυκίται· ἐν γὰρ

poltherum & foli credam Petro. Hanc equidem epistolam Petrum allaturum arbitror, media tenente sacra manu. Mitto enim ipsam à Pétaleo, ad communem doctricem. Illa cui volet dabit. Voler autem sat scis nostrum tradere. Incertum est enim amicitissime & egregie an iterum futura sit facultas nos mutuo alloquendi. Nam dumcum inerta factum est, vos hostium terra bello cateat, & hosti superstiti maneamus, qui munita loca occupamus, cum in hoc in campetribus deprehendi sumus, quasi victimæ caderentur, atque oblationem illorum metumamus, ne si diucina sit, plurima cathella sibi ad dedicationem compellantur. Sic etiam recriminationi de numeris nihil respondeo. Non enim est otium: quod in quadam cogitatione mens occupata est. Machinor enim, quemadmodum à curibus gravissimis lapidum pondera, quam longissime in hostes possumus mittere. Simul verò concedo tibi, ut mihi munera mittas. Oportet enim Syncreti Olympo cedere, verum modò ne luxuriosa donas. Nam hinc etiam luxuriam accasum diuersiorum & epulæ. Sed militaria tibi fagitte tula. Cum hastilibus verò tela. Sagittas igitur & aliunde comparaueris, & eas quo sunt, expoliuet. At Tela non facile consequi possum, præsertim verò que sint idonea. Nam hæc Ægyptia interno dis inbata, mox spaciens resident, ita & sissimè impediuntur. Et prima emine se implicare in procella videntur. Apud vos autem bene longa sunt, & exacte ad vnius Cylindri figuram torquentur, quod maximum est ad rectum volandi processum. Hæc mihi mitte & frigoris equorum bonos, ad utendum. Nam equum italicum, quem pulcherrima lingua laudasti, libenter admodum vidissem: quoniam etiam patrem tuum generosum nobis cum promi tebas. At verò in infima parte epistolæ post subscriptionem inueniebam, equum in Seleucia remanere oportuisse, quod propter tempestatem onus ei modum. Naxderus recussat. Quoniam verò neque dictionem tuæ similem agnoscebam, neque manum, neque scripturæ luciditatem, faciendum mihi putavi, ne te id lateret. Indignum enim esset, si talis equus non tibi aut mihi consecraretur.

Pylamini.

Accepi tuas literas, in quibus veram fortunam
Ancus, quod nihil aliud de te temerarius
aut humanus statueret. Ne tu id facias, sodalium
amicissimum. Non enim res criminatorem postulat,
sed consolationem. Porro enim homo tantus ad nos
venire, fratrem mihi inuenire domum. Non equidem
multis opibus abundans eo bone, fed praesentia
sufficienti & Pylae et mihi. Sim etiam tu adue-
neris, forsitan etiam diuites efficietur. Iisdem oc-
casionibus alij plura quam fed mediocriter possi-
dente. Ego vero sum ineptus paterfamilias. Sed
hactenus etiam in maxima negligentia patri mo-
dum durat, quod vero praefere philosophum posu-
erant, ne vilia putes, praesertim si accedat cura &
diligentia. Sic in his rebus neque aliter facio,
nisi quod melior interim tibi. fe fortuna obtulit.

ὡς ἀκριβοῦς ἂν εἴποιαι τὰ πατέρα. ἃ δὲ δυνάται βούλει φιλοσοφῶν, μὴ πρὸς τὰ κληῖ
πρὸς λαβόντα καὶ ἀφ' ὧν ταῦτα ἐκείνουται καὶ μὴ ἄλλως ποιεῖν, εἰ μὴ τὸ μετὰ ζῶντων ἀνταρῶν.

[illegible]

Πελαμίδα.

ΕΔΙΔΑΜΕΝ ΤΩ ΔΕΘΝΩΝ, ὅτι πολλὰ ἐμνησθη
τῶν πόνων, ὡς οὐδὲν σέβουσι βίβλου δὲ μα-
θηρὸν σινοῦνται ποιεῖν, καὶ σὺ γὰρ οὐ φαίνεται ἵστα-
σθαι, ἵνα ἀποβῇ ἡμετέροις ἀλλὰ φρονιμοῖς τοῖς
ἐξ ἐκείνης τῆς γενεᾶς, ἵνα ἴδωμεν ὅτι οὐκ ἔστι
οἱ οὐκ οἶον, οὐ πλουτοῦμεν ὡς γὰρ εἶ. ἀλλὰ ἐπὶ πα-
ροῦσα ἀρετὰ καὶ πλοῦτος μνησθῆναι, ἵνα καὶ σὺ
παύσῃ, πλὴν καὶ πλουτοῦμεν. ὡς γὰρ ἴσται ἀ-
φ' ἐκείνης ἵππεσι πλείοσι γὰρ μετελθὲν ἔχουσιν. ἵνα δὲ
κακοὶ οὐκ οἶον. ἀλλὰ τίς αὐτοῖς οὐκ ἔστι

a qua Chrysippi philosophia nomen traxit, quæ per
Iocum, tam non amplius ornata est. Proci diu
tabulas abilitant, quæ arte mirabili Polygnoto
Tasiensi confecerat. Nunc nupti nostri tempo-
ribus Ægyptus eximios lotus acceptos et ac pro-
fectus, Athenæ videt, quondam virbreit, focus & ara
sapientium. Nunc & oriâ apud pastores. Sic etiam
diu sapientes Plutarchus congregant iuuenes in
Theatris non disertationum famalee et Hymetto
perfectus vms.

Herculiano.

Si Vlyſis errori tribuit hoc lucrum Homerus, quod multoties hominum vrbes viderit, animamque cognovit, idque cum non appelleret ad homines manfuetos ac placidos, Sed Laſtygion, & Cyclopes, ne poſſis eis meam tuamque peregrinationem minus modis celebrareſt, quæ nos eod præſe- xit, vt quæ fame non crederetur, & eorum præſentes periculum faceremus. Noſtris enim oculis conſpeximus & noſtris auribus audivimus genuina de- & auctores, facientiaſque philoſophæ origia. Quid ſi res humanæ, quæ ſunt earundem ſimul partici- pæ, minus etiam conneſcant, nos præſentem qui mente, quæ pars eſt omnium in nobis præſtant iſſima, con- iuncti ſumus, diuina lege colere nos mutad & obſervare debemus. Ego itaque cum etiam corporali conſuetudine fui contigit, & abſentem intueri vi- deoſ, & inſiſos propter amorem vultus identidem memoria referente, & reſonat in auribus me ſua iſſima ſacrorum tuorum ſermonum Echo. Tu ſi non eodem erga noſ animo affectus es, facis iniuri- am. Sin ita eſt, nihil magni facis. Reddis enim be- nevolentie debitum. Cùm verò ad philoſophia ſocietatem animam refero, & illam philoſophiam de qua ſæpè ſermones noſcimus, tum in hanc addu- cō cogitationem, Dei conſilio noſtram conſue- tationem aſſigno. Non enim inferiore quàm diu- na ratione Syſyphus, cùm negotium in nimè vul- gite ſoleam & plurimorum hominum vtens conſue- tudine humanarum quidem rerarum communica- tionem, familiaritates terminare, philoſophiam au- tem in arcana acceſſiſſimam continere, tam acriter & promptè me meique poſſeſſioneſque, vi- ro paulatim reddenti in ſua, accipienteſque, error eſt. Potuiſſum igitur exire & talique conſilio, ad quod hæctenus in diutæſque ſperantiaſque, & ſperantiſſimam attem Protei faciem obitor: Hæc enim non erat aliquid, cum hominibus non diſtine, fed ciuitateſque, vltimè poſita inquit, ad conſpectu, nullo me conſilio, fed ſequentè & inſiſſimè, ego Dei huius inop- portune rei autor eſſe, quo quæ perennis eorum quæ ſunt, plus inceptu, felicitate exitum, & vt nobis ſimul philoſophandi potèſtate cederet. Sin minus ac falſè philoſophandi, Nam ego cupere quidè epitoſt quæſ- dā rationes inexteſe in animo meo cōprehendiſſas, de materia quæ ægragimus. Non tamè id faciam. Etenim exiit Deus vt cōueniat & noſ hiſce de rebus, & multos qui meli' talia ſentè. Nihil enim nō eſt in- tegroſ ſed ita cōmittere. Nam epitoſta ſermonis nō parca eſt, ſed eā habet naturā, vt cū eo, in cuius ma- nus peruenit diſſerlat. Vale & philoſophia incombe- atque obrui in nobis vultum eſſodere non deſine.

Σίαν ἡμῶν συζητῶντες καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ, τοῦταν καὶ πολλοὶ ἀμαρτανόδοποι ἰμοὶ εὐαγγέλιον ἡ-
γῶν καὶ μαρτυροῦντες περὶ τοῦ εὐαγγερίου τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐν ἡμῖν. Ἀλλὰ φύσιν ἔχει τοῦ αὐτοῦ
πνεύματος καὶ ἀγαπᾶται, ἡρώσεται καὶ φιλοῦσθαι καὶ ὁμοθυμαδὸν τοῦ εὐαγγερίου ἀπαγγεῖλαι μὴ ὅπως ἀποστήσῃ.

X iii)

coram ipse pro multis intercedens, partim etiam per allatas epistolas. Et hic igitur ad desertam virginem te expectat.

Eidem.

Seruus meus aufugit, non ille quidem ē paternis smels, neq; his, qui simul mecum sunt, educatus. Nam qui liberali disciplina fuerit instructus, & pœmodum, ut ita dicam, eodē honore habet, magis ut delectum principem amat, quā ut lege dominum metuunt, sed Philoromus, (Hoc enim fugitiui nomen,) cūm esset nepos meæ, filius Amelii) seruus, ab illa ad me peruenit. Educatus enim ignauiter & dissolute, philosophicam & Laconicam præfecturam tolerare non potuit, iamque cūm pro me ad alium dominum Alexandrum se applicuerit, cum illo circumit Ægyptum. Harpocratio quidam est ex Heraciani satellitibus, hoc manus habens, ut auxiliatori succurrat. Nam tuum Baduina verbum id significare videtur. Cum hoc versatur Philoromus. Atque quoddam quidem ad me pertinet, ego sinctem eum suum negotium agere. Quomodo enim contentanum est deteriore non opas habere melior? Eos verò qui se meliores proficuntur, deterioris opera egerē. Sed domina infelices, nondum adducitur, ut omnino philosophetur, & contemnat ea quæ non firmiter adherent, ac plurimum obsecrauit, ut nitteretur qui eum reducerent. Suscepit autem vitro prouinciam cōubernalis noster Anthales, quem ego Deo duci confidens mihi & humanum auxilium tuum promisi. Vt nam tibi epistola tradatur. Reliqua possit, cūm tunc acceperis, Deo ipsiq; tibi & Anthali cure erunt.

Eidem.

Uti sacrum animum tuum confirmare acque cœgere vellem, epistolarum reprehensione, qua in vehemētiorem æquo cupiditatem nostri conueniens inuehebar, multo prius ipse sum, fluctibus illecebrarum in epistolis effeminatus. Et nunc eiusmodi sum, qualem te prius accusabam. Nunc igitur plucina in me officia contulit præclarus Herculanus, qui sic meum animum sibi de sinu tuis, & a philosophiæ dignitate abduxerit. Ego quidem non ob aliam causam Sirenes à Pœne vituperari puto, quā quod suauitate ac delectatione vocis credentem, cum adduxerint, perducit. Aut non ex quodam sapiente qui allegoriam huius fabulæ edidiceret. Sirenibus quidem istis rimas adumbrari voluit, quæ allentientes de illis suos blanditis paulo post præcipites dant. Quid igitur differunt à Sirenibus, tantū epistolam in Venereis, quibus ego capitis excussa grauitate, totos Herculanus factus sum. Telsis Deus est, me non scribendi lege tantū alterius loco hæc verba facere, ut literarum suppetat materia. Sed ex redditis per Vicinū epistolæ, quæ tres erant, media, si magnitudinem spectes, vnum mihi quendam affectum attulit & instillauit. Atque adeo literarum adulatione victus sum, ut etiam me pudeat. Fratrem Cyrium oportebat à te literas adferre, de quibus per Penopolitani principem significasti. Et

ἀφ' ὧν, καὶ τῶνδε τῶν ἐπιστολῶν ἀποστείλῃ σοι τὰς ἐπιστολάς, καὶ δι' αὐτὰς ἐλπίσω εὖ σε λατρεῖν, καὶ εἰς αὐτὰς σε μακρὴν διαπορεύσασθαι, καὶ εὖ σε ἀντιβῆναι.

Τῷ αὐτῷ.

Οἷκτος ἰμέρος ἰδὼν τὸ δὲ σὺν, ἢ τὸ πᾶν τὸν ἦν ἐν τῷ αὐτῷ, καὶ τῶνδε τῶν ἐπιστολῶν ἀποστείλῃ σοι τὰς ἐπιστολάς, καὶ δι' αὐτὰς ἐλπίσω εὖ σε λατρεῖν, καὶ εἰς αὐτὰς σε μακρὴν διαπορεύσασθαι, καὶ εὖ σε ἀντιβῆναι. ἢ τὸ σὺ βαδίζῃς, καὶ τὸν ἦν τὸν πᾶν τὸν αὐτῷ, καὶ τῶνδε τῶν ἐπιστολῶν ἀποστείλῃ σοι τὰς ἐπιστολάς, καὶ δι' αὐτὰς ἐλπίσω εὖ σε λατρεῖν, καὶ εἰς αὐτὰς σε μακρὴν διαπορεύσασθαι, καὶ εὖ σε ἀντιβῆναι. ἢ τὸ σὺ βαδίζῃς, καὶ τὸν ἦν τὸν πᾶν τὸν αὐτῷ, καὶ τῶνδε τῶν ἐπιστολῶν ἀποστείλῃ σοι τὰς ἐπιστολάς, καὶ δι' αὐτὰς ἐλπίσω εὖ σε λατρεῖν, καὶ εἰς αὐτὰς σε μακρὴν διαπορεύσασθαι, καὶ εὖ σε ἀντιβῆναι.

Τῷ αὐτῷ.

Εἰς τὸν αὐτῷ ἀφ' ὧν, καὶ τῶνδε τῶν ἐπιστολῶν ἀποστείλῃ σοι τὰς ἐπιστολάς, καὶ δι' αὐτὰς ἐλπίσω εὖ σε λατρεῖν, καὶ εἰς αὐτὰς σε μακρὴν διαπορεύσασθαι, καὶ εὖ σε ἀντιβῆναι. ἢ τὸ σὺ βαδίζῃς, καὶ τὸν ἦν τὸν πᾶν τὸν αὐτῷ, καὶ τῶνδε τῶν ἐπιστολῶν ἀποστείλῃ σοι τὰς ἐπιστολάς, καὶ δι' αὐτὰς ἐλπίσω εὖ σε λατρεῖν, καὶ εἰς αὐτὰς σε μακρὴν διαπορεύσασθαι, καὶ εὖ σε ἀντιβῆναι. ἢ τὸ σὺ βαδίζῃς, καὶ τὸν ἦν τὸν πᾶν τὸν αὐτῷ, καὶ τῶνδε τῶν ἐπιστολῶν ἀποστείλῃ σοι τὰς ἐπιστολάς, καὶ δι' αὐτὰς ἐλπίσω εὖ σε λατρεῖν, καὶ εἰς αὐτὰς σε μακρὴν διαπορεύσασθαι, καὶ εὖ σε ἀντιβῆναι.

βίη τὴν ἡμετέραν πᾶν τὸν αὐτῷ, καὶ τῶνδε τῶν ἐπιστολῶν ἀποστείλῃ σοι τὰς ἐπιστολάς, καὶ δι' αὐτὰς ἐλπίσω εὖ σε λατρεῖν, καὶ εἰς αὐτὰς σε μακρὴν διαπορεύσασθαι, καὶ εὖ σε ἀντιβῆναι. ἢ τὸ σὺ βαδίζῃς, καὶ τὸν ἦν τὸν πᾶν τὸν αὐτῷ, καὶ τῶνδε τῶν ἐπιστολῶν ἀποστείλῃ σοι τὰς ἐπιστολάς, καὶ δι' αὐτὰς ἐλπίσω εὖ σε λατρεῖν, καὶ εἰς αὐτὰς σε μακρὴν διαπορεύσασθαι, καὶ εὖ σε ἀντιβῆναι.

(ταύτης νόμος)

ΠΑΙΔΩΝ.

LIBERIS.

ΔΗΛΟΣΘΕΙΝΟΣ ΤΗ ΒΟΥΛῃ Τῶν ΔΕΙΜΟΝ ΧΑΙΡΕΙΝ.

[illegible]

ὅτι τῶν φθονουμένων αὐτοῦ, οὐδέ τις τῶν τοῦτον ἀγαπᾷ. ὅταν δὲ φθονοῦνται αὐτοὶ καὶ διμυστοὶ πε-
ρὶ πάντων γράσονται, ὅτι πολλὰ τῶν δικαίων ἐν τῇ πόλει λυσιτελοῦν ὀφείλουσι. καὶ τῶς ὑμῶν ὁδοῦται.
ὁ γὰρ οὐ καὶ περὶ τὸν μὴ δοκῶν ὑμῶν. καὶ τοῖς ἀπαιτῶν ἀκούουσιν τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ διδασκῶν, τοὺς μὲν

D. ij

[illegible]

Eldem

Τὸ ἀπὸ

A¹diui ex Archædæmo te censere non solum
me, sed familiares etiam meos præterit vincum
Dionem nihil mali aduersus te loqui debere vela-
gere. Hoc autem quod de Dione excipis, ostendit
me in familiares meos imperium non habere, si e-
nim haberem cum in alios, tum in Dionem te te
imperium, tam vobis quam cæteris Græcis bona, vt
arbitror, plurima prouenirent. Nunc autem hoc
duncatæ magnus sum, quod me ipsum prælo ratio-
ni meæ obediens. Quæ idem dico, quia nihil sy-
ceri, Cratylus et Polyxenus te de detractione
Quorum alterum dicere ferunt, audisse Olympum
multos eorum qui mecum erant obrecalescenti-
bus. Fortassis acutus quam ego, ille audit. Ego enim ta-
le nihil audiui. Videtur autem mihi posthac quo-
ties huiusmodi aliquid ad te deferatur, te ita fa-
cere oportere, vt scribas ad me, et rem ipsam perqui-
ras. Ego enim verum fateri nec formidabo, nec re-
rubescam. Mihi autem et tibi ite se res inuicem ha-
bet, vt neque nos vlli (vt libere dicam) Græcorum
inocenti sitimus, neque familiaritatem nostram huius
fæcali homines conticeant: certum quoque il-
lad habeo, neque posteros tacituros. Tales sunt
qui tam norant, vt potius neque pariam, neque ob-
secrari. Quorum hæc statim aperiam, altius rem
aliquanto exorsus. Naturæ quidem legis sapientia
potentiaque excellens in idem tendunt. Semper-
que ista duo se inuicem affectant, persequuntur,
congreguntur. Deinde etiam illis homines admo-
dum delectantur, quoties ius in cæminibus poëta-
rum, siue priuatis locis huiusmodi quedam re-
ferant, aut audiunt: cæci cum de Hierone et Pausa-
nia Lacedæmonio loquantur homines, gaudent si
monidis familiaritatem quæ cum illis fuit, com-
memorare: et quæ apud eos dixit, fecisse referre. Si-
militer Periarum Corinthum, et Thaletæ Mi-
seion vni celebrare confueuerunt Periclem et A-
naxagoræ, Cæciliam atque Solonem, vt sapientes et
Cyræ, vt potentæ. Atqui hæc inuicem poëtæ Chæcon-
tem et Tiresiam simul inducunt: Polydæmum et
Minoæ Agamemnonem et Nestorem: Vlyssæm et
Palamedem: atque vt mihi videtur, eadem ratione
præter homines Ioui Prometheus conuincitur.
Horum verò alios confitentis, alios dissim-
lentes inducunt: alios autem quandoque concordantes,
quandoque vero discordes. Fortia que tam dissen-
siones quam consensiones canunt. Cetera verò hæc
ideo dixi, vt illud ostenderem, quod etiam cum
mortui fuerint, de nobis homines non silebunt.
Quocirca non est negligendum a nobis: sed cura
habenda temporis habentis. Fit enim natura
quidam, vt ignominia homines nihil curent que
sit de ipsis futura opinio: probatissimi autem viri
cuncta faciunt quod in futuris seculis bene inter
homines audiant. Quam ego conjecturam facio, esse
aliquem sensum his qui mortui sunt, verum que in
vita gerunt. Quoniam optimi sic fortè diuinitas
determini autè nequaquã. Validiora verò sūt diui-
norū virorū prælia, quam aliorū. Puto autē, si li-
ceret superioribus illis defunctis de quibus loquor,

feruisse, Quæ facile intermiserunt, si qui possunt maiorem ingenij nostri discedere. Sed ut modo dicebam, non ego calumnias & apud Syraculanos & apud alios, quibus me ista dicere criminaris: sed multo magis purgatione contra primam calumniam, & contra novam nuper exortam maiorem quidem ac vehementiorem. Ergo aduersus duas calumnias necesse est excusatione sine duplici afferre. Primum quidem merito noluisse me de gubernatione Reipublice tecum agere: deinde meum illud consilium non fuisse quod tu ais, ut funderet tibi ne ciuitates Græcæ restituerent. Et primum quidem de primo sic accipe. Veni Syraculas à te vocatus & à Dionē: quam effect ipse Dio magna apud te dignitatis, mihi imprudē hospes, astate verò meo aetate perfectā quibus omnino vel mediocriter prudens opus esse ad res huiusmodi gerendas quales tunc erant, existimauit. Tu verò eras admodum iuuenis: & omnium quorum oportebat te petitiā habere ignarus, in hiis quoque valde ignotus. Post hæc, siue quis homo, siue Deus, siue fortuna quædam tecum Dionem populi tu solus reliquit. An igitur cōmunionem in hiis aliquā tecum remanere ciuium tunc relictiā putas: cūm videret prudentē quidē consultorē ab eis te pulsantē: te autē imprudēte cū multis flagitiis ita fuisse relictiū, ut nō imperares, licet imperare arbitrateris, sed huiusmodi hominibus reuera feruores? Tunc ergo quid oportebat me facere? An non id quod faciebā? Abstinerē videlicet omni gubernatione, in inuidia maleolorū in calūniis vocarer. Et illud omnino conati, ut vos inuicē dissolueretis, & longē diuisos in pristina amicitia gratiamque reducerem. Tu mihi testis esse putes quāto conuatu hoc à me negotiū fuscipsum fuit, neque vniquam defertum. Tandē vix ita conuenimus, ut donum (quoniam bello impediti eratis) remearem, pacēque facta ego & Dio Syraculas rediremus: tu autem nos aduocares. Hæc sunt acta in prima illa professione ad te mea, & in patriā reditu. Facta deinde pace iterum me vocasti: non tamen ut inimicē conueneramus vni cum Dionē, sed solum. Scripsisti enim ut ipse tunc venirem: Dionem vero postea te vocaturū. Ea de causa ego tunc non veni, quod quidē Dionis dissimulat, qui pretere putabat, ut pacem tibi atque venirem. Transacto post hoc anno, trimesis vni à te missa est, & simul cum illa litteræ tuæ. Quarum caput erat ut venirem: Dionis res ita fore ut ego maxime optabam, contra verò, nō venirem. Pudet referre quā in multis tūc epistolis scriptæ sunt tam abs te quā ab alijstui. Causa ex Italia atque Sicilia ad me & ad multos propinquorum familiariumque meorum: quæ omnes exhortabantur, precabanturque, ut Dionē obsecutus accederem. Visum est igitur omnibus, & in primis Dionē, eundē esse, neque me molliorē deo dēdūm, quamquam ego ob pacem me excusabam: & de te assuebaram, quod nequius obsecratoribus maleuolusque meis dissidium inter nos querentibus resisteret. Conspexerunt enim iam pridem: & nunc etiā perspicio opes tā priuatum quā principum quāto maiores sunt.

ὁς Ἰταλίας καὶ Σικελίας, καὶ παρ' ὅσους ἦν ἡμῶν οἰκίαν καὶ ἦν γνησίαν καὶ πόσιν θρακαλιδομήναι μοι ἵνα καὶ δόξω σοὶ πάντα ἡμέ περὶ δύναι. ἰδοὺ καὶ δὴ παρὶν ἀρεσάμενος δὸς δῖονος, δὴν ἡμε πλύνουσι καὶ μὴ μαλ' ἀκρίβως καὶ τὴν τὴν δ' ἡλικίαν αὐτοῖς περὶ τὸν μὲν καὶ σὺ δὴν ἐνελχόμεν, ὡς οὐχ' ὅς σ' ἰοιοι, ἀπαρτάσαι τὴν θρακαλλομένην ἡμέ καὶ βουλομένης εἰς ἔθρον ἡλθόν· ἵκεν γὰρ καὶ τὴν καὶ νῦν ὅσθ, τὰς μαρὰ λας οὐσίας καὶ ὑπερόχους ἦν τὴν ἰδὸν καὶ ἦν μεταρχῶν χεῖρ,

ΑΔ 11)

θρακαλιδομήναι δὴν καὶ μὴ ἡμε πλύνουσι καὶ τὴν τὴν δ' ἡλικίαν αὐτοῖς περὶ τὸν μὲν καὶ σὺ δὴν ἐνελχόμεν, ὡς οὐχ' ὅς σ' ἰοιοι, ἀπαρτάσαι τὴν θρακαλλομένην ἡμέ καὶ βουλομένης εἰς ἔθρον ἡλθόν· ἵκεν γὰρ καὶ τὴν καὶ νῦν ὅσθ, τὰς μαρὰ λας οὐσίας καὶ ὑπερόχους ἦν τὴν ἰδὸν καὶ ἦν μεταρχῶν χεῖρ, ΑΔ 11)

Plato Hermia, Erastus, & Corisco,
bene agere.

ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις ἐκείνους ἡμεῖς οὐ μόνον τὴν ἐξουσίαν ἀλλὰ καὶ τὸ μέγεθος τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ πατέρα κύριον ἐκείνους φιλοσοφούμενοι εἰσάγει πάντας σταθερὰ εἰς δύναμιν ἀνθρώπων διὰ αἱμάτων.

Πλάται ἱρμαία καὶ ἱερῶσι καὶ κο-
εῖται, ὡς ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ.

[illegible]

que si quis vñquam ea quæ de ligibus & Republica cogitauerat, perficere velit, nunc fore tentandum. Quippe cùm iudicarem li vni duxerat persuasissimæ me bona sufficenter omnia pecceturaum. Quamobrem hac sententia fiducæque domo abimmon sua opinabantur quidam tunc quidam sceleris vetereunda in primis adductus, ne quando mihi ipsi videret vbi da folium habere: effectum vero officiumque nullum sponte preclare: proderet que primum Dionis hospitalitatem amicitiamque non parvis subiecti periculis. Cui si quid aduersi accideret, vel pelleretur à Dionysio carcerisque munitis, atque profugas ad nos his verbis confugeret: O Plato, venio ad te patria pulscedum neque militibus neque equitibus carcerem, quorum viribus resistere inimicis sed veris persuasionibusque indigerem: quæ maxime sciebam te posse iuuenes ad probitatem iustitiamque exortando in amicum am necessitatem linēque devincere. Quorum defectu rerum modò per te factum est vt ego Syraculis expulsi huc accesserim. Et mea quidem fortuna abs te defecit minus tibi vituperationis affert. At vñ ipsa philosophia quam semper laudas, quante apud alios carere honore conquirens, nonne abs te nunc vñ mecum prodita est? Quod si Megaris fuisset, venisses vique mihi adiutor, cùm te vocafsem alioquin te omnium ignauissimum iudicallis. Nunc autem quod in metis longitudo periculum quæ nigationis atque labores, te excusans, infamiam incurrit te potius permittit certè abest, di inquam hæc ille diceret: quænam mihi esset probabilis responsio? Certe nulla. Quas ob res rationibus quo ad fieri potest probabilibus atque ipso iure adductis accessi, relinquens exercitationes meas satis quid honestas, vt lubrem tyrannidem, neque meis sermonibus neque mihi conuenientem. Veniens autem me liberaui, ne vel hospitalis Iupiter, vel philosophia fors accusare me posset. Certè philosophia dedecori fuisset si ob molliem timiditatem que infamiam notam subisset. Ceterum cum eū venissem, (neque enim oportet longius euagari) omnia apud Dionysium seditionis plena offendit, atque calumniarum in Dionei, quasi tyrannidem affecit. Defendit igitur quantum valuit, sed parū potui. Quæto enim iere mente possi adueni meū Dionysius accusans Dionei quasi tyrannidem defendere, in parum conieci naminum ac corpiter expulsi. Amici verò Dionis, quæ etiam nunc cuncti formidabamus, ne foris aliquem nocturnum Dionysius quasi focum illius criminis supplicio afficeret. Rumor autem exortus est Syraculis, me occisum esse à Dionysio quasi omnia que tunc acciderim, autorem. At ille sententiæ perorantes sic affectos, veritus ne ex metu nostro aliquid forsan accideret grauius, benignè admo. vni omnes recepit. Me certè ipsum consolatus bonam habere spem iussit, atque vt permanerem omnino rogauit. Erat enim libi in fuga quidem mea nihil honestis in permanendo. Atque ideoque precari me maxime simulabat. Preces autem tyrannorum necessitati permixtas esse non ignoramus. Cùm verò ne abire machinaretur, collocavit in arce: atque his locis habitare voluit, vnde nullus posthac naata non

σεπιπύτο δίσκος, τὰς δὲ τῶν περὶ αὐτὸν δεικνύσας τὸ μὲν οὐ μὲν μὲν μὲν αὐτὸν κτλ. εἰς τὸ δὲ κρητὸν κρητὸν ἀκούων μὲν τὸν ἀπὸ τοῦ εἰς ἀκρόπολιν ἀρχαῖον καὶ κατωκίτας, ὅθεν οὐδὲ αἱ νῆες τῶν μὲν κρητὸν κρητὸν.

543

καὶ ἡμεῖς προσέπαυτε τὸ χεῖρόν τ' ἐπὶ τὸν μῆναι, ὅντες δὲ μ

ὁ δὲ πρῶτος δὲ θεὸς οὕτως κατασκευάσας ἐν
 τῇ κτίσει, ἵνα οὐκ ἔσται πάλιν ἡ γῆ ὑποὺν ὁ
 ὕδατος, τὰ μέλη αὐτῆς οὐδ' αὖτε κινῶν ἢ ἀνι-
 σταν, ἀδ' ἐκείνην ἔσται θεοῦ τῆς κτίσεως δι-
 σπορά, οὐδ' αὖτε μέλη αὐτῆς οὐδ' αὖτε κινῶν
 ἢ ἀνισταν, ἵνα πάλιν τοῦτον ἡ γῆ ὑποὺν ὁ
 ὕδατος καὶ οὐκ ἔσται πάλιν ἡ γῆ ὑποὺν ὁ
 ὕδατος, ἀλλ' αὖτε μέλη αὐτῆς οὐδ' αὖτε
 κινῶν ἢ ἀνισταν, ἵνα πάλιν τοῦτον ἡ γῆ
 ὑποὺν ὁ ὕδατος καὶ οὐκ ἔσται πάλιν ἡ γῆ
 ὑποὺν ὁ ὕδατος, ἀλλ' αὖτε μέλη αὐτῆς
 οὐδ' αὖτε κινῶν ἢ ἀνισταν, ἵνα πάλιν τοῦ-
 τον ἡ γῆ ὑποὺν ὁ ὕδατος καὶ οὐκ ἔσται πάλιν
 ἡ γῆ ὑποὺν ὁ ὕδατος, ἀλλ' αὖτε μέλη αὐ-
 τῆς οὐδ' αὖτε κινῶν ἢ ἀνισταν, ἵνα πάλιν
 τοῦτον ἡ γῆ ὑποὺν ὁ ὕδατος καὶ οὐκ ἔσται
 πάλιν ἡ γῆ ὑποὺν ὁ ὕδατος, ἀλλ' αὖτε μέ-
 λη αὐτῆς οὐδ' αὖτε κινῶν ἢ ἀνισταν, ἵνα
 πάλιν τοῦτον ἡ γῆ ὑποὺν ὁ ὕδατος καὶ οὐκ
 ἔσται πάλιν ἡ γῆ ὑποὺν ὁ ὕδατος, ἀλλ' αὖ-
 τε μέλη αὐτῆς οὐδ' αὖτε κινῶν ἢ ἀνισταν,

॥ अतः शिवस्यैव सर्वं भूतं भवति ॥
 ॥ अतः शिवस्यैव सर्वं भूतं भवति ॥

τοὺς σοῦς χρήματα ὡς περὶ τούτοις ἐπ' αὐτῶν γένηται χρῆσμός, καθάπερ τοῖς πρὸ ἀλλήλων ἐπιτηδεύουσιν χρῆμασι διὰ τὴν

[illegible]

DD 117

reſerui debeat, & ita poſſerunt etiam inſerui
prodi, quàm quod illi ſua ſollicitudine tibi acce-
perit. Illis quod etiam ſua munera deſidera-
tamen & diuitias ſatis magnas & gloriam eſſe & vo-
luptatem in ipſis artibus, qui non ex his omnibus
te adnectat & beatum prædicet. plerumq; verò
quod in confello, iam eſt & cognitum omni ſub-
tiam benignitate tuos familiares à te tradi, &
tiam potentia admodum tibi conſecrare, nomen
verò regis nihil obſtat, quo nuntius ab amicis
diligatis.

Cephaloponti.

Venimus in Macedoniam optime Cephilophon, corpore non mala affecti, & quam fieri potuit, brevislimè, præter spem delatati que excepit nos Archelaus ita vt credibile erat, nôique speraueramus, nô tantum numeribus, quibus nos nihil indigebamus, sed etiâ comitate, quæ nemo maiorem à regibus debeat optare, & Clitonem inuenimus optima valetudine præditum multatim nobis cum illo commisceriffi, & quando cum Archelaio ad ludicra descendit, neque nos ab ipsorum consorcio prohibebimur. Sed & plurimum instat Clitoni. Plurimum verò Archelaus quotidie meditari semper aliquid & scribere solito more nos cogentes. Vt mihi videatur mercedem non iniucundam, neque laboris expertè Archelaus exigere, cum promeritis, quibus me simulac venissem affecti, tunc quòd me splendidi, quibus mihi gratum esset, quotidie tractaret. Sic verò latius nô maiori nobis, quæ nunc Agathon & Mefatus dicit, curæ ellè, quàm Aristophanis aliquando nugationes suis fuisse. Et sumam equidem nobis iniuriarum facies, & inquam responderis, etiam si eis omnino non finem calumniandi facere videas. Sin verò quispiam ex eorum numero, quibus de Euripide dicere quippiam aut adire conuenit, nostiam ad Archelaum profectum aliquis reprehenderit, quæ quidem antè diximus cum nô profectum nobis in Macedonia differrentem, sciens, quæ verò postea nos iter facere coegerit, nō ignorans, equum dignum Cephilopho, et exponas quæ nosti iudica atque sic ignora te causas, & simul vt verisimile est, quæ ipse ex incensita peccatoris avaritie condemnare debuerit. Non enim purpuram & sceptrum ferre, neque in Triballis acceptis oppidis cum imperio esse copuisse quispiam, nos dixerit, & vobis eam causam protectionem ad Archelaum instillauit. Sed mirum diuitiarum causa. Curritur enim in adolescentia, & in ætate medio, & quæ tempore mater aduocet nobis erit superflua, prout quæ in solam vultuiferis opes cumulare si uisio vobis fensum, non modo nô accipitis simus sed repudiauerimus etiâ oblatam, & vitro propositam eandem hanc pecuniam, nunc ita ætate profectus nobis placere aut de fideliter habere esse, quâquâ iure possit existimare, nisi dicere magna dote capere cum maximo nostro dedecore, ne quæ amplius vobis fructus, occupumque, vt in Barbaria tercia vitam deponamus, & vt plures Archelaio relinquamus pecunias. Præterea hoc etiâ adieceris, postquâ venissem' in Macedonia paucis post diebus quadraginta argenti talenta offerenti Archelaio

[illegible]

Кн. С. И. Ф. О. В. Н.

[illegible]

τοῦτο ἀρετὴ πολλὰ λαβεῖν σὺν ἀδελφία τί πει ἡμετέρα καὶ οὐδὲ ὑπολαύσει ἐπὶ οὐδὲ μιᾷ ἐπιθυμίας
συνῶν, ἵνα ἐν βαρβαρίᾳ ᾗ ὑποτάσσων. καὶ ἵνα πλείονα ἀρετῶν καταλιπομένων χρίματα

EPISTOLAE THEANVS DELI-
BERORVM EDUCATIONE.

Vide igitur ne non amantem, sed adulatorem partes agas. Nam educata simul cum pueris volupras, interperantes & prodigos reddit. Quod enim adolescentibus (suavis aut iucundus, consueta voluptate) Quamobrem amica, prosequendum est summi operæ, & ne educationem liberorum in seductionem cœueras. Seductio vero & perverio natura est, eam de hac & turbidabili liberi, ut cūm dolor sit perpetendus, ut subeundus labor, ne his affectibus quasi ferui fabriciantur, & in voluptatibus libidinosis, & à laboribus abhorrentes, sed ut omnibus virtutem & honestatem anteponeant, atque ab illis abstineant, in his vero permaneant, neque in victu gulosi & voraces, neque in voluptatibus sumptuosus, & in nimis lusuibus prodigi sunt efficiendi, neque quilibet loquendi & omnis flandi potestas eis est permittenda. Præterea delatrum est mihi te metiere si liceat, et ad sumum eos traducere conari, etiam si nuncietem percutiam, aut te perperam ridere dicam, & in esultate refrigeratione, in hyme affluere, multique delictis, quatum inopes & egeni pueri nullas experiantur & aluntur minori negotio, ne & vero minus crescant, sed habent se longe melius. Tu vero quasi Sardapanali polsterata libei natus, & maculorum vigore, voluptatibus & ingulis. Quid enim faciendum sit illi puero, qui si non concessit vi libitū est edat, in fletu ac, erumpit, et si comedatibus tantū, qui bla, dientes chos querit si sit estus, tade con, pitari, fagus, contemilic: si quis oburgere, cepugnati qui non ad voluptatem omnia transierit, indignatur non munde, ut iram con tate, ut voluptati turpiter indulget, & vindiquaq; molit, nec eff, eminate se gerit. Sed si amica scias, qui meretriciam dissolute vivunt eos cum ad virilem vitam peruenient est, principia fieri solere, quæ operam, ut euulmodi voluptates de medio remoueat, atque ita datur æcerbāque nō tenerā & delicatam educandū viam institue, & concede ut famem firmiter ferant: præterea calorem aigoremq; & erga æquales aut præfectos verecundiam præsent. Sic enim ingenuitate quādam in animo seu remissione seu contractione assequuntur. Labores enim amica, sunt quasi preparationes quædam pueris virtutis perfectione, quibus inuicem quantum satis est virtutis tinctura facilius deinde ferunt. Quamobrem amica, diligenter adhibe, ne quemadmodum vites, quæ malè aluntur, fructu delinquant, fieri etiā liberi, præ luxu iniuriis

[illegible]

Enfielder Relations

Cum terra nihil dignum laboribus adferat ac
cedat, statui meipsum committere mari ac-
tuturus. Etenim vita limul & mors tota nobis co-
stituta sunt. Neque effugit lex potest, etiam ali-
quis inclusum de domo contineat. Nam illa dies ef-
ficax est, & quod fata descriptum est, id est inenuta-
bile. Itaque non ab his vita ponderatur, sed a fortu-
na regitur & administratur. Sunt enim, quibus in
terra cito moriturus. In mari quam maxime diutius
vita contingit. Quare cum sciam ita hæc esse, ne-
cessarias agendas accedam, & inter ventos fluctibusque
vefabor. Melius enim el reuertit & Bosporo & Pro-
pontide nouis diuitiis auctum, quam sedentem in
extremis plage littoralis partibus in eunum palustres
sordes ac cænum trahere.

Aelarchides Pytholae.

Maximum amice malum sunt vrbani fenerator-
tores. Ego enim nescio quid passus, cum ad
te ac ad alium habitantem ruti vicinum ire neces-
se esset, cum opus haberem pecuniis, volens prop-
terea, emere pradium, ducente me quodam vrbano
ad Martij domum veni. Deinde inueni fenestram
apertam cursum, cōtrafectis superpellicis vestitiis quan-
dam chartam, & putridam ad verbumis & tinea fene-
lesiam in manu tenentem. Statim igitur vix me alio-
locutus est iacturam existimans me illi appellatellam.
Deinde cum intercessor me pecuniis egere diceret,
quot talentis interrogauit. Cum autem ad tantam
summam ego oblituscerem, istam desipui, & perspi-
cisnis notis suam indignationem signi ficauit. At-
tamen dabat & literas petebat. Impulit igitur sum-
ma grauem vlturam, & intra mensem totum caput
exegit. Magnum quoddam malum sunt qui in cal-
culis & digitorum flexionibus versantur. Ne mihi
contingat o prauis agrestibus dæmones, vt lupum
aut feneratorum videam.

Aniceum Phœbianæ.

Fugis me o Phœbiana fugis, idque cum nuper totum agrum abstuleris. Quid enim ex ite bonis non accipiti aut non habes, non ficum, nec fœcum ex cortibus non dux gallinæ, non reliqua tibi delicta omnes lani tibi: Aed me totum tu iuxta protervium euerum fulv iugum corticis. Id vero nullam habes formam me nullum ardente. Sed vale & abi. Ego vero grauius quidem feram, atferam tamen ienominati.

Phaëna Aniceta.

Parturienti me nuper ut ad se venirem, vxor vici-
ni accessit, ut fletu et vix ad artem pertinet ad-
seruit. Tu vero non a te hinc exurgens conabar ha-
cto collo partum elicere. Non desines Trivice ad
Talerantia senex florentes aetate non puellas solli-
citate, perinde ac si iam pubesceres? Non ab rusticis
in agro laboribus abdicatis es velut mutilis, et cum
senibus comparatus? Non è culina et quo quasi ef-
fectus expulsi es? Quid igitur miserabilem vulum
assumis et respiras? Desine miser Cecrops et tecum
ipse verare o senex.

ὅς τ' ἔτι αἰδίων περιστάμενος, οὐχ ὅτι ἴπτανέου καὶ τῆς ἐσχάτης αἰσχύνης οὐκ ἐκείναι; πῶς οὐκ ἐκείναι βλάπτει βλίμμα καὶ ἀναπνέεις, πῶς αὐτο κέρει, ἀφ' ἧς καὶ εἴποι καὶ σταυρὸν ὡς ἄριστον.

HH iii

ἔτι δὲ αἰκότως, ἡ δὲ γὰρ τὸ πᾶσι κακὸν ὀφείλει
να πᾶσι καὶ μετὰ τὸν νῦν μὲρ οὐδὲν σφραγίσαι
τοῦτο σου τὸ ἴδιον ἵνα πᾶσι αἰκότως δὲ ἐκ κολλυτῆ
ἐστὶν μετὰ αὐτῶν τὸ ἐν τῇ αἰσθητικῇ τὸ δὲ τὸ ἀφρο
δίτης ἐστὶν ἄλλο, ἢ ἐν τῇ αἰσθητικῇ. ὅπως δὲ ἔχει
ἐκείνη καὶ πᾶσι καὶ κοσμοῦ καὶ τὸ ἀδύνατον ἐν τῷ
ἀλλοφύκῃ. μετὰ τὸ τὸ ἐστὶν κραυγαλὸς καὶ
ἐρρωτο. Φιλανθέρι Κεῖται.

Τὴν πολλὰ γὰρ φωνὴ αἰσθητικῇ. πᾶσι καὶ
σοι γὰρ οὐδὲν τὸ γὰρ μετὰ τὸ ἐστὶν. εἰ μὲρ δὲ
φίλος, δὲ εἰ μὲρ φιλανθρώπων, μὴ ἐστὶν ἔρρωτο.

Et per Iovem meritis. Nuper enim opulenti patris
bona ad adolescentem hereditate peruenierunt.
Nunc igitur veniam tibi tibimus superbia. Alois
in collyto apud amatoris Thetala; epulabimur.
Nam Veneris amator Thetala vitat. Sic verò ve
nies cetiū ferens & corallum & Adonin quem nūc
foves. Etenim cum amatoribus potabimus. Vale.

Philomena Critoni.

Quid multa. scribendo tibi met ipso molestiam
exhibes. Quinquaginta tibi aureis nūmis est
opus, literis verò nihil opus est. Si igitur nos amas
da. Sin es avarus ac tenax, ne sis molestus. Vale.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ. INITIVM SECUNDÆ PARTIS.

Λαμία Δημητρί.

Lamia Demetrio.

Ταύτης τὸ παρρησίας ἄνευ, ὡς βα
σιλίδος, εἴτα ἐπὶ τῇ αἰσθητικῇ, ἡ δὲ γὰρ
φῶν σου καὶ τὸ ἴδιον καὶ τὸ ἀφρο
δίτης ἐστὶν ἄλλο, ἢ ἐν τῇ αἰσθητικῇ. ὅπως δὲ ἔχει
ἐκείνη καὶ πᾶσι καὶ κοσμοῦ καὶ τὸ ἀδύνατον ἐν τῷ
ἀλλοφύκῃ. μετὰ τὸ τὸ ἐστὶν κραυγαλὸς καὶ
ἐρρωτο. Φιλανθέρι Κεῖται.

V libertatis huius causa es, qui cum
rex sis, tamen meretrici ad te scribē
di potestatem concedis, neque infā
mie aut flagitiosum ducis in eas liti
ras accipere, qui me totam accipias.
Ego domine Demetri si te foris cōtempler & au
diam cum satellitibus & copiis, atque legatis, dia
dematibusque, per Venerem, horteo metuōque, & a
nimo perturbor, ac veluti solem fugio, ne oculos
aduram, tunc denique reuera mihi librenus & op
pugnator ille Demetrius videtur esse. Vt verò tum
etiam vides, quā acutē & militanter, mihi que i
pisi diffido ac dico: Lamia tu cum hoc dormis? tu to
ta nocte hunc exhilas? Ad te is hic literas dedit
tibi Gnatheum meretricem comparat & spreta
neglectique taceo, etiam optans vt cum ipsa videā
& cum veneris adoro te atque cum complexa plu
rimū oscularis, rursus apud me contraria dico
Hicne est bellator ille? Hicne est ille, qui in ex
ercitibus imperium gerit? Hunc timet Macedonias
Hunc Graecias? Hunc Thracias? per Venerem hodie
fistulis plis expugnabo & videbo, quid mihi factu
rus sit. Mane ad tertiam quoque. Nam apud me co
nabis rogo. Hæc Venerea quotannis facio, & affli
git, si à prioribus vincuntur. Accipiam te incundis
simē, & quā fieri potest cōuenientissimē, si mihi
contigerit à te diuini abundare, nihilque tuis bo
nis indignum post illam sanctam noctem amplius
parabo. Verū te concedente, vt quemadmodum
vellem videret meo corpore, honestē vsus sum, neq
aliis illud immixtum. Non faciā meretricum illud.
Neque mentior domine, quemadmodum reliquæ
faciunt. Ex illo enim me per Dianam ne asper
cent quidem multa amplius, neque sollicita
runt, tuas bellicas laudes veriti. Velocissimus
est amor & veniendo & auolando q̄ rex

ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν τὸν πελυνεῖον καὶ τὸν τυδαῖον καὶ
 γαμβροὺς ἐποίησαν ὅτι τῆς βασιλείας ἔκτισιν. ἐ-
 πὶ δὲ δοκλεῖ καὶ ἔστιν ἄνθρωπος ἐκ αὐτῶν θύλωντα, ἀλ-
 λά τὸ καὶ ὅμως σβῆσαι, μὴ λακωνίζῃ τῷ γυναι, μὴ
 δὲ μισοῦ τὸν λυκούργον. ἐπιηλασίαν ἔχει ἐκ ἑστέ.

Μετρηκίω.

Ποιησας τοις οφθαλμοις αιτιωσα να α-
πυθης ωσπου εν τα δικτα απυθυσαντες
ποις τηροις εβωσαν τα ουρα η και εν υδρις
εδραμ η τοις δινοις η ποικυι, ο χρομα επι αλ-
λοζις καταλειπονται, ουκ ετι διερχιγην απε-
τασκασι, κη η παλι απουρ ειναι παρτα τα βλε-
φωρα, διατηρησι η παρτα η και τοις λογιαις λυ-
σιν, κρησθου ξιθω, αλλαν ομωσται, εκ ακουσις,
οση και μαλλον η και το σαστε και μορις τοις φυ-
λιν, και η, ο χρημο υπερασμς, ανδρδων αυτω
υδωρ κομω η δι ουδης, οη το σθε, θεαν ο κομ-
ωτων των οργων, κατασπαρσιν επι απητης κομω-
ω η και επι οη ποτματω λημωσιν, κη δια το υπο
ιρωτος το υδωρ καται.

Γνωστέ.

[illegible]

Magazine

[illegible]

Γιατί.

Ποτεν μνητὴν ψυχῶν κατέλαβες. ἡ δὲ δια-
βόλη σου ὅσοντασιν ἀπ' αὐτῆς τὰ ἔργα σου οἱ
βασιλεῖς· καὶ ταὶς ἐκλάσει τοῖς κατὰ λαμβάνουσιν.
ἔταξέ τις ὅπως ἐπὶ οὐρανῷ ἀνέστη πολὺν ἐξουσίαν
ἐν πάντοτε ἀλλὰ μοῖσιν βασιλεῶσι τοῖς ἰσχυροῖς,

quemadmodum Adraſtus Polynicem & Tydum
quos generos aſcendit, ad regnum indicat. S
que, excluſit etiam peregrinum, violentem accen
dere ignem, ac ventum ac flagrantem extingue.
Ne Lacon ſiles ſi vxor, neque Lycargum inuenit.
Peregrinorum expulſionem amor non patitur.

Tulicium

Quod tibi oculis patefeci, vt abites quemad-
modum qui retia pandunt feris, vt huius-
modi potestatem habet et tu canes stabulis ad in-
quos & malos accolas, qui postquam felis alius
regionem inuasit, non possunt adduci amplius
vt emigrant. Et iterum vt soleo palpebras tolli. A-
uola nunc tandem, & oppugnationem relinque
& esto peregrenus aliorum oculorum. Non audis, cum
etiam nigres teneas eum qui ante te est, & vsque
ad animam atque noua quædam est in flammam
In summo periculo constitutus, aqua pete. Sed ne-
mo fert, quoniam quæ huiusmodi hanc extinguat
reperit omnino non potest, siue quis adferat ex
fonte, siue quis & flumina sumat. Nam ab amore ipsa
quæque aqua tendit incendium.

V. xanth.

Quod in hoc nouum est Androlepsium? Que
namis Ducis me aspectu, & trahis nolentem
quemadmodum nauigantes Charybdis abfor-
sunt. Erant equidem & amoris saxa & oculorum
uentus quibus si qua semel implicatus sit, demergitur.
Hoc igitur ne Charybdis quidem potuit. De-
litum illic naufragium, & si qua paullisper susti-
neret, salutis copiam adipiscitur, ardore repleta in
medio pelago. Qui vero in hoc mare semel delatus
est huic exitus in posterum non patet.

Delius.

Aves excipit nidi, pisces saxa, formosos o-
culi. Atque illorum quidem sunt errore s, tracta-
ta, et transmigrantiam alias in alia loca.
Ducit enim illa tepori opportunitas quocunq;
verit. At pulchritudo, si semel in oculos inlucet,
non amplius discedit ex hoc diuersifloro. Set etiā
go te expepi et foro vindicauit quoniam in oculorū re-
bus, si quis mercurate causa ite ingrediat, tu mi-
hi pascere videris atque adeo sedens lapides per-
nadere, siue in mare, te mare abducit. Venerem
profunditas, siue in pratum, ipsos etiam fl. ex ius-
ras. Atqui nihil tale ibi nascitur. Erit enim diu-
alcher gratio quod, tamen vniuersantium diei. Atq;
id ex prope flouium, sim, hic quidem nescio qua
etiam conuenit. Te vero illis oculis fluere potu pul-
strum et magnam atque multo etiam maiore ma-
Quod si in caelum respiciam, solem exitimo de-
disse, et inferius obambulare, at illius loco te ap-
paret quoniam. Sin nocte feci, duas video dun-
taxat stellas. Hesperum atque te.

Kvami.

VNde meum animū cepisti, quā nimirū ab oculis, à quib. & castella reges, & alta dij capiunt. Sic etiam amor oculorum arce nō lignis neque lateribus, sed solis palpebris firmata paulatim atque sensim in animū ingreditur, celeriter quidē,

VE VOLUCRIS

Ερ. Ερπύλος Τυφύλην.

Ὁ ῥῶτος καὶ φοίνικας ἔρωτι φυσικὰ καὶ τὸ θῆ-
λος τὸ ἄβρην ἐκτεταται. καὶ ἀνεκμπτότατο ὁ ἄβ-
ρην πρὸ ἔρωτος καὶ τῆς κόου τὴν ἐσπιόμην σφ-
σπένεται, εἰ δὲ καὶ πρὶν τὸ θῆλον τὸ ἄβρην ὅς ἐστι
φύλας ἐκ τῆς θηλείας ἀβρῆμοιο, τοῦ ἄβ. τοῦ
ἐσπένουσι καὶ σπένονται ὑποκατανοῦσι τὸν πύ-
τον ἐσπένει τοῖνυ ἐσπένειν θάπτον οὐχ οἷα τὸ εἰ
πρὸς ἡμᾶς, παρὰ γὰρ μὴ δὲ ζωγράφου τὸν ἐσ-
πέν. καὶ πᾶσι ἡ γυναικὶ φασί (αἰσας) τὸς πρὸς ἡ-
μᾶς μοι δῶται ἰκανὸν γὰρ δὲ κόουσι τοῖς ἄβρην ἐσπέν-
ται σπένονται.

Ηθ. Διογένης Χρύσι.

Πλούτου σε ταμίαν, οὐ διαπτόμεν χρημάτων
ἢ φημί. τοιαῦτα γὰρ τὴν κατὰ δίκην οἱ σοὶ
καὶ σὺ σπένονται καὶ τῶν τοῦ σπένουσι γὰρ μὴ
πρὸς τὰς αἰσας οὐ θῆμις ἄβρην κατὰ τὴν τοῦ
πλῶν καὶ καὶ τὸν καὶ τὸν σπένονται τὸ σπένονται
γὰρ σὺ ἀλλὰ σπένονται οὐ τὸ σπένονται τὸ
τῶν, τὸ σπένονται γὰρ μὴ τὴν κατὰ δίκην
λημμάτων πλουτίαν, βούλομαι ὡς τὸν, γὰρ σπένονται
γὰρ μὴ.

Αρχ. Χρῆστος Μήκων.

Αχέσας θῆμις μήκων πέπυρα τὴν τοῦ
μήκων ἢ δὲ τὴν κατὰ δίκην ἀπὸ τῆς κατὰ
ἐσπένονται ὡς τὸν σπένονται καὶ τὸν σπένονται
τὸν σπένονται ἀπὸ τῆς κατὰ δίκην. ἢ δὲ τὴν
γὰρ ἔσας ἡμᾶς ἀδελφὴ, ἀφῆτοι. καὶ τὸν σπένονται
τὸν σπένονται τὸν σπένονται τὸν σπένονται
τὸν σπένονται τὸν σπένονται τὸν σπένονται
τὸν σπένονται τὸν σπένονται τὸν σπένονται

Ερ. Νεοκλῆς Ροδόπη.

Αχέσας ἡμᾶς καὶ λυτὸς οὐ τὸν σπένονται
τὸν σπένονται τὸν σπένονται τὸν σπένονται
τὸν σπένονται τὸν σπένονται τὸν σπένονται
τὸν σπένονται τὸν σπένονται τὸν σπένονται
τὸν σπένονται τὸν σπένονται τὸν σπένονται
τὸν σπένονται τὸν σπένονται τὸν σπένονται
τὸν σπένονται τὸν σπένονται τὸν σπένονται

Ηθ. Ασπίδης Πιερίαι.

Ὁ φιλόσοφος τὸν ἀλῆσας ὅς ἐστι τὸν
τὸν σπένονται τὸν σπένονται τὸν σπένονται
τὸν σπένονται τὸν σπένονται τὸν σπένονται
τὸν σπένονται τὸν σπένονται τὸν σπένονται
τὸν σπένονται τὸν σπένονται τὸν σπένονται
τὸν σπένονται τὸν σπένονται τὸν σπένονται
τὸν σπένονται τὸν σπένονται τὸν σπένονται
τὸν σπένονται τὸν σπένονται τὸν σπένονται

Am. Erythrus Hypophila.

Concitantur etiam palme amore naturali, &
ceterum mas concupiscit, & circumfurgit
maulus amore, atque coma dilecti amplectitur.
Quod si femina procul à mari distet, Plenes è fe-
mina sublatas, mari circumplancit, & fophismate
quodam huius amorem excitant. Si igitur non cele-
riter ad nos redire potes, mitiga mihi per picotem
vim amoris, & tabulis pictura tunc tuaginis mihi
spectaculum prebeat. Sufficit enim etiam opinio ad
eludendos eos qui nimio amore flagrant.

Eth. Diogenes Chrysa.

Optum te dispensatore, non pecuniarum domi-
num esse. Talem enim sententiam contra te
tuum ingenium protulit. Non enim fas est, ut al-
cuius boni participes sint auri, scelesti. Defecto igitur
terram, et auri cum illi, de auri o miseritine.
Non enim cur, sed neque te deposite sunt opes. E-
enim Phrygius Mida, vultu imitatus, ditescit ut fa-
me conficiaris, quod si laqueus ita auro strangulatus.

Am. Chazm Maconi.

Creteia pyra mihi helmo die Macon Ama-
re. Illa etiam confestim abiicit, ab opere la-
poris statim surrexit, & accepta munera porcis de-
dit, & legatum ut inauspicium nuncium remisit.
Ego vero sum in lachrymis. Formidabilis enim a-
mor nos afficit iniuria, deformis puelle nos cogetis.
Cæcum faciunt fortuna & amores, hi quidem do-
lores ac mortales, illa vero facilius temere &
sine causa perfundendo.

Am. Perdicca Rhodopa.

Anis inconditè & molestiam non delectatio-
nem adfers amantibus. Tragediam enim im-
munes parum delectabile carmen audientibus & a-
matore pre indignatione lachrymatur. Padiantem
enim eos pro lascivia tue cantiones eos docent.
Non enim suavem ac blandam melodiam vultus.
Parce igitur per deos nobis ære ferentibus. Non e-
nim tibia, sed lachryma spectantibus esse vide-
ris & cetera nos omnes obturauerunt aures, si melo-
diam exerceas. Sirenas enim citius quam lachry-
mantes Musas audierimus.

Eth. Antisthenes Pericli.

Hilippi filius Alexander nequaquam se prospere
successibus efferebat, sed ad philosophia fortune
flatus maximis cum laudibus reuocabat, non
solutus inescari ac capi. Propterea cum videret in
belli inclinatione Darium cecidisse, chlamyde hos-
tem contegebat, virtutis ac fortune nobilitatem ostendens.
Hinc subditus populus Alexandrum conu-
itibus afflicebat, & prius regi in criminis loco ha-
bita est. Alexander itaque tanquam philosophus, me-
tuebatur fortune, ut appareret incertitudinem. Qua de
causa cum ei plurima secunda sub vno nunciaren-
tur, aiebat o Iuppiter. Misce bonis etiam aliquod in-
fortunium. Adde metuebatur extreme prosperitati
in fortuna succellat prudentissime Alexander.
Si igitur vicina immutationibus naturam ignoras,
non multo post experientiam videbis præceptorem,
& cetera.

& cognitionis habebis antiquiores disciplinas. Sin videris ac lubens carcutis, grauiorem panam fortiteris etiam delictorum, & cognitionis à te supplicia reperiuntur.

Agr. Aphasyon Niloti.

A Gram à cicuta purgato. Meas enim apes perdidisti. Ne faciles per deos oro, negotiū homini agricolæ. Nihil equidem quod ad te nostram pertinet, à fucis differs. Quidam sine causā succēses vicino. Nisi à malicia desisteris omnium pessime tuam intemperantiā meis inferibam ianuis, & vicinis iniuriā ob oculos cōspiciendam dabo, vt omne quasi malum difficillimum fugiant ac declinent.

Am. Telephus Laidi.

NEquē venas auri metallifabri inquirunt, neque puteorum follores, qui terræ arcana in tenebris scrutantur, aquarum oculos querētes videre, tantū in sua arte diligenter ac curā adhibent, quāta totā ciuitatē scrutata sum. Ii possem Agēliam alitubi cernere. Potum enim ei apparat furiosam Leucippen audio. Et vehemens fulmen eos excepit. Atque damnum insolabiles adiut mihi lachrymas. Itaque Tragediz aditrix ero. Non enim orientē solē in posterum cōtemplabimur. Sic & Medea & Phædra terribilior fiam.

Eth. Selpater Asinæ.

Fratrem nuper te splacher mādasse ferūt, & intolerabiliter hanc cladē & insolabiliter ferre. Et quomodo te virū sapientie studiosum admirabor, qui tantum ab affectione te vinci passus sis. Somnus enim quidā est, qui apud nos celebratur mors, hoc quidē solio, & consuetio lōgior, ad futurū verō diē breuius. Exiguam peregrinationē mortui suscipiūt. Nō diū separati ab his criminibus, sufferē dislocationem, expectacionē future coniunctionis. Ne tibi accidat quod animo plus a quo corporis amanti. Nam & Plocinus videbatur pudescere, quod esset in corpore. Adēd moleste philosophum habebat, hoc mortale integumentum. Hocūque mihi fuisse luctum. Terminos pone dolori, prudentia affectum moderare. Medicus tibi metipsum. Habes in promptu medicamentum, nempe rationem. Ne penites bile carēs, omnium malorum obliuio sum. Non à meliori ad peius deducere solet, faber opera. Mortalibus mortalitas eriguntur. Pædissimis enim maculis hic regia via iunimur. Ego natione potius quā mortem deplorandam censeam. Illa enim & cūtyamarum est initium. Hæc verō dolētium liberatio. Ego orantia nos egenos facit. Et mortem exhorret, quia nō quia mala, sed quod hominibus non esse tota. Qui enim notitiam non tenet, facillimē ad eam acculandam adducitur. Ne igitur similis Nioleas fias, ne tu quando videaris etiā in lapidem humanam naturam transmutare.

Am. Cecropsi Decerari.

MAgnetē gēmā amare ferrū phibet & hoc viderē gēmā afferunt, quod cū amato etiā coit.

χρῆσις τοῦ τῆ νύβης ἐφ' αὐτῷ. ἵνα μὴ πῶς δὲ ἡς καὶ τῆς, λῖθον τὴν ἀνθρώπου φασὶν τὸ τῷ ἰσορρεῖν τὸ λῖθον, ὅταν τῷ ἐκ μὲν ἑσθ' ὅς ἐστιν.

Et. Kicopis Διέμεσται.

TΗ μαχητὴν λῖθον ἔρῃν τῷ ἀνθρώπῳ φασὶν τὸ τῷ ἰσορρεῖν τὸ λῖθον, ὅταν τῷ ἐκ μὲν ἑσθ' ὅς ἐστιν.

II. 111

καὶ οὐ πολὺ τῷ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου ἔχεις ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου τὰ μαχίμῳ. ἡ δὲ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου τὰ μαχίμῳ. ἡ δὲ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου τὰ μαχίμῳ.

Agr. Aphasyon Niloti.

TΟι ἀνθρώποι τε καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου ἔχεις ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου τὰ μαχίμῳ. ἡ δὲ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου τὰ μαχίμῳ. ἡ δὲ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου τὰ μαχίμῳ.

Et. Telephus Laidi.

OΤΙ γὰρ ἔχεις ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου ἔχεις ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου τὰ μαχίμῳ. ἡ δὲ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου τὰ μαχίμῳ. ἡ δὲ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου τὰ μαχίμῳ.

Et. Selpater Asinæ.

TΟΙ ἀνθρώποι τε καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου ἔχεις ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου τὰ μαχίμῳ. ἡ δὲ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου τὰ μαχίμῳ. ἡ δὲ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου τὰ μαχίμῳ.

καὶ οὐ πολὺ τῷ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου ἔχεις ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου τὰ μαχίμῳ. ἡ δὲ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου τὰ μαχίμῳ. ἡ δὲ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου τὰ μαχίμῳ.

αφ' ου μίας ἀποκρίσιντες, ἀδμοσύνῃ ἢ φύσιν ἐκ
αὐτῆς, μὴ ἄλλοι ἐν τῇ χρ(α)σίμῃ φάρμακον πρὸς
πάντες μοι μαχεῖται. πῶς ἂν μὴ ὑμῖν ἡ ἀποφάσις ἴ-
κηται ἐξ αὐτοῦ ὅτι ὁ δὲ τὸ πῶς συμπεπληγμένος κα-
κῶς, καὶ φουσιώδης καὶ ἀκαταμάχητος ὅτι μαχεῖται ἡ
ἰατρικὴ πρὸς τὴν πρὸς τὴν μὴ ἰατρικὴν τὰς τῶν νοση-
μάτων ἐνδράκων, καὶ ὁ καὶ αὐτὸς ἐκείνους.

Διοφάντης Πιστοβύτης.

Οἱ μὲν πολλοὶ τὸ δὴ λεγόμενον ἀνέκδοτον ποσὶν
ἐκπαιδεύουσιν τοὺς ἰερεῖς, καὶ οὐ πρὸς τὸ πᾶσι πα-
ντοῦ χαλεπὸς αἰνεῖται ὁ φαλακρὸς, ὅς ἐστι καμπύλῃ καὶ
δυσπείδιαι ὁ ὢν ἐπαιεῖται τῇ διασπορῇ, καὶ ὁ δὲ ἰερεὺς
ἐξελθὼν εἰς ἱερὸν, οὐ φιλοσοφίας εἰς ἱεροσύλην,
ὁ δὲ πᾶσι ἐπιστολῶν κομιζόμενος, ἰερέων ἐστὶν ὑπὲρ ἱερέων,
οὐκοῦν σὺς οὐτ' ἔστι. ἱερεὺς δὲ νοσηρίας. καὶ οὐκ οὐδὲ
ἔστις μετὰ τὸν ὅτις οὐκ ἀντιφάσι καὶ ἀντιμῶν δι' ἱερε-
μίας εἰς νόσους ἐκπαιδεύουσιν, αὐτοὺς αὖτ' ὁ πόρος ὁ
αὐτῶν. ἀλλ' ἡ ἐκπαιδεύουσα καὶ ἡ ἀποφάσις αἱ μα-
χημαί, αὐτὸς αὐτοὺς ἐξελθὼν τοὺς ἐκ μισοῦ τῆς γέ-
ρας ἱερῶν κελύδων, καὶ καὶ τὸ ὅτι ἐκείνους ἐξελθὼν ἔστι
ἀνέκδοτον.

Διοφάντης Σχολαστικῶς.

Εἰ πολὺς ἦν ἡμῶν ὁ ἀλλήλους πολλὰ κα-
λῶς λαλῶν, οὐκ ἐκείνῃ δι' ἀνταγῆς ἐπὶ τῇ σι-
πῇ, μὴ ὅτι ἐστὶ ὁ πόρος ἐπὶ τῇ ἀνταγῇ, ἀλλ' ἡ
καὶ ἡ ἀνταγῇ ὅτις οὐκ ἀντιφάσι καὶ ἀντιμῶν δι' ἱερε-
μίας εἰς νόσους ἐκπαιδεύουσιν, αὐτοὺς αὖτ' ὁ πόρος ὁ
αὐτῶν. ἀλλ' ἡ ἐκπαιδεύουσα καὶ ἡ ἀποφάσις αἱ μα-
χημαί, αὐτὸς αὐτοὺς ἐξελθὼν τοὺς ἐκ μισοῦ τῆς γέ-
ρας ἱερῶν κελύδων, καὶ καὶ τὸ ὅτι ἐκείνους ἐξελθὼν ἔστι
ἀνέκδοτον.

Εὐφράντης Σοφιστῆς.

Εἰς χάριτος ἡμῶν ἡ γὰρ τῇ μοι καὶ ὑμῖν, ὅτι δι-
δοῦκα μὲν τὸν ὅτις οὐκ ἀντιφάσι καὶ ἀντιμῶν δι' ἱερε-
μίας εἰς νόσους ἐκπαιδεύουσιν, αὐτοὺς αὖτ' ὁ πόρος ὁ
αὐτῶν. ἀλλ' ἡ ἐκπαιδεύουσα καὶ ἡ ἀποφάσις αἱ μα-
χημαί, αὐτὸς αὐτοὺς ἐξελθὼν τοὺς ἐκ μισοῦ τῆς γέ-
ρας ἱερῶν κελύδων, καὶ καὶ τὸ ὅτι ἐκείνους ἐξελθὼν ἔστι
ἀνέκδοτον.

Μαρκιανός.

Φίλος δὲ καὶ ἡμῶν ἡ γὰρ τῇ μοι καὶ ὑμῖν, ὅτι δι-
δοῦκα μὲν τὸν ὅτις οὐκ ἀντιφάσι καὶ ἀντιμῶν δι' ἱερε-
μίας εἰς νόσους ἐκπαιδεύουσιν, αὐτοὺς αὖτ' ὁ πόρος ὁ
αὐτῶν. ἀλλ' ἡ ἐκπαιδεύουσα καὶ ἡ ἀποφάσις αἱ μα-
χημαί, αὐτὸς αὐτοὺς ἐξελθὼν τοὺς ἐκ μισοῦ τῆς γέ-
ρας ἱερῶν κελύδων, καὶ καὶ τὸ ὅτι ἐκείνους ἐξελθὼν ἔστι
ἀνέκδοτον.

ἡμῶν ἡ γὰρ τῇ μοι καὶ ὑμῖν, ὅτι διδοῦκα μὲν τὸν ὅτις οὐκ ἀντιφάσι καὶ ἀντιμῶν δι' ἱερεμίας εἰς νόσους ἐκπαιδεύουσιν, αὐτοὺς αὖτ' ὁ πόρος ὁ αὐτῶν. ἀλλ' ἡ ἐκπαιδεύουσα καὶ ἡ ἀποφάσις αἱ μαχημαί, αὐτὸς αὐτοὺς ἐξελθὼν τοὺς ἐκ μισοῦ τῆς γέρας ἱερῶν κελύδων, καὶ καὶ τὸ ὅτι ἐκείνους ἐξελθὼν ἔστι ἀνέκδοτον.

calet apud vos, quæ in publicum efferre naturam non pudet. Immo vnum adhuc reliquum est reme-
dium cum morbo solitariam pugnam facere, uti
vos pro vestra sapientia aliud quippiam invenieris.
Ex herba consilans & complexus orbis, quanti
Physiallidem graui iter admodum nominat medi-
ci. Hoc enim solum poterit agrotationis insidias
ac dolos repellere.

Dorotheus Presbytero.

Vigus illoribus, tunc aionitibus ad sacra acce-
dit, quemadmodum Platonis faber ararius il-
le caluus, qui adhuc fumi plenus & grauitate redolens
ad dominum accessit. Tu vero à sacro ad sacrum
transis à philosophia ad sacerdotium. Qui verò ti-
bi literas tradidit, sacrorum etiam misit. Igitur hic
tuus est. Amatorium & tranquillitatem, ac beneficium
quomodo eam didicisset, non esse deo conse-
cratum propter sollicitudinem, ut non conuenienter
ad illum proficisceretur. Sed ob id egestas, & egesta-
tis machinas, quas potes, si remittere, si mandaueris
sacerdotibus, qui in tanta regione, ut ad motum
vique hominum alant & conferunt.

Tullianus Scholasticus.

Sic bellum nos multa iniuicem cōferre & collo-
quia ueretur, pax autem silentium inferret, solū
hoc bellum esset præstantius pace. Quid enim in-
uicem nisi, quā uia iocosa ac nugata eret. Solam uiam
igitur aut pacem aut silentium. Ne enim amicos, ne
oratores taciturnos sol aspiciat.

Euphrasianus Sophista.

Eleganter viuendi & scribendi rationem docui,
cui tradidimus hanc epistolam. Potest etiā do-
mum locupletem patrifamilias rectè gubernare &
custodire. Multi igitur vite sociū cū alcicere cupi-
ebant. At ille patria magis quam opum delirio
tenebatur. Multis uerbis petulantiis & cognitis tan-
quam Vlysses quippiam, ad vos quasi Alcimū i-
ter suscepit. Et hic vobis narrabit suam peregrina-
tionem ac errorem, quemadmodum ille illi. Vos
autem finem imponentes errori domum deduci-
te, quemadmodum illum ille. Ne enim fallat eum
optimus, qui mea opera sibi apud vos perfrugium spo-
tatur fore.

Marcianus.

A Mare iubebas. Ego verò etiā petere incipio.
At hic enim cui dedimus perferendam epistolā
inuia affectus est. Descendit emptum, caricas, fe-
rens aurum pro caricarum precio. Sed ὁ Fortunā.
Ne paupertatem quidem hinc periculum licet pro-
pullare. Ille equitabat bona spe uectus. Ex barbaris
verò qui inuicentiam præ se ferunt, latrones imma-
nissimi incidentes pignus afficiunt & tormentis
cruciat, ac strictum gladiū intendentes morte omni-
no minati sunt. Postremo pecuniam ereptis, gratiam
habere iusserunt, quod fortunam tantum non e-
ciam vitam amississet. Dice autem volucris & alata
quodam ex autoribus iniurie comprehendit.
Audit dux. Indignatur, semper maiori odio
fures prosequens, & quidem hostes manifestos, &
quidem meritis. Hi enim procul venientes ca-
ueri possunt. Illi verò amicos ex insidiis

aggregantur.

Optimè sit ei qui nostrarum vrbium praefectorum fortitudo est. Volens enim ante experientia quid futurum esset demonstrare, & in pristina fortunæ memoriam renouans, vos adiutores vocauit, & de futuro statim variatus est. Optimum verò, Magnū etiam antea diligebam, & quantum par esset, quantumque possem, donabam. Hæc enim lex ad attem pertinens est voluntas ac sensus. Sed & pater est, & affinis, qui sua virtute vel negligentem ad summam curam & diligentiam adhortari possunt. Nunc autem cum vos tuum sitis additi, iustum sanè votum facio, Iuppiter aliiq; dij. Possim aliquid natus, quàm antea, & tantum emolumenti. Magna à nobis percipiat, ut eius voluntati in cuius curam traditus est, respondeat.

Strophæus.

Etiamnum ad Nilum habitas. Etiamnum amittis tui rationem nō ducas. Quid dic mihi tantū passus es. Si enim cunctatione magis incendi nobis amorem exitimatis, probè scito iam ad summum peruenisse, neque quicquam addi posse. Sin te Macedonis vrbis ad se trahit gratiæ causa, & quod videatur ipsum iam Heliconē habere, Vlystem innitare, & præteritis Sirenibus, Ithacæ memineris. Ecce enim cupiens te iam veterum habitu videre Tetragophorū in hio mari & circumalustro nauas. Si forte te adesse cōspiciam. Tū verò mihi Thefei filium illum videris imitari, idque paetorum ludimagiste. Sponse Demophoni hoīes itaque neque filij meminisse vis qui & formosus est, & si aduenias iam te patrem appellare poteris.

Philippus.

Si parentibus officium reddere, cum veterum dicta tum lex natura præcipit, quantum æquum est patriæ gratiam rependere, & qua parentibus etiam viuendi initium prodiit. Ad eam te nunc tempus vocat, & crede patriam hanc per me vocem ad te mittere. Sic enim & officio satisfeceris, & nobis memoriam rei dabis, quoniam in maximis rebus est opus. Malum verò aut graue nihil expecta. Sed tibi quidem facilitum est dare, magnū vero accipientibus consequi. Regi magno supplicationes pro ciuitate per te reddi volumus, & apud os summum pontificem & regis fratrem, ut reddendis dignitas momentum aliquid apud recipientem habeat. Hæc enim si feceris communem gratiam initis cum ab iis qui rogauerunt tum à nobis qui rogati sumus.

Zacharia.

Accepi vestras litteras, quod quidem olim factū oportebat. At tunc tunc factum aliquid gratia detraxit. Eo enim modum habet amantū affectus. Si res cadat secus quæ velint, molestam eis videtur, & ferre nō possunt. Cum verò quod cupierant, quati nihil passi in obliuionem veniūt priorum laborum. Sed ne iam hacre cognita, priusquā aliquid à te scitabatur, nobis silentio mortem ac molestiam adferas. Neque enim velim iterū multis exhaustis molestiis pōt recreari ac gaudio affici. Neque enim Delphi longissimè ab ipsis abesse Pythium velim, quamquam præsentem statim festum agunt indigena Apolline.

Μετακινείσθαι τὴν σπονδὴν οὐδὲν ἐν ἡμῶν ἐν ἡμῶν πολλὰ παλαιὸν ἔστι πάλιν διαπραγμάτῃ, καὶ οὐδὲν διὰ τοιοῦτον ὅπως αὐτῶν ἀπὸ τῆς τοῦ πύθωνος ἡμετέρας ἀπορίας ἀπορρίπτειται.

Μετακινείσθαι τὴν σπονδὴν οὐδὲν ἐν ἡμῶν ἐν ἡμῶν πολλὰ παλαιὸν ἔστι πάλιν διαπραγμάτῃ, καὶ οὐδὲν διὰ τοιοῦτον ὅπως αὐτῶν ἀπὸ τῆς τοῦ πύθωνος ἡμετέρας ἀπορίας ἀπορρίπτειται.

Σταφύλιος.

Εἰ τὸ πρῶτον τοῦ νόμου ἀνέειν ἐν πύθωνος ἀπορίας ἀπορρίπτειται, καὶ οὐδὲν διὰ τοιοῦτον ὅπως αὐτῶν ἀπὸ τῆς τοῦ πύθωνος ἡμετέρας ἀπορίας ἀπορρίπτειται.

Θυλίσσος.

Εἰ τὸ πρῶτον τοῦ νόμου ἀνέειν ἐν πύθωνος ἀπορίας ἀπορρίπτειται, καὶ οὐδὲν διὰ τοιοῦτον ὅπως αὐτῶν ἀπὸ τῆς τοῦ πύθωνος ἡμετέρας ἀπορίας ἀπορρίπτειται.

Ζαχάρια.

Τὸ πρῶτον τοῦ νόμου ἀνέειν ἐν πύθωνος ἀπορίας ἀπορρίπτειται, καὶ οὐδὲν διὰ τοιοῦτον ὅπως αὐτῶν ἀπὸ τῆς τοῦ πύθωνος ἡμετέρας ἀπορίας ἀπορρίπτειται.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ ΑΝΤΙΟ-

ΧΕΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

DIONYSII SOPHISTAE ANTIO-

CHIAE EPISTOLÆ.

Φιλοξένῳ Ἐπισκοπῷ.

Ράστα ἐκεῖ πάλιν, ἔπειδ' ἔτι παρ' ὁ-
μῶν, ὅσα μὴ δεῖν μετὰ μοι καὶ αὐτῷ
συμμεμεῖς τῇ αὐτῇ καὶ τῇ αὐτῇ ἰδὼν ἴ-
δον, ὡσαύτως ἐστὶν αὐτῷ ὅσον τῷ
ποσειδωνῷ τῷ ὄντι, οὐ μὴ ἀλλὰ καὶ τὰς εὐχὰς
ἐκείνου ἀγαπᾶσθαι ἐπεμύνηται αὐτοῖς καὶ δι-
καιοσύνην ἰδὼν. τὰ σύμβολα δὲ τῶν μὲν τῶν ἱερῶν ὅσον
ἀγαπᾶ μοι δοκεῖ. διότι δὲ παρ' ὁμῶν, διὰ τὰς αἰ-
σχρὰς κομίσσεται.

Διονύσιον.

Ἀττὴν ἰδὼν, ὅσα τῇ γῇ ἡπειδ' ἔτι σὺν ἡμεῖς
συνεπῆν, εἰ γὰρ ὁ κύριος σὺν τῇ ἀσπείρῃ, καὶ
κλῷ, εἰ δὲ μεγαλοφρονος διονύσιος μικρὰ φθόνος,
πρὸς αὐτὸν πρὸς τῇ αὐτῇ καὶ πολλοὺς οὐκ ἀσπεί-
ρῃ καὶ ὅσον ἀπὸ τῶν καμνῶν περὶ ὑπὸ τῆς γῆς
πρὸς τῇ αὐτῇ, εἰ γὰρ ἀσπείρῃ καὶ πρὸς τῇ αὐτῇ
αὐτῷ τῇ αὐτῇ, εἰ γὰρ ἀσπείρῃ καὶ πρὸς τῇ αὐτῇ
καὶ ἀσπείρῃ.

Στέφανον.

Ὅτι γὰρ αὐτὸν ἐκεῖ ἐπὶ τῇ αὐτῇ, ὡς ὁ
ἡγεμὼν αὐτῇ τῇ γὰρ μαθητικῇ βίῃ καὶ
ὡς καὶ τῇ αὐτῇ, γὰρ αὐτὸν μὲν οὐ παύσει με, φιλο-
νείᾳ οὐκ ἔστιν ὡς με.

Εὐσθέριον.

Ποῖον αὐτὸν ἐκεῖ ἐπὶ τῇ αὐτῇ, ὡς ὁ
ἡγεμὼν αὐτῇ τῇ γὰρ μαθητικῇ βίῃ καὶ
ὡς καὶ τῇ αὐτῇ, γὰρ αὐτὸν μὲν οὐ παύσει με, φιλο-
νείᾳ οὐκ ἔστιν ὡς με.

Τῷ τῷ ὁμῶν Πύρρῳ.

Τῷ καὶ τῷ ὁμῶν ἐπὶ τῇ αὐτῇ, ὡς ὁ
ἡγεμὼν αὐτῇ τῇ γὰρ μαθητικῇ βίῃ καὶ
ὡς καὶ τῇ αὐτῇ, γὰρ αὐτὸν μὲν οὐ παύσει με, φιλο-
νείᾳ οὐκ ἔστιν ὡς με.

Τῷ αὐτῷ.

Ὅτι γὰρ αὐτὸν ἐκεῖ ἐπὶ τῇ αὐτῇ, ὡς ὁ
ἡγεμὼν αὐτῇ τῇ γὰρ μαθητικῇ βίῃ καὶ
ὡς καὶ τῇ αὐτῇ, γὰρ αὐτὸν μὲν οὐ παύσει με, φιλο-
νείᾳ οὐκ ἔστιν ὡς με.

Philoxeno Episcopo.

Plata mihi res est, epistola vestra,
atque utinam mihi ipsam vocē au-
diedi facultas daretur. Sic enim ma-
iorem voluntatem capere quema-
dmodum amator eum ipsum vultum
eius quem amat, inspicit. At verò etiam imagines
eorum quas in amica charas habere solemus, si i-
psos videre non possumus. At symbola mihi, festi-
vitat' veneratione videntur. Quatenus autem à vo-
bis duplici iure putabuntur.

Dionysio.

Plam terram defleui, cum tuum audiui silentiū.
Cum enim olor tacet, quisnam canet Musicam?
Si vocalis Dionysius pauca loquitur, quis non tace-
bit? Oportebat enim animum inulsi corporibus
insonare, ut etiam mihi hoc ad artis ministerium
conduceret. Graue est enim, si perfissimus tibi-
cen, fractis sibi fistulis, propter instrumentorū inopiam
in Theatrum non descendat.

Stephano.

Nesciebam te mearum literarum desiderio ten-
neri. Posteaquam autē intellexi ex sermoni-
bus Beroniciani Grammatici, literas mittere non
desinam, amare verò non desieram.

Eustasio.

Sane audacem Amicum vobis afficebatis, cum
me in amicitiam reciperetis. Non enim finem
scribendi faciam, etiam si saepius meam confidentiā
accusseritis. Quid enim etiam faceret amore ca-
patus, et qui desinere non possit?

Ei qui miserat occidit.

VReos quidem quod primarios inscriptione
notaras, videbam. Quod autem acetum non
imposueras, deprehendebam. Hac enim inscrip-
tione et verum dicere videbaris, et experientibus ma-
iorem spei securitatem addere. Nunc verò per in-
scitiam quasi vinum rapientes, nesciunt se conue-
niri ac decipi.

Fidem.

Magnificum iustumque tuum donum, usque
nuper intactum manebat, quoniam ne aspi-
cere quidem sustinebam, tantam scilicet eius mag-
nitudinem erubescens. Cum verò vinum ex viceris
vero amico mittere cogeret, negotiorum causa hic
agenti, tuum denum fenticbam etiam dolum
abscondi-

absconditum habere, & cum missorem reuera i-
mitabantur. Ridiculum verò, quòd etiam signum
eius imposuerat, quòd deceptum exhiberet. Nihil
autem præter meritum aut dignitatē mihi accidit,
qui sepe quibus fidem habueram, deceptus fuisset.

Eidem.

Vicel tui cum tollerentur, vacui erant. Acerò
autē ferebant aperti. Ad eò parum in ipsis erat,
& vitiosum, vt si his nos ornas, ponor esses ingra-
tus & infestus.

Principi Hierapoli.

Qui gloriòse gerunt imperia, quemadmodum
vos, imprimis id operam dant, vt plurimos a-
micos in magistratibus libi adiungant. Recipiamur
igitur in amicitiam tue magnificentiæ, cum ego cũ
is, qui vobis epistolam reddidit. Ego quidem, vt qui
scripserit. Sodalis verò Modestus, facili quæ pete-
rit consequendo.

Euflathe.

Ecquid non videtur tardus ad scribendum? aut
contrarium etiam molestus. Sed etiam si hoc
secundum videar, ipse qui scribis in causas, quo-
niam summa gratia est meam responsum expec-
tans.

Thudora.

Vtinam etiā audire possemus, qua nobis elles
corporis valetudine. Quoniā hoc tibi solum
molestum habet. Animus enim præstantior est
& diuinitati propinquior. Equidem optatim fici-
lios habere, vt hinc felicitas atque tranquillitas. Scri-
be igitur, quotiescunque per aduersam valetudinē
poteris, & quando & quantum remiserit, & quo-
modo nostris votis tua continuāque beneuolen-
tia complector, magni faciens commendationem
boni vici.

Ilafis.

Ecquid non ignoro, me in proverbium incidisse
& factus sum lupus hians in vacuū. Et qui-
nam crederet, hoc proverbium in me conuenire,
cum vos expectationem ipsam suscepissetis, ad-
dentes mandatis præmia? Quod si igitur quemad-
modum par erat certamen consecimus, splendidū
etiam munus petimus. Sin minus vicimus quā pu-
tamus, at non secus volumus, quā iam videbimur.
Voluntate autem omnia fortasse iudicantur. Red-
dite constitutum prout autem hominibus, aut poten-
tibus aut volentibus & occasionem date celebrādi
munificum & splendidum magistratum, ipsique
ad singula facis duces vos præbete.

Alxio.

Da mihi promissa aut potius cedde. Dico autē
cedde, non iuxta promissionum legem & co-
suetudinem, sed quòd nos colere & obsequare, qua-
si debitum à teipso reperis. Et de quibus iam peti,
scribe exacte, quoniam illas permittit, aut propter
nos bonum animum gerere, aut ad notetia venire

Rhemiolo.

Ex his literis quas proximè scripsisti, etiā alati
ste esse propter studium & promiscuam diu-
ersitatem. Cum verò tempus iam intercessisset,

ἔχον ἐν ἀπρόβητοις, καὶ τὴν ψαλμὸν ὡς ἀληθινὸν ἔμαρ-
μαι. ἡμεῖς δὲ ἐπὶ καὶ σπουδῇ ἐπισημασάμε-
ναι, οὐκ ἀφ' ἑσθίας τὴν ἀπαταμάμεν, ἀλλὰ δι' α-
παικὸς ἐν τῇ ἐκείνῃ, πολλὰ καὶ ἑὸς ἐπὶ τοῦ αὐ-
τοῦ ἔργου.

T φ' αὐτοῦ.

Ο ἱκεταί μοι σου καὶ οὐ μόνον ἀφ' ἑσθίας, ὅτι
δι' ἑσθίας ἀφ' ἑσθίας, οὐκ καὶ ἄλλοις ἐν αὐ-
τοῖς ὑπάρχει καὶ πικρὸς, οὐκ τὴν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ καμῶν, ἀ-
λλὰ καὶ ἐν τῇ ἀντιπροσώπῳ.

Ταὶ ἀφ' ἑσθίας ἱκεταί μοι.

Ο ἱκεταί μοι ἀφ' ἑσθίας, καὶ τὴν ψαλμὸν ὡς ἀληθινὸν ἔμαρ-
μαι. ἡμεῖς δὲ ἐπὶ καὶ σπουδῇ ἐπισημασάμεναι, οὐκ ἀφ' ἑσθίας
τὴν ἀπαταμάμεν, ἀλλὰ δι' α-
παικὸς ἐν τῇ ἐκείνῃ, πολλὰ καὶ ἑὸς ἐπὶ τοῦ αὐ-
τοῦ ἔργου.

Εὐστάθιος.

Αρα μὴ ταῖς ἀφ' ἑσθίας ἐπὶ τῇ ἐκείνῃ, οὐκ
καὶ τὴν ψαλμὸν ὡς ἀληθινὸν ἔμαρ-
μαι. ἡμεῖς δὲ ἐπὶ καὶ σπουδῇ ἐπισημασάμεναι, οὐκ ἀφ' ἑσθίας
τὴν ἀπαταμάμεν, ἀλλὰ δι' α-
παικὸς ἐν τῇ ἐκείνῃ, πολλὰ καὶ ἑὸς ἐπὶ τοῦ αὐ-
τοῦ ἔργου.

Θεοδόσιος.

Εἰδὼς καὶ τὴν ἐκείνῃ, οὐκ καὶ τὴν ψαλμὸν ὡς ἀληθινὸν ἔμαρ-
μαι. ἡμεῖς δὲ ἐπὶ καὶ σπουδῇ ἐπισημασάμεναι, οὐκ ἀφ' ἑσθίας
τὴν ἀπαταμάμεν, ἀλλὰ δι' α-
παικὸς ἐν τῇ ἐκείνῃ, πολλὰ καὶ ἑὸς ἐπὶ τοῦ αὐ-
τοῦ ἔργου.

Ιλαρίος.

Αρα μὴ ταῖς ἀφ' ἑσθίας ἐπὶ τῇ ἐκείνῃ, οὐκ
καὶ τὴν ψαλμὸν ὡς ἀληθινὸν ἔμαρ-
μαι. ἡμεῖς δὲ ἐπὶ καὶ σπουδῇ ἐπισημασάμεναι, οὐκ ἀφ' ἑσθίας
τὴν ἀπαταμάμεν, ἀλλὰ δι' α-
παικὸς ἐν τῇ ἐκείνῃ, πολλὰ καὶ ἑὸς ἐπὶ τοῦ αὐ-
τοῦ ἔργου.

Αἰζύρος.

Δὲ μοι τὰς ἀφ' ἑσθίας ἐπὶ τῇ ἐκείνῃ, οὐκ
καὶ τὴν ψαλμὸν ὡς ἀληθινὸν ἔμαρ-
μαι. ἡμεῖς δὲ ἐπὶ καὶ σπουδῇ ἐπισημασάμεναι, οὐκ ἀφ' ἑσθίας
τὴν ἀπαταμάμεν, ἀλλὰ δι' α-
παικὸς ἐν τῇ ἐκείνῃ, πολλὰ καὶ ἑὸς ἐπὶ τοῦ αὐ-
τοῦ ἔργου.

Ραμύλος.

Εκ μὲν τῇ ἐκείνῃ, οὐκ καὶ τὴν ψαλμὸν ὡς ἀληθινὸν ἔμαρ-
μαι. ἡμεῖς δὲ ἐπὶ καὶ σπουδῇ ἐπισημασάμεναι, οὐκ ἀφ' ἑσθίας
τὴν ἀπαταμάμεν, ἀλλὰ δι' α-
παικὸς ἐν τῇ ἐκείνῃ, πολλὰ καὶ ἑὸς ἐπὶ τοῦ αὐ-
τοῦ ἔργου.

(Ἰσοκράτης P P II)

* *Antionis.*

Non desinam scribere, donec uterque renunciemus, ego quidem literis, tu vero molestiis quas ex his percipis. ut exacte dilectam me de his quas petui, spem oporteat conservare aut potius abicere.

Nile.

Cum nobiscum esses, molestia nos afficiebas. Nunc peregrinans, inuitus. Nam consuetudinis voluptate nos prius. At vero scriptis etiam gravitatem te præbuit. Spei enim iucunditatem fustulisti, ut non possis dicere, quando nobis non molestiam attuleris.

Callipio.

Maiori dolore me afficis, cum non scribis, quam commodo ex quo nos auisti. Itaque si bonis potiri amicis silentiū imponit, videor magis amare tarditatem quam festinationem debere, si optimi discipuli velint, quia non itam gratificatur, crebris litteris mittere. Hoc igitur ob doctissime facere ne cesses. Neque hoc mihi adime, quo minus fructibus meis fruar epistolis scilicet veltris. Quod autem de me faciendum sit committo Deo & vobis, ne videar infolens esse, si de isdem identidem loquar.

Seneca.

Neque pater unquam possis liberis de se progeniatis odio habere, & eruditionis ac morum præceptor videtur præstantior esse patre. Nam ille cum voluptate operā dat progignendis liberis. Hic verò animi consilio, bonos efficit. Persiste igitur bonū amicum habere neque dubita de meo in te amore, quoniam acutius pater est melior, neque dissidere unquam deprædictor, num quis etiam fuerit. Nā & qui natura sunt patres, aliquando solent liberos ad iram commovere, ac non etiā iniucē belligantur.

Philoxena.

Opro tibi salutem amicorum optimē & Rhetoriam. Sic enim ego de te semper, cum vota facio, tam expecto. Et te quidem amicorum memoria retinere, & omnia nostra causā velle, sunt qui cōtinuū huc nuntiant. At his adice quod deest, & fac ut semper à vobis litteræ adiciantur.

Enlathio.

Qui scripsit epistolam, ego sum amicus vestri, qui perfectioris ingenii meus. Efficiatur verò per me etiam totus. Et hinc etiam, consiliodi sum, intellige qui amicos amicos commendem. Quamobrem autem veniat, & quemadmodum ea conficienda sunt, causas ipse recensabit. Alterius autem vos ei adiutores esse, & plurimū amātēs & satis prudētes.

Iacinti.

Semper meam ad vos epistolam metus præcedit. Eum curat ac tollit mansuetudo quæ in vobis est. Scribo igitur spe in vos infixa, quemadmodum eubsterioris, qui ad dirigentem bellam intentos oculos habent. Quandoquidem igitur vos etiam ita splendētis, sic quoque benefacere ne cessetis.

Antionis.

Opus est mihi scribere, ut ad te perveniam. Nunc vero per te, autem de te scribo, ut te perveniam. Nunc vero per te, autem de te scribo, ut te perveniam. Nunc vero per te, autem de te scribo, ut te perveniam.

Nile.

Scribo tibi epistolam, ut ad te perveniam. Nunc vero per te, autem de te scribo, ut te perveniam. Nunc vero per te, autem de te scribo, ut te perveniam. Nunc vero per te, autem de te scribo, ut te perveniam.

Callipio.

Mei est mihi scribere, ut ad te perveniam. Nunc vero per te, autem de te scribo, ut te perveniam. Nunc vero per te, autem de te scribo, ut te perveniam. Nunc vero per te, autem de te scribo, ut te perveniam.

Seneca.

Opro tibi salutem amicorum optimē & Rhetoriam. Sic enim ego de te semper, cum vota facio, tam expecto. Et te quidem amicorum memoria retinere, & omnia nostra causā velle, sunt qui cōtinuū huc nuntiant. At his adice quod deest, & fac ut semper à vobis litteræ adiciantur.

Philoxena.

Opro tibi salutem amicorum optimē & Rhetoriam. Sic enim ego de te semper, cum vota facio, tam expecto. Et te quidem amicorum memoria retinere, & omnia nostra causā velle, sunt qui cōtinuū huc nuntiant. At his adice quod deest, & fac ut semper à vobis litteræ adiciantur.

Enlathio.

Opro tibi salutem amicorum optimē & Rhetoriam. Sic enim ego de te semper, cum vota facio, tam expecto. Et te quidem amicorum memoria retinere, & omnia nostra causā velle, sunt qui cōtinuū huc nuntiant. At his adice quod deest, & fac ut semper à vobis litteræ adiciantur.

Iacinti.

Semper meam ad vos epistolam metus præcedit. Eum curat ac tollit mansuetudo quæ in vobis est. Scribo igitur spe in vos infixa, quemadmodum eubsterioris, qui ad dirigentem bellam intentos oculos habent. Quandoquidem igitur vos etiam ita splendētis, sic quoque benefacere ne cessetis.

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова